1 Tesaloniceni - comentarii E. A. Bremicker

Introducere - 1 Tesaloniceni

Prima epistolă a lui Pavel către tesaloniceni se preocupă în mod deosebit ca nicio altă epistolă a Noului Testament cu revenirea Dom-nului Isus. Ea se adresează unei mărturii locale, care era încă foarte tânără în credinţă, dar care trăia într-o conştientă aşteptare a Domnu-lui. Toată epistola emană acest aer proaspăt al vieţii creştine a aces-tei adunări. Desigur, mai aveau lipsuri în cunoaştere, dar în schimb dovedeau în viaţa lor ceea ce Domnul Isus mai târziu nu găsise la credincioşii din Efes. Efesenii cunoşteau cele mai înalte adevăruri creştine, dar ei îşi părăsiseră dragostea dintâi. La tesaloniceni situaţia era cu totul alta. Deşi Pavel a fost numai trei săptămâni la ei (Fapte 17.2), ei nu doar au primit Cuvântul cu bucurie, ci l-au şi transpus zi de zi în practica vieţii lor. Pavel le dă mărturia aceasta că s-au întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujească Dumnezeului viu şi adevărat şi să aştepte din ceruri pe Fiul Său (1 Tesaloniceni 1.9, 10).

Oraşul Tesalonic

Tesalonic (astăzi Salonic [Thessaloniki]) este aşezat în nordul Gre-ciei de azi, cu port la marea Egee. Atunci, acest teritoriu se împărţea în două: partea de nord se numea Macedonia cu cetăţile Filipi, Tesalonic, Bereea, iar partea de sud se numea Ahaia cu cetăţile Atena şi Corint.

Pe timpul apostolului Pavel, Tesalonic era unul dintre cele mai im-portante oraşe ale Macedoniei. Se presupune că avea aproximativ 200.000 de locuitori. Cetatea se afla pe traseul strategic Via Egnatia care lega Roma de Orient. Din această cauză, Tesalonic era un mare oraş comercial, în care s-au aşezat mulţi evrei. Ca port, avea şi o fai-mă pentru imoralitate şi desfrâu. Cetatea a fost fondată în anul 315 înainte de Hristos de un general grec al lui Alexandru cel Mare, cu nu-mele Casandru (Kassandros). Sub ocupaţia romanilor, care au cucerit oraşul în anul 168 înainte de Hristos, cetatea a devenit capitala unei provincii care se putea gospodări singură şi poseda autonomie în toate problemele interne.

Pavel în Tesalonic

Multe expresii din epistolă le vom putea înţelege şi ordona corect, dacă vom avea în faţa noastră fundalul istoric, care stă la baza aces-tei epistole. În Fapte 17.1-9, Luca ne relatează amănunţit despre ve-nirea lui Pavel şi a lui Sila (Silvan) la Tesalonic. Apostolul era în a doua sa călătorie misionară, care l-a dus pentru prima dată în Europa (Fapte 16.6-12). Din Troa (ţinutul nord-vestic al Asiei Mici), cei doi au venit în Macedonia. Primul loc pe care l-au vizitat a fost Filipi, unde s-a ridicat prima adunare din Europa (Fapte 16.13-40). De acolo, călăto-ria lor s-a îndreptat spre sud-vest, ajungând la Tesalonic, care se afla la o depărtare de aproximativ 150 km. Se pare că aici locuiau câţiva evrei, pentru că era o „sinagogă a iudeilor“ (Fapte 17.11). Din relata-rea inspirată a lui Luca, putem deduce că aici Pavel s-a întâlnit în si-nagogă în trei zile de sabat cu tesalonicenii şi că un mare număr de oameni au venit la credinţă prin predica lui Pavel.

Dar unii evrei s-au umplut de invidie şi au căutat să împiedice a-ceastă lucrare a Domnului. Acea înscenare a revoltei din oraş a făcut ca tot oraşul să se agite, iar Pavel a trebuit să părăsească noaptea oraşul. În epistola sa, Pavel scrie că el şi Sila au fost „alungaţi prin persecuţie“. Următorul oraş pe care l-au vizitat a fost Bereea; de aco-lo, Pavel a plecat la Atena, iar Sila şi Timotei au rămas în Bereea. Mai târziu au plecat şi ei după Pavel. Deoarece nu găsea nicio posibi-litate să se întoarcă la Tesalonic (2.18), dar fiind în acelaşi timp îngri-jorat de soarta fraţilor săi iubiţi, Pavel l-a trimis pe Timotei înapoi la Tesalonic. „De aceea, nemairăbdând, am gândit că ar fi bine să fim lăsaţi singuri în Atena şi am trimis pe Timotei, fratele nostru şi slujitor al lui Dumnezeu în Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească şi să vă încurajeze în ceea ce priveşte credinţa voastră“ (3.1, 2). În Corint, cei trei s-au întâlnit din nou (Fapte 18.5). De acolo a scris cele două epistole către tesaloniceni.

Despre o altă vizită a lui Pavel în Tesalonic, Noul Testament nu relatează nimic exact. În Fapte 19.21-22 vedem că Pavel doreşte din nou să vină în Macedonia şi îi trimite mai întâi pe Timotei şi pe Erast acolo. Conform textului din Fapte 20.1 se pare că el însuşi a fost în Macedonia. El i-a îmbărbătat pe credincioşii de acolo cu multe cuvinte. Dacă şi cât timp a poposit în Tesalonic la a treia călătorie misiona-ră şi ce a întâmpinat acolo, nu se poate spune cu precizie.

Adunarea din Tesalonic

Să privim acum la credincioşii din acest mare oraş comercial şi port, pe care Pavel îi numeşte „adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl şi în Domnul Isus Hristos“ (1.1). Pentru înţelegerea unei epistole este bine mai întâi să vedem cine sunt destinatarii şi în ce împrejurări se găseau ei.

În Fapte 17.4, Luca numeşte trei grupe de oameni care au primit Cuvântul Evangheliei şi astfel au venit la credinţă: 1. unii iudei, 2. o mare mulţime dintre grecii închinători (aceştia fuseseră odinioară pă-gâni, care au renunţat la închinarea la idoli şi au devenit prozeliţi), 3. nu puţine femei de seamă (probabil de origine greacă).

Citind epistola observăm că un număr mare de păgâni au venit la credinţă, pentru că numai despre aceştia se putea spune că s-au în-tors de la idoli la Dumnezeul cel viu (1.9). Şi pericolele despre care avertizează Pavel în capitolul 4.1-8, erau o problemă deosebită pen-tru foştii păgâni (şi mai puţin pentru iudei).

Acolo era deci o adunare în care se găseau atât foşti evrei, cât şi foşti păgâni, deşi se pare că cea mai mare parte o reprezentau păgâ-nii. Se pare însă că în această adunare nu erau probleme de comu-nicare între cele două grupuri de oameni aşa cum erau de pildă în Roma.

Predica lui Pavel în Tesalonic

Conţinutul mesajului vestit de Pavel tesalonicenilor este de o im-portanţă deosebită pentru a înţelege cele două epistole adresate acestor credincioşi. Numai având în vedere ceea ce a predicat apos-tolul în timpul vizitei sale în acest oraş, putem înţelege corect cele două epistole.

Dacă citim Fapte 17.1-9, remarcăm că predica sa avea două teme centrale:

Prima tematică o avem descrisă în versetele 2 şi 3. Acolo citim că a mers în sinagoga iudeilor şi le-a arătat din Scripturi că Hristos tre-buia să sufere şi să învieze din morţi şi că „Acesta este Hristosul, Isus pe care vi-L vestesc eu“. Pavel dovedea astfel pe baza scrierilor Ve-chiului Testament (deoarece iudeii aveau atunci numai aceste scrieri la dispoziţie) că acest Isus, pe care evreii L-au răstignit pe cruce, era Mesia promis de Dumnezeu, care a suferit şi a înviat. Pentru un evreu era greu să accepte această veste, dar el trebuia să o primească pentru a fi mântuit. Dacă citim cu atenţie, observăm că accentul nu era pus pe faptul că Hristos a murit (deşi acesta este un adevăr fundamental), ci că El a suferit. Aceasta includea lepădarea Sa de că-tre poporul Său, dar şi de către naţiuni. Cu alte cuvinte, Pavel dorea să le spună: acest Isus, pe care voi L-aţi lepădat şi L-aţi răstignit, este Hristosul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a primit lucrarea Sa. Suferinţa Lui s-a sfârşit, El a înviat. Credincioşii din Tesalonic erau deci în legă-tură cu un Hristos înviat, dar lepădat. Ca urmare, în călcarea lor pe ur-mele lui Hristos vor trece şi ei prin suferinţe. În aceste suferinţe, Pavel le era un exemplu grăitor (3.4); şi ei au aflat foarte curând ce înseam-nă a-L urma pe Domnul şi a suferi pentru El.

A doua mare tematică a predicii sale o găsim în versetele 6 şi 7. Acolo, duşmanii lui au dat mărturie despre ceea ce el vestea şi fără să-şi dea seama au rezumat învăţătura sa. Ei au zis: „Aceştia lu-crează împotriva decretelor Cezarului, spunând că este un alt împă-rat: Isus.“ Pavel nu a predicat pe Domnul Isus numai ca Mântuitor, ci şi ca Împărat (al Împărăţiei Sale). Acel Om lepădat de oameni, Isus din Nazaret, nu este altul decât Acela pe care Dumnezeu L-a făcut Domn şi Hristos. Chiar dacă în postura de Împărat este văzut mai mult în legătură cu poporul Său Israel, totuşi Îl cunoaştem deja astăzi ca Domnul Împărăţiei Sale, căruia noi Îi slujim.

Predica despre această Împărăţie ocupă un loc însemnat în învă-ţăturile apostolului Pavel din Faptele Apostolilor. Pavel a spus mereu că Isus este şi Domn. De fapt, Isus nu Şi-a ocupat oficial această poziţie în putere şi slavă, dar în inimile credincioşilor El este Cel a cărui autoritate şi drepturi dorim să le recunoaştem. Dar va veni timpul când El Îşi va ridica această Împărăţie în mod vizibil pe pământ. Atunci va veni ca Împărat pe acest pământ şi Îşi va lua în stăpânire conducerea care Îi aparţine numai Lui. Şi despre aceste adevăruri le-a vorbit Pavel tesalonicenilor, pentru că ei ştiau că Isus va veni pentru a prelua conducerea. În acest sens mărturisesc ambele epistole.

Ambele tematici sunt foarte strâns unite între ele şi conţin învăţă-turi importante şi pentru noi. Acest Isus lepădat odinioară de evrei, este şi astăzi lepădat în această lume. El a suferit, şi noi de aseme-nea suferim când Îl urmăm. Noi suntem robi în Împărăţia Sa, care pentru lume nu este vizibilă. Dumnezeu L-a făcut Domn şi Hristos, şi astfel va reveni să-Şi instaureze Împărăţia Sa în putere şi în glorie. De această revenire noi ne bucurăm. Dar până atunci Îl recunoaştem ca Domn al vieţii noastre.

Aceste gânduri apar în ambele epistole. Tesalonicenii au primit Cuvântul în mult necaz, dar cu bucuria Duhului Sfânt (1.6). Necazurile sunt caracteristici exterioare ale Împărăţiei lui Dumnezeu în forma sa actuală, iar bucuria în Duhul Sfânt este o caracteristică interioară a acestei Împărăţii (Fapte 14.22; Romani 14.17). De aceea Pavel i-a în-demnat să umble într-un chip vrednic de Dumnezeu, care i-a chemat la Împărăţia şi gloria Sa (2.12). De fapt, şi în a doua epistolă este reluat acest gând, când apostolul spune că ei au fost socotiţi vrednici de Împărăţia lui Dumnezeu, pentru care şi sufereau (2 Tesaloniceni 1.5). Acum suferim cu Domnul, chiar dacă într-o măsură infimă, dar va veni ziua în care El va fi glorificat: „va veni ca să fie glorificat în sfinţii Săi şi să fie privit cu uimire“ (2 Tesaloniceni 1.10).

Scriitorul şi apariţia epistolei

Prima epistolă către tesaloniceni este una dintre primele epistole scrise de apostolul Pavel. Unii admit că este chiar prima scriere a lui Pavel (pe când alţii spun că epistola către galateni este prima scriere). Epistola către tesaloniceni a început deja foarte de timpuriu să circule printre credincioşii acelor zile. Unii bătrâni ai bisericii din secolul al II-lea amintesc această epistolă în scrierile lor (de exemplu Irineus, Clement din Alexandria şi Tertullian).

Cu privire la faptul că Pavel este autorul scrierii sunt foarte puţine semne de întrebare. Din păcate, unii teologi care critică Biblia pun sub semnul întrebării faptul că Pavel ar fi autorul. Dar pentru noi nu este nicio îndoială, că nimeni altul decât Pavel este autorul inspirat de Duhul Sfânt al acestei epistole.

Ce l-a determinat, ca atât de curând după prima sa vizită în Tesa-lonic să ia peniţa pentru prima dată şi, inspirat de Duhul Sfânt, să scrie unei adunări o epistolă? Din Fapte 18.5 în legătură cu 1 Tesalo-niceni 3.6 observăm că Pavel a primit veşti despre tesaloniceni în timp ce era în Corint. Dacă citim numai 1 Tesaloniceni 3, am putea spune că Pavel a scris din Atena. Unele ediţii ale Bibliei chiar indică oraşul Atena ca locul de scriere al epistolei. Dar în legătură cu Fapte 18 putem deduce clar că Pavel a scris epistola din Corint. Acesta era capitala provinciei Ahaia (Fapte 18.12), iar această provincie este amintită de două ori în capitolul 1. În general, se presupune că aceas-tă epistolă a fost scrisă în jurul anului 51 după Hristos.

Motivul pentru a le scrie tesalonicenilor o scrisoare a fost vestea primită despre ei. În principiu, aceste informaţii aveau menirea să bu-cure inima apostolului. El scrie: „Mulţumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi toţi... aducându-ne aminte neîncetat de lucrarea credinţei voastre şi de osteneala dragostei şi de răbdarea speranţei..., încât aţi devenit modele tuturor credincioşilor din Macedonia şi din Ahaia“ (1.2-7). Credinţa lor în Dumnezeu a fost cunoscută în toate împrejurimile. Aceasta a fost o mărturie vie a unei adunări tinere, de la care putem învăţa multe lucruri.

Dar totuşi, tesalonicenii aveau unele lacune în cunoştinţă (ei erau foarte tineri în credinţă), pe care Pavel dorea să le umple. Ne amintim că a vorbit despre venirea Domnului şi astfel s-au născut întrebări care au primit răspunsuri amănunţite în ambele epistole.

Motivul şi tematica principală a epistolei

Tesalonicenii trăiau într-o continuă aşteptare a venirii Domnului Isus (1.10). Ei ştiau că El, Cel lepădat, va reveni să-Şi instaureze pe pământ Împărăţia Sa în putere şi glorie. Acestă clipă a preluării puterii stătea aşa de vie în faţa ochilor tesalonicenilor, încât ei aşteptau zilnic sosirea ei. Probabil că la vizita sa, Pavel nu a explicat în amănunt că înainte de momentul instaurării Împărăţiei, credincioşii vor fi răpiţi şi că apoi se vor arăta împreună cu Domnul. În acest punct, tesalonicenii erau în neclaritate. În momentul în care unii credincioşi dintre ei au murit, cei rămaşi au fost neliniştiţi, gândind că cei adormiţi nu vor avea parte de ridicarea Împărăţiei.

Pavel lămureşte această problemă scriindu-le. Tratarea acestei întrebări a fost de fapt motivul principal pentru scrierea epistolei. În capitolul 4.13 citim: „Dar nu dorim, fraţilor, să fiţi în necunoştinţă de-spre cei care au adormit, ca să nu vă întristaţi ca şi ceilalţi care nu au speranţă.“ Apostolul explică apoi amănunţit că Domnul Isus va veni, şi mai întâi vor învia cei morţi în Hristos, apoi cei vii, care vor fi rămas vor fi răpiţi toţi împreună cu ei. Astfel, nu există nicio dezavantajare a celor adormiţi deja în Domnul. În capitolul 5.10 revine încă o dată la acest subiect şi

spune: „fie că veghem, fie că dormim, să trăim îm-preună cu El“. Cercetând această epistolă vom vedea că aici este vorba atât despre credincioşi care trăiesc, cât şi despre cei care au plecat acasă.

Învăţăturile despre venirea Domnului, care fără îndoială sunt tema principală a acestei epistole, doresc să ne încurajeze şi să ne zideas-că (5.11). Venirea Domnului este amintită în fiecare capitol, şi de fie-care dată apostolul leagă un gând deosebit de ea:

Capitolul 1.9-10: aici, venirea Domnului este prezentată ca şi atitu-dine a vieţii noastre. Această speranţă, aşteptarea Fiului lui Dumnezeu din cer, este o caracteristică importantă a vieţii creştine. Să trăim cu această nădejde. Revenirea Domnului nu este o cunoştinţă teoretică, ci ea influenţează umblarea, acţiunea şi gândirea noastră.

Capitolul 2.19-20: Pavel vorbeşte despre venirea Domnului şi în context aminteşte de răsplata (cununa) pentru slujitor. La arătarea Sa se va descoperi ce a făcut fiecare pentru El aici pe pământ.

Capitolul 3.12-13: Umblarea credincioşilor trebuie să fie caracteri-zată pe de o parte de dragoste, iar pe de altă parte de sfinţenie. Dacă ne gândim la arătarea Domnului cu noi, atunci sfinţirea practică, adică dedicarea totală pentru Domnul Isus prin abaterea de la orice rău, va fi pentru noi ca de la sine înţeles.

Capitolul 4.13-18: Aceste versete nu conţin numai o învăţătură im-portantă, ci sunt şi o mângâiere şi încurajare pentru cei care au pier-dut pe unul dintre cei dragi. Vom fi pentru totdeauna la Domnul care ne-a iubit atât de mult. Pavel sfârşeşte cu acest îndemn: „Încurajaţi-vă unii pe alţii cu aceste cuvinte.“

Capitolul 5.1-11: Aici se continuă gândul din capitolul 4.13-14. Pentru credincios, venirea Domnului este mângâiere şi îmbărbătare; pentru cei ce nu cred, înseamnă judecata groaznică, inevitabilă şi veşnică. Sunt cuvinte grave când Pavel scrie „ ...nicidecum nu vor scăpa.“

Chiar dacă învăţătura despre venirea Domnului este în prim-plan în această epistolă, totuşi epistola nu este una de învăţătură aşa cum sunt epistolele către romani, coloseni sau efeseni. În epistola către tesaloniceni, în prim-plan este practica vieţii de creştin, deoarece ea este o urmare directă a nădejdii noastre că Domnul va veni curând. De aceea, această epistolă este o îmbărbătare şi vrea să ne încura-jeze să slujim cu mai multă dăruire Dumnezeului nostru şi în acelaşi timp să-L aşteptăm pe Domnul nostru Isus din cer.

Împărţirea epistolei

Există diferite posibilităţi de a împărţi această epistolă. Această îm-părţire în şapte părţi sperăm să ne ajute la o mai uşoară înţelegere a epistolei:

1) Starea practică a tesalonicenilor (capitolul 1);

2) Slujba apostolului Pavel (capitolul 2);

3) Trimiterea lui Timotei şi relatarea sa (capitolul 3);

4) Umblarea sfântă a credincioşilor (capitolul 4.1-12);

5) Venirea Domnului (capitolul 4.13-18);

6) Ziua Domnului (capitolul 5.1-11);

7) Îndemnuri practice pentru credincioşi (capitolul 5.12-28).

Versetul 1: „Pavel şi Silvan şi Timotei, către adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl şi în Domnul Isus Hristos: Har vouă şi pace.“

Pavel, marele apostol al naţiunilor, nu se prezintă în această episto-lă ca apostol, ci se numeşte foarte simplu împreună cu colaboratorii săi, care l-au însoţit în a doua sa călătorie misionară. În alte epistole a fost necesar să sublinieze faptul că el era chemat de Dumnezeu să fie apostol. Sunt nouă epistole în care Pavel se prezintă ca apostol. În mod deosebit în Epistola către Galateni trebuia să menţioneze în mod clar că era un apostol şi ca atare putea să vorbească cu autoritate apostolică. Întotdeauna când credincioşii trebuiau să fie mustraţi sau când era vorba despre descoperiri fundamentale ale învăţăturii Noului Testament, găsim acest indiciu cu privire la apostolia lui Pavel.

Dar aici este cu totul altfel. În Tesalonic nu trebuia să corecteze, ci putea să laude ceea ce lucrase Duhul Sfânt în destinatarii scrisorii sale. Comportamentul său faţă de cei din Tesalonic este caracterizat prin apreciere, dragoste şi ataşament reciproc.Sila şi Timotei l-au însoţit pe apostol în prima sa călătorie misiona-ră în Europa şi au fost cu el în Tesalonic. Sila era ca şi Pavel un evreu, dar avea şi cetăţenie romană (a se vedea Fapte 16.37). Din mărturia dată despre el în Faptele Apostolilor deducem că era un bun însoţitor de drum. Mai târziu a fost şi colaborator al lui Petru, care l-a numit „fratele credincios“ (1 Petru 5.12).

Timotei ne este bine cunoscut ca şi colaborator al lui Pavel. El este numit de Pavel „copilul meu preaiubit“, de care a fost strâns legat până la sfârşitul vieţii. Şi în alte epistole, Timotei este amintit de către Pavel în cuvântul de salut (2 Corinteni, Filipeni, Coloseni).

Pavel îi numeşte pe destinatarii epistolei „adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl şi în Domnul Isus Hristos“. O astfel de adresare există într-o formă asemănătoare numai în a doua Epistolă către Tesaloniceni. Aici nu avem în primul rând gândul referitor la un singur Trup, cum este prezentat în Epistola către Efeseni. Acest ade-văr se pare că era foarte puţin sau chiar deloc cunoscut de către tesa-loniceni. Accentul este pus aici pe relaţia nouă în care au fost aduşi. Ei erau acum în legătură cu Dumnezeu Tatăl şi cu Domnul Isus Hristos. Această relaţie este o relaţie personală, dar poate fi savurată şi în comun. Adunarea este văzută aici ca familia lui Dumnezeu. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, şi aceasta înseamnă că Îl cunoaştem ca Tată prin Domnul Isus Hristos.

Relaţia cu Dumnezeu Tatăl pe de o parte şi Domnul Isus Hristos pe de altă parte ne aminteşte de slujba lui Ioan şi a lui Petru. Credincioşii sunt în „Dumnezeu Tatăl“. Adevărul acesta este amintit de Ioan: „V-am scris, copilaşilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Tatăl“ (1 Ioan 2.13b). Acesta este un adevăr care se atribuie fiecărui credincios, chiar dacă a venit abia acum la credinţă. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, fiindcă am fost născuţi din Dumnezeu. Noi Îl cunoaştem ca pe un Tată care ne iubeşte şi Se îngrijeşte de noi. Noi putem să avem părtăşie cu El. Tesalonicenii

se găseau în împrejurări dificile. Ei au fost prigoniţi şi strâmtoraţi. Ce încurajare într-o astfel de situaţie, când se aminteşte că deasupra lor stă un Dumnezeu Atotputernic care a devenit Tatăl lor!

Creştinul nu este unit numai cu Dumnezeu Tatăl, ci şi cu Domnul Isus Hristos. Aici este amintit titlul complet, amănunt care nu este fără importanţă. El este „Isus Hristos“ care odinioară a fost înjosit, dar acum a fost uns şi a fost aşezat de Dumnezeu peste toate lucrurile ca Fiu al Omului. El este şi Domnul. Ca Om glorificat poartă acest titlu. Dumnezeu L-a făcut Domn (Fapte 2.36). Ne găsim ca şi tesalonicenii în Împărăţia lui Dumnezeu şi avem părtăşie cu El ca Domnul nostru. În această epistolă, El este numit de aproximativ 25 de ori astfel. El este Mântuitorul nostru – ce har măreţ! –, dar El este şi Domnul nostru. El este Acela căruia noi Îi recunoaştem toate drepturile într-o lume care astăzi încă Îl leapădă. Lumea de azi, ca şi cea de atunci nu vrea să-L recunoască. Privilegiul nostru este să împărţim cu El aceas-tă lepădare şi să Îi recunoaştem drepturile Sale ca Domn. Dacă fa-cem acest lucru acum, odată vom împărăţi împreună cu El. Apostolul prezintă amănunţit lucrul acesta în cele două epistole.

Amintirea acestei legături strânse cu Dumnezeu Tatăl şi cu Dom-nul Isus Hristos a îmbărbătat mult pe tesaloniceni. Unii dintre ei au fost păgâni înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu. Atunci, au slujit idolilor străini. Acum, Îl cunoşteau pe Dumnezeul adevărat şi erau în legătură cu El şi cu Fiul Său. Ce schimbare radicală!

Urarea este scurtă, dar bogată în conţinut: „Har vouă şi pace“. „Har“ (charis) era salutul folosit între păgâni. „Pace“ (şalom) era salu-tul folosit între iudei. Pavel leagă aceste două saluturi în unul singur, aşa încât putem vorbi despre un „salut creştin“.

Harul aduce mântuire oamenilor (Tit 2.11); el ne dă tot ce avem nevoie pe calea noastră (2 Corinteni 12.9). Harul este cel ce ne va fi adus la descoperirea Domnului Isus (1 Petru 1.13). Întreaga viaţă creş-tină este umplută de har. În contextul nostru nu este vorba despre harul mântuitor, ci despre harul care ne poartă zilnic. De aceea, Pavel le urează tesalonicenilor, ca şi nouă, să avem înmulţită această conştien-ţă a favorii nemeritate a lui Dumnezeu, cu care priveşte la copiii Săi.

La fel stau lucrurile şi cu pacea. Aici nu este vorba despre pacea cu Dumnezeu, pe care o posedă fiecare copil al lui Dumnezeu, ci este vorba despre pacea lui Dumnezeu, care este partea tuturor celor care se încred în Tatăl ceresc şi merg pe cale în ascultare de Domnul şi Mântuitorul lor. Savurarea practică a acestei păci ne este urată şi nouă. Poziţia noastră este „în Dumnezeu Tatăl şi în Domnul Isus Hristos“. Binecuvântarea noastră zilnică este savurarea harului şi a păcii pe calea noastră.

Versetul 2: „Mulţumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi toţi, amintind de voi în rugăciunile noastre.“

Apostolul era un om foarte ocupat. Dacă citim Faptele Apostolilor şi epistolele, remarcăm cât de mult a făcut acest bărbat. A călătorit, a pre-dicat, a muncit, a făcut vizite, a scris. Totuşi, era un om care avea tot-deauna timp să se roage. Rugăciunea avea în viaţa lui o mare valoare. El ştia cât de importantă este rugăciunea şi de aceea stăruia în ea.

Fără îndoială, Pavel s-a rugat şi pentru nevoile sale personale. Dar în prim-plan stătea rugăciunea pentru alţii. El îi purta pe toţi fraţii pe braţele rugăciunii. El s-a rugat pentru cei pe care îi cunoştea personal (de ex. tesalonicenii), dar s-a rugat şi pentru cei pe care nu-i cunoştea personal (de ex. colosenii). Tematicile rugăciunii lui Pavel erau dife-rite, după cum vedem din epistolele sale. În fiecare caz, rugăciunile erau adecvate nevoilor acelor fraţi. Aici, Pavel are un motiv de mulţu-mire şi mulţumeşte. El putea să-i mulţumească întotdeauna lui Dum-nezeu pentru ei.

Oare putem învăţa şi noi ceva de aici? Cât de uşor suntem tentaţi să vedem partea negativă la fraţii noştri, ceea ce nu ne place şi pro-babil ne cauzează probleme! Criticăm cu uşurinţă, dar uităm foarte re-pede ce a făcut Dumnezeu în fratele sau sora noastră. Haideţi să în-cepem să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru fraţii noştri şi curând îi vom vedea într-o nouă lumină!

Pavel mulţumea pentru toţi. Nu a exclus şi nu a uitat pe niciunul. La fel era şi la filipeni. Pavel s-a putut ruga pentru ei cu bucurie (Fili-peni 1.4). El nu se ruga din când în când, ci „întotdeauna“. Aceasta înseamnă o lucrare continuă. Să ne obişnuim şi noi să ne rugăm pentru alţii!

În sfârşit, Pavel nu se ruga singur, ci Sila şi Timotei se rugau îm-preună cu el. Ei cunoşteau părtăşia rugăciunii între fraţi. Şi aceasta este o parte binecuvântată.

Versetul 3: „Aducându-ne aminte neîncetat de lucrarea credinţei voastre şi de osteneala dragostei şi de răbdarea speranţei în Domnul nostru Isus Hristos, înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl nostru.“

În acest verset, Pavel vorbeşte despre caracteristicile interioare care existau la tesaloniceni, şi anume: credinţa, dragostea şi nădej-dea. Din contextul epistolei ştim că la tesaloniceni erau multe lipsuri în ce priveşte învăţătura, dar că starea lor practică era totuşi foarte bu-nă. Cineva a spus: „Credinţa, dragostea şi nădejdea sunt principiile care formează caracterul nostru ca şi creştini.“ Aceste principii se gă-sesc aici. Inimile tesalonicenilor erau îndreptate în simplitate spre Dumnezeu şi spre Domnul Isus, iar acest fapt era decisiv. O mare cunoaştere a Cuvântului lui Dumnezeu nu este o garanţie că aceste semne caracteristice ale vieţii creştine pot fi arătate.

Credinţa, dragostea şi speranţa sunt amintite de multe ori împre-ună în Noul Testament (1 Corinteni 13). Şi în 1 Tesaloniceni 5.8, Pavel revine asupra acestui subiect. Aici, nu sunt numai amintite, ci ni se prezintă cum se manifestau ele în viaţa celor din Tesalonic. Pavel nu vorbeşte numai despre credinţa lor, ci şi despre lucrarea credinţei; el aminteşte nu numai dragostea lor, ci şi osteneala dragostei; el nu aminteşte numai speranţa lor, ci şi răbdarea speranţei. Aceste carac-tere corespundeau pe deplin şi ca urmare au fost găsite şi roadele adecvate.

Conform Bibliei, credinţa este siguranţa celor sperate, o convinge-re fermă cu privire la lucrurile care nu se văd. Credinţa stă în contra-dicţie cu ceea ce se vede (Evrei 11.1). Credinţa ne pune în legătură cu lumea care nu se vede încă. Credinţa se orientează după Dumne-zeu. Ea se arată prin încredere şi ascultare. Ochii inimii noastre sunt deschişi ca să privim într-o lume invizibilă. Credinţa face ca această lume invizibilă să ne aparţină deja acum. Va veni ziua când această lume o vom vedea cu ochii noştri. Acum însă trăim prin credinţă. Tesalonicenilor li se aminteşte că după această lume invizibilă va urma lumea vizibilă în Împărăţia de o mie de ani. Cândva, această împărăţie va fi vizibilă pentru toţi, dar acum este văzută numai prin credinţă.

O credinţă fără fapte este moartă (Iacov 2.26). Credinţa se mani-festă prin activitate. Activitatea nu trebuie să fie firească, ci ea trebuie să izvorască din îndemnul lui Dumnezeu. Lucrările creştineşti nu se fac ca să primim credinţa, ci ele sunt un rezultat al credinţei. Acţiunile creştine sunt urmarea normală a unei credinţe date de Dumnezeu. Aşa era la tesaloniceni, aşa să fie şi la noi.

Dragostea este direcţionată mai întâi către Dumnezeu, apoi şi către aproapele. Aici este amintită dragostea divină. Ca oameni în fire nu puteam face altceva decât să urâm: „Pentru că noi eram altă da-tă... vrednici de a fi urâţi şi urându-ne unii pe alţii“ (Tit 3.3). Acum însă lucrurile stau altfel. Acum putem să iubim, deoarece am fost născuţi din Dumnezeu şi în inima noastră a fost turnată dragostea divină. A-ceastă natură nouă, divină nu poate face altceva, decât să iubească. Dragostea acţionează în interior, dar se arată şi în afară. Ea devine vizibilă şi activă în dragostea practică faţă de fraţi. Aceasta este oste-neala dragostei, despre care vorbeşte Pavel. Cuvântul folosit în acest context se referă la o osteneală „intensivă, cu toată străduinţa, care merge până la marginea epuizării“. Cunoaştem această osteneală care este activată de dragostea divină?

A treia caracteristică este speranţa. Pavel le-a relatat tesalonice-nilor că Domnul Isus va reveni ca să-Şi ridice Împărăţia aici pe pă-mânt. Această speranţă era vie în ei şi ea lucra răbdare. Nădejdea noastră nu se bazează pe un viitor mai bun, ci pe o Persoană, care este Domnul Isus. El este nădejdea noastră. Noi dorim ca ceea ce în prezent este un obiect al credinţei să devină realitate. Domnul Isus va intra în drepturile Sale aici, în această lume, unde a fost lepădat şi răstignit. Această clipă o aşteaptă El Însuşi, şi o aşteptăm şi noi cu nădejde şi răbdare.

În 2 Tesaloniceni 3.5, Pavel vorbeşte despre „răbdarea lui Hristos“ şi îşi exprimă dorinţa ca şi inimile noastre să fie îndreptate spre această răbdare. Răbdarea înseamnă aici a rămâne tare şi în încer-cări şi suferinţe. De o astfel de răbdare au avut nevoie tesalonicenii, ca să treacă peste toate încercările şi greutăţile. Pentru aceasta, ochii lor erau îndreptaţi spre Cel care va reveni. Ei Îl aşteptau pe Fiul din cer, şi aceasta le dădea putere şi curaj. Nouă ne merge astăzi destul de bine. Să fie acesta motivul pentru care răbdarea nădejdii este la noi într-o măsură atât de mică?

Credinţa, dragostea şi speranţa trebuie să fie motivaţia oricărei ac-tivităţi creştine. Gândurile noastre să fie impregnate de aceste carac-teristici. Când apostolul Ioan scria la sfârşitul primului secol acea scri-soare către adunarea din Efes, el putea observa că acolo erau lucrări, dar şi osteneală şi răbdare. În exterior totul părea bine. Dar unde erau credinţa, dragostea şi nădejdea? Ce fel de gândire aveau aceştia? Domnul Isus a trebuit să-i mustre: „Dar am împotriva ta că ţi-ai părăsit dragostea dintâi“ (Apocalipsa 2.4). Aceste cuvinte au fost adresate unei adunări, căreia Pavel i-a scris câteva decenii mai devreme o epistolă, în care a vorbit despre cele mai înalte binecuvântări creştine. „Lucra-rea, osteneala şi răbdarea au continuat în Efes, dar ele au încetat să mai fie caracterizate de aceste principii mari şi puternice. Obişnuinţa a rămas, dar a lipsit părtăşia.“ În Tesalonic era altfel. Deşi au avut o cu-noştinţă mică, lucrările lor erau rezultatul credinţei, ostenelile lor au rezultat din dragoste şi răbdarea a fost alimentată de speranţă.Cum este cu noi? Dumnezeu vede activitatea noastră, dar vede şi inima şi motivaţia ei. El întreabă ce gând ne inspiră în activitate. Este cumva obişnuinţa sau este relaţia noastră intimă cu El? Acolo unde este numai o obşnuinţă, lipseşte dragostea dintâi. Dragostea dintâi este cea mai bună dragoste, adică este o dragoste îndreptată numai spre Dumnezeu. El doreşte ca noi să-i aparţinem cu toată inima. Cunoştin-ţa multă nu este un mijloc de apărare. Ceea ce ne trebuie este o dedi-care totală. Acest adevăr putem să-l învăţăm de la tesaloniceni.

Versetul 4: „Ştiind, fraţi preaiubiţi de Dumnezeu, alegerea voastră.“

Să observăm cu câtă simpatie li se adresează apostolul! Îi nu-meşte „fraţi preaiubiţi de Dumnezeu“. În această expresie sunt cu-prinse bineînţeles şi surorile. Pavel ştia că tesalonicenii sunt iubiţi de Dumnezeu, iar acesta era un motiv suficient ca şi el să-i iubească.

Apostolul aminteşte cu mare siguranţă alegerea lor. În acest con-text, subiectul nu este adevărul alegerii în sine. Alegerea ne este ex-plicată în alte locuri, ca de exemplu în Efeseni 1.4. În acest text se spune foarte clar că el „ştia“ că ei sunt aleşi. Cum putea apostolul Pavel să ştie acest lucru? Când a venit cu Sila şi Timotei la Tesalonic, Pavel nu ştia pe cine alesese Dumnezeu din acel oraş. Pavel nu pu-tea să vadă în cartea vieţii şi nici nu citim despre o descoperire din partea lui Dumnezeu în acest sens. Dar Pavel a văzut viaţa tesaloni-cenilor şi roadele vieţii noi, a văzut modul de exteriorizare al credinţei, al dragostei şi al nădejdii. Acest fapt era suficient pentru ca să fie sigur că aceşti creştini erau aleşi de Dumnezeu.

Cuvântul folosit pentru „a şti“ arată că această ştiinţă nu este obţi-nută prin descoperire, ci prin observaţie. Pavel a putut să vadă din comportamentul lor că erau aleşi. Ei puneau în practică ceea ce au învăţat. De ce se ridică astăzi multe întrebări, dacă unul sau altul este sau nu om întors la Dumnezeu? Nu tocmai din cauză că nu arătăm suficient de clar de care parte ne aflăm? Dumnezeu doreşte ca să se vadă cu claritate în viaţa noastră că suntem copii ai Săi, că ne-a ales. Acest lucru se poate arăta şi astăzi ca şi atunci.

Versetul 5: „Pentru că Evanghelia noastră nu a fost la voi numai în cuvânt, ci şi în putere şi în Duh Sfânt şi în siguranţă deplină, după cum ştiţi ce fel de oameni am fost între voi, pentru voi.“

Acest verset ne arată mijlocul, prin care a fost posibilă această stare bună la tesaloniceni. Mijlocul era Evanghelia. Pavel o numeşte aici „Evanghelia noastră“, deoarece el a predicat-o în Tesalonic împreună cu colaboratorii săi. Predicarea Evangheliei este punctul de plecare. Ea era unul din stâlpii slujbei lui Pavel. El a vorbit despre acest adevăr bătrânilor din Efes în discursul său de rămas bun în Fapte 20. Această vestire a pocăinţei şi a Evangheliei, predica despre Împărăţia lui Dumnezeu şi descoperirea întregului plan al lui Dumnezeu erau lucrarea lui.

Pavel vestea o Evanghelie completă. Conform textului din 1 Corinteni 15.1-4, această predică avea trei puncte importante, şi anume: Hristos a murit, a fost îngropat şi a înviat. Credinţa în aceste adevăruri mântuieşte. Evanghelia este „mărturia completă a ceea ce cel pierdut găseşte în Hristos“.

Cum a venit Evanghelia la tesaloniceni? Pavel aminteşte patru puncte care arată ordinea divină. Mai întâi în Cuvânt, în al doilea rând în putere, în al treilea rând în Duh Sfânt şi în al patrulea rând în siguranţă deplină. La fel este şi astăzi, dacă se vesteşte într-un mod corect.La început, în prim-plan stă „predicarea“. Cuvântul trebuie vestit şi ascultat (sau citit), ca să fie primit. Aşa a fost şi la corinteni. Pavel le scrie: „Şi vă fac cunoscut, fraţilor, Evanghelia pe care v-am vestit-o, pe care aţi şi primit-o“ (1 Corinteni 15.1). Dar nu se rămâne numai la cuvinte. Această solie lucrează ceva, dacă este primită. Ea se dovedeşte în putere. Nu se spune că este puterea Duhului (pentru că Duhul este amintit separat), dar este foarte clar că nu este o putere omenească; este puterea lui Dumnezeu. Pavel le scrie romanilor: „Pentru că mie nu-mi este ruşine de Evanghelie; pentru că ea este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede“ (Romani 1.16). Puterea lui Dumnezeu face activ cuvântul în cel ce crede şi astfel produce o mare schimbare. Noi suntem luaţi din domeniul morţii şi transferaţi în domeniul vieţii. Cine primeşte această Evanghelie deplină, primeşte Duhul Sfânt. El ne face cunoscut siguranţa mântuirii. În contextul epistolei este denumită „siguranţă deplină“. Desigur, este un lucru măreţ să ştim că suntem primiţi de Dumnezeu. El nu vrea să ne lase în neştiinţă, ci ne dă o temelie sigură. Nimeni să nu se îndoiască, dacă a crezut Evanghelia. Noi ne bizuim pe ceea ce a spus Dumnezeu, şi lucrul acesta ne este de ajuns.

Dar după aceea vine şi exemplul grăitor al slujitorilor în faţa ochilor noştri. Am văzut că la Tesalonic, Pavel împreună cu slujitorii săi au vestit Cuvântul. Dar numai predica nu este suficientă. Pavel adaugă: „după cum ştiţi ce fel de oameni am fost între voi, pentru voi“. Este un lucru să spui ceva, şi cu totul alt lucru să fii ceva. Un predicator sau mărturisitor al Evangheliei trebuie să fie întotdeauna un exemplu viu şi clar al lucrurilor pe care le vesteşte. Cuvântul şi comportarea trebuie să coincidă, dacă vrem ca mărturia noastră să aducă roade. În capitolul 2 acest gând este preluat şi adâncit şi mai mult (versetele 1-12).

De ce există aşa de puţin rod la noi? Nu cumva din cauză că vorbim mult şi nu suntem ceea ce vorbim? Poate avem cunoştinţă multă şi vorbim frumos, dar nu punem în practică ceea ce am primit. Ce minunat este faptul că Îl avem pe Domnul nostru ca Model desăvârşit! La El erau întotdeauna în concordanţă perfectă lucrările Sale cu vorbirea Sa. El putea să spună că este ceea ce vorbeşte. Faptele Apostolilor încep cu amintirea „despre toate câte a început Isus să facă şi să înveţe“ (1.1). În primul rând fapta, apoi învăţătura; aşa era la Domnul. Pavel L-a urmat îndeaproape pe Domnul. Dar şi noi putem face acest lucru.

Versetul 6: „Şi voi v-aţi făcut imitatori ai noştri şi ai Domnului, primind Cuvântul în mult necaz, cu bucuria Duhului Sfânt.“

După ce în versetul 3 au fost descrise semnele caracteristice interioare ale vieţii noi de credinţă la tesaloniceni (credinţa, dragostea şi nădejdea), acum în versetele 6-8 găsim semnele caracteristice exterioare. Ceea ce s-a petrecut în interior se vede şi în exterior.

Înainte de a privi mai îndeaproape aceste caracteristici exterioare, să aruncăm o privire la împrejurările în care se aflau destinatarii acestei epistole, pentru că primiseră Cuvântul. În capitolul 2.13 citim că ei au primit Cuvântul în inima lor „aşa cum este, în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu“. Aici este vorba mai mult despre situaţia exterioară ca urmare a îndreptării lor spre creştinism. Situaţia lor era marcată prin „mult necaz“ pe de o parte, iar pe de altă parte de „bucuria Duhului Sfânt“. Necaz şi bucurie – oare pot fi puse amândouă laolaltă? Da, fiindcă sunt semne caracteristice ale Împărăţiei lui Dumnezeu în faza ei actuală, tocmai aşa cum a propovăduit-o Pavel tesalonicenilor.

Şi pentru noi, Împărăţia lui Dumnezeu, aşa cum se prezintă astăzi, este marcată pe de o parte de necazuri, iar pe de altă parte de bucurie. Încă nu a venit timpul să domnim împreună cu Domnul. El este încă Cel lepădat, iar noi împărţim această lepădare cu Domnul. El a suferit, şi noi suferim împreună cu El. În Fapte 14.22 citim „că prin multe necazuri trebuie să intrăm în Împărăţia lui Dumnezeu“. În contextul nostru avem Împărăţia în faza ei viitoare, când vom domni cu El. Calea într-acolo este marcată de necazuri. Desigur, astăzi simţim puţin din aceste necazuri. Dar cel care stă alipit cu toată inima de Domnul nostru care a fost lepădat, va avea, cu siguranţă, şi astăzi necazuri. Principiul lui Dumnezeu este valabil pentru toate timpurile: „Toţi care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutaţi“ (2 Timotei 3.12).

Chiar dacă astăzi avem parte de suferinţă în Împărăţia lui Dumnezeu, pe de altă parte putem savura bucuria Duhului Sfânt. Bucuria este un semn marcant în Împărăţia lui Dumnezeu în putere şi glorie, aşa cum o găsim în multe citate ale Vechiului Testament. Creştinul nu trebuie să aştepte până când Împărăţia va fi instaurată în mod vizibil. El poate chiar acum să savureze această bucurie mare, în ciuda tuturor vicisitudinilor. Cu siguranţă, tesalonicenii au făcut acest lucru, iar noi putem învăţa de la ei.

La fel era şi la Pavel. El a trecut prin necazuri mari. El a suferit o prigoană aprigă, dar totuşi avea o bucurie adâncă în inima sa, o bucurie lucrată de Duhul Sfânt.

Să revenim la semnele caracteristice exterioare! Mai întâi găsim că tesalonicenii erau imitatori. „Şi voi v-aţi făcut imitatori ai noştri şi ai Domnului.“ Ei au devenit nu numai credincioşi, ci la ei se vedea acest lucru şi în practica vieţii lor. Ei au devenit imitatori sau urmaşi. Dar de ce aminteşte Pavel prima dată pe el şi colaboratorii săi şi apoi pe Domnul? Tesalonicenii nu L-au văzut niciodată pe Domnul. Ceea ce cunoşteau ei despre Domnul au aflat de la Pavel. Ei au auzit şi au văzut la Pavel aceste adevăruri. El se asemăna atât de mult cu Domnul său, încât tesalonicenii Îl urmau pe Domnul, când îl imitau pe Pavel.

Apostolul vorbeşte în multe texte din epistolele sale despre acest adevăr, că este un imitator al Domnului Isus, şi ne îndeamnă să facem acelaşi lucru. Condiţia pentru imitare este urmarea. Numai dacă mergem pe urmele Domnului Isus, putem învăţa de la El şi să devenim asemenea Lui. În Filipeni 2.5 este vorba despre gândirea noastră, deci despre modul în care gândim. „Pentru ca acest gând să fie în voi, care era în Hristos Isus.“ Petru vorbeşte de umblarea noastră şi ne îndeamnă să călcăm pe urmele Domnului Isus (1 Petru 2.21). Ambele sunt importante, şi lumea gândurilor, şi comportamentul nostru, iar în ambele trebuie să Se vadă Isus. Lucrarea Duhului Sfânt este ca să ne formeze asemenea chipului Domnului nostru. De aceea este necesar să ne preocupăm intensiv cu Domnul. Numai dacă Domnul stă zi de zi înaintea privirilor noastre şi Îl privim în toate amănuntele vieţii Sale pe acest pământ, putem deveni imitatori ai Săi.

Versetul 7: „ ...încât voi aţi devenit modele tuturor credincioşilor din Macedonia şi din Ahaia.“

Acesta este al doilea semn caracteristic. Din imitatori au devenit modele. Tesalonic se afla în provincia Macedonia. Ahaia era o provincie la sud de Macedonia. Acolo era Corintul în care se găsea Pavel când a scris această epistolă. Pavel i-a prezentat pe tesaloniceni ca modele. Cât de puternică trebuie să fi fost mărturia lor!Şi pentru noi este acest cuvânt! Dumnezeu doreşte să ţinem sus stindardul, El doreşte ca noi, fiind imitatori ai lui Hristos, să fim modele pentru fraţii noştri. Ceilalţi trebuie să vadă pe cine urmăm. Dacă suntem modele, arătăm în umblarea noastră că Îl urmăm pe Domnul Isus şi că El acţionează în noi. Fraţii noştri şi oamenii din jurul nostru ne observă cu atenţie. Ce văd ei la noi? Arătăm noi acele caractere ale Domnului sau văd în noi caracterele omului vechi?

Aici nu este vorba despre o teorie seacă, ci este tocmai practica creştină. În prim-plan nu dăm învăţătură semenilor noştri, ci trăim învăţătura, hrănindu-ne zilnic din Cuvântul Său şi venind la El în rugăciune în orice ocazie. Pentru aceasta nu avem nevoie de multă cunoştinţă, ci de o dedicare profundă faţă de Domnul Isus. Adesea, modele pentru alţii nu sunt credincioşii cu cunoştinţă vastă, ci cei care în linişte arată ce înseamnă Hristos pentru ei.

Observăm o mare diferenţă când îi comparăm pe tesaloniceni cu corinteni. Pavel putea să le scrie corintenilor: „ ...aţi fost îmbogăţiţi în El“ şi „astfel nu vă lipseşte niciun dar al harului“ (1 Corinteni 1.5-7). Dar unde citim că erau nişte modele pentru alţii? Nicăieri! Comportamentul corintenilor era mai degrabă unul care necesita avertizări şi îndemnuri. Tesalonicenii ştiau puţin în comparaţie cu corintenii. Dar tesalonicenii trăiau acel mod de viaţă care l-au învăţat şi de aceea au devenit modele pentru alţii.

Versetul 8: „Pentru că, de la voi, Cuvântul Domnului a răsunat nu numai în Macedonia şi Ahaia, ci credinţa voastră faţă de Dumnezeu s-a răspândit în orice loc, încât nu avem nevoie să vorbim ceva.“

În acest verset avem al treilea semn caracteristic. Mai întâi tesalonicenii au fost imitatori, apoi modele şi mai târziu au devenit mărturii. Această mărturie nu era numai în Macedonia şi în Ahaia, ci trecea dincolo de graniţele acelor ţinuturi. Comportamentul lor a ajutat mult la răspândirea Evangheliei, care o făcea Pavel şi colaboratorii săi. Cuvântul Domnului a răsunat de la ei şi credinţa lor a devenit vizibilă. Mărturia lor consta atât în cuvânt, cât şi în fapte. Ei s-au comportat aşa cum au văzut la Pavel, cuvintele şi compartamentul fiind în concordanţă deplină.

Afirmaţia acestui verset este şi mai remarcabilă, dacă ne gândim la mijloacele de comunicare care erau în vremea aceea. Telecomunicaţii ca în vremea noastră nu existau atunci. La fel nu erau nici tipărituri. Singura posibilitate de comunicare a noutăţilor era prin viu grai şi într-o mică măsură prin scrieri de mână.

Astăzi nu ne putem închipui o astfel de mărturie vie. Dar s-a schimbat cumva solia? S-a schimbat Duhul Sfânt? S-a schimbat Domnul? Nu! Desigur, împrejurările s-au schimbat, dar mai întâi de toate ne-am schimbat noi. Totuşi, Domnul poate să acţioneze şi în noi, ca să devenim mărturii vii. Numai dacă Îl urmăm pe Domnul şi El este văzut în noi, putem deveni nişte modele pentru alţii, şi numai atunci poate să devină mărturia noastră vie şi credibilă. O mărturie, care nu izvorăşte din părtăşia cu Domnul şi nu coincide cu umblarea noastră, nu este primită. Să ne gândim la Lot! Amestecul cu lumea a făcut imposibilă mărturia sa, astfel încât a fost luat în râs când a vorbit despre nenorocirea care ameninţa acel ţinut (Geneza 19.14).

Versetul 9: „Pentru că ei înşişi istorisesc despre noi ce intrare am avut la voi şi cum v-aţi întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiţi unui Dumnezeu viu şi adevărat.“

Ultimele două versete ale capitolului 1 se încheie cu scopul pe care L-a urmărit Dumnezeu prin salvarea tesalonicenilor. Ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu. Această pocăinţă nu era scopul absolut. Ei s-au pocăit ca:1) să slujească lui Dumnezeu;2) să aştepte din ceruri pe Fiul Său.

Acest comportament al tesalonicenilor a avut un rezultat aşa de frumos, încât şi lumea a dat o mărturie despre puterea Evangheliei. Oamenii au văzut ce s-a întâmplat cu ei şi vorbeau despre schimbarea lor. Faptul că ei s-au despărţit de idoli şi slujeau lui Dumnezeu nu putea rămâne ascuns.

Acest verset ne arată cu claritate ce se înţelege în Noul Testament prin cuvântul „întoarcere la Dumnezeu“. Noi ne-am obişnuit cu astfel de expresii, încât nu le mai ştim adevărata însemnătate. „Întoarcerea la Dumnezeu“ şi „pocăinţa“ sunt două cuvinte strâns legate între ele şi numai luate împreună putem să înţelegem sensul lor. Cunoscuta pildă din Luca 15 despre fiul risipitor este o bună ilustraţie. Când fiul risipitor păştea porcii şi şi-a amintit de casa părintească, s-a căit, jelind starea în care se găsea. El a recunoscut că a lucrat greşit. Pocăinţa este o schimbare a gândurilor. Ea stă totdeauna în strânsă legătură cu o întristare a sufletului pentru starea dezastruoasă în care se găseşte şi pentru căile sale rele (a se vedea 2 Corinteni 7.10). Dar lucrul acesta nu era totul la fiul risipitor. Când şi-a schimbat poziţia lăuntrică (când s-a căit), atunci acest fapt a avut urmări. El s-a ridicat să meargă la tatăl său. Dacă ar fi rămas la porci, nu s-ar fi schimbat nimic pentru el. Dar atunci s-a ridicat şi a pornit spre tatăl său. Tocmai aceasta este întoarcerea la Dumnezeu: este ridicarea din starea în care ne găsim şi îndreptarea spre Dumnezeu.

Pocăinţa şi întoarcerea merg împreună. Petru s-a exprimat astfel: „Pocăiţi-vă şi întorceţi-vă, ca să vi se şteargă păcatele“ (Fapte 3.19). Şi la Pavel găsim această strânsă legătură. El le spunea oamenilor: „ ...să se pocăiască şi să se întoarcă la Dumnezeu făcând lucrări vrednice de pocăinţă“ (Fapte 26.20). Pocăinţa se petrece înlăuntrul nostru, iar întoarcerea la Dumnezeu se vede în afară.

Întoarcerea la Dumnezeu are două laturi. Pe de o parte, omul se întoarce de la ceva, iar, pe de altă parte, se întoarce spre altceva. Acest lucru îl găsim în Fapte 26.18: „ca să se întoarcă de la întuneric la lumină şi de sub puterea lui satan la Dumnezeu“. Întoarcerea este şi o schimbare a poziţiei. Noi am ieşit din întuneric şi de sub puterea lui satan şi am intrat în lumină şi la Dumnezeu. Această schimbare o găsim şi în versetele de care ne ocupăm: „ ...cum v-aţi întors de la idoli la Dumnezeu“. Mulţi dintre tesaloniceni fuseseră înainte păgâni şi ca atare slujeau idolilor lor. Când Pavel a venit la Atena, „i se întărâta duhul în el, văzând cetatea plină de idoli“ (Fapte 17.16). Acelaşi lucru ne gândim că a fost şi la Tesalonic.

Dar cum s-a produs schimbarea? Odinioară slujeau idolilor, dar acum slujeau lui Dumnezeu. Idolii erau morţi, ei nu puteau să vadă şi nici să audă. La fel ca toate lucrurile din lume, şi idolii stăteau sub judecata morţii. Dar acum, tesalonicenii erau în legătură cu un Dumnezeu viu. Idolii nu erau altceva decât o minciună, iar acum destinatarii epistolei erau în legătură cu un Dumnezeu adevărat. Ce schimbare imensă!

Şi astăzi este aşa. Dacă un om se întoarce la Dumnezeu, totul se schimbă. Întoarcerea este un pas radical, o stânga-mprejur radicală. Prin întoarcerea la Dumnezeu, tot stilul de viaţă se schimbă. Un om întors la Dumnezeu păşeşte din întuneric la lumină, din domeniul lui satan în împărăţia Fiului dragostei Tatălui. Ne-am putea închipui contraste mai mari?

De acest verset se leagă şi o consecinţă practică, o întrebare care vrem să ne-o punem: Ne-am despărţit în mod radical de tot ce era vechi? Şi în viaţa unui copil al lui Dumnezeu pot să existe idoli, la care nu vrea să renunţe. Ne-am întors la Dumnezeu, dar poate nu am renunţat la tot. Mai există domenii ale vieţii noastre, în care Domnului nu i se permite să stăpânească. Idolii în viaţa unui creştin sunt acele lucruri care se pun între creştin şi Domnul. Dacă acceptăm asemenea lucruri în viaţa noastră, ele ne fură puterea.

Adevărata întoarcere creştină nu este direcţionarea vieţii spre un anumit lucru, ci direcţionarea vieţii spre o Persoană, şi anume spre Dumnezeu. În creştinism nu avem de-a face cu o lucrare sau cu o învăţătură, ci cu o Persoană divină. Acest lucru să nu-l uităm niciodată. Învăţătura creştină este măreaţă, dar ne ajută numai atunci când o folosim în relaţiile cu Dumnezeu şi cu Domnul Isus.

Tesalonicenii s-au întors ca să-i slujească lui Dumnezeu. Şi noi avem aceeaşi slujbă de îndeplinit în această lume. Cuvântul folosit în textul nostru pentru „a sluji“ înseamnă că Îi slujim lui Dumnezeu ca robi, deci Îi punem la dispoziţie întreaga noastră viaţă. Şi în 2 Petru 2.19 este folosit acest cuvânt: „ ...pentru că oricine îi este rob aceluia de care este învins.“ În Filipeni 2 citim că Domnul Isus a luat chip de rob. În Romani 1, Pavel se prezintă ca rob al lui Isus Hristos. În ultimele texte biblice, cuvântul „rob“ face parte din aceeaşi familie de cuvinte ca în cazul cuvântului „a sluji“. Deci nu este numai vorba despre întoarcerea noastră, pentru a face din când în când o faptă bună pentru Dumnezeu, pentru a-i face din când în când o slujbă, ci noi stăm cu totul la dispoziţia Sa, Îi slujim ca robi. Dumnezeu doreşte ca întreaga noastră viaţă să-i fie dedicată Lui. Slujba duhovnicească în acest sens al cuvântului este activitatea noastră continuă, care se va încheia abia atunci când va veni Domnul pentru ai Săi.

Modelul nostru desăvârşit este Domnul Isus. Cine a fost un slujitor ca El? O evanghelie întreagă – Marcu – ni-L arată pe Domnul ca adevăratul Rob al lui Dumnezeu, care a venit să împlinească voia lui Dumnezeu. De la El putem învăţa ce înseamnă slujba duhovnicească, adevărata dedicare şi dăruire pentru Dumnezeu. În Exod 21.1-6 citim despre legea robului evreu. În acel exemplu Îl recunoaştem pe Domnul Isus în dedicarea Sa deplină faţă de Dumnezeu. El nu a dorit să iasă liber, ci a dorit să fie rob pe vecie. La fel să fie şi în cazul nostru!

Sper că toţi cei care citesc aceste rânduri Îl cunosc pe Domnul Isus ca Mântuitorul lor personal. Dar întrebarea care se pune acum este: Suntem mulţumiţi numai cu a şti că păcatele ne sunt iertate şi că nu ne va ajunge nicio judecată? Sau suntem într-adevăr pregătiţi ca să-i dedicăm toată viaţa? Desigur, Dumnezeu nu are nevoie de slujirea noastră, dar aşteaptă să o facem de bunăvoie. El aşteaptă slujba ta şi a mea. Nu este o obligaţie, ci o mare favoare să-i slujim prin viaţa noastră lui Dumnezeu. Acest lucru este posibil şi în zilele noastre.

Versetul 10: „ ...şi să aşteptaţi din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morţi, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.“

După ce apostolul a vorbit despre slujba duhovnicească pentru Dumnezeu, ne este prezentat al doilea scop al întoarcerii la Dumnezeu: Îl aşteptăm pe Fiul lui Dumnezeu din ceruri. Tesalonicenii erau într-o continuă aşteptare a Domnului Isus. Această speranţă era aşa de vie, încât s-au neliniştit, pentru că unii dintre ei adormiseră înainte de venirea Domnul, pentru a-Şi institui Împărăţia Sa.

Revenirea Domnului Isus este şi speranţa noastră. În Tit 2.13, Pavel spune: „aşteptând fericita speranţă şi arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor, Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi.“ Nu este o simplă speranţă, ci este o fericită speranţă. Din Tit 2 putem deduce că putem aştepta nu numai venirea Domnului pentru noi, ci şi venirea Sa cu ai Săi, când va veni pe pământ. În continuare ne vom ocupa cu această deosebire dintre venirea pentru ai Săi şi venirea cu ai Săi. Este vorba despre o venire, care are loc în două faze. Noi Îl aşteptăm pe Acela care va veni să-Şi ducă Mireasa acasă, dar ne bucurăm cu El când i se va da toată cinstea pe pământ.

Adevărul despre revenirea Domnului Isus a fost unul dintre primele adevăruri pe care vrăjmaşul a dorit să le umbrească. Când citim istoria Bisericii, constatăm foarte repede acest adevăr. Urmarea a fost că creştinii s-au simţit „ca acasă“ pe pământ, uitând caracterul lor ceresc. Dar prin harul lui Dumnezeu, astăzi avem din nou lumină cu privire la acest adevăr. Ştim cu precizie că Domnul Isus va reveni. Dar suntem pătrunşi de acest adevăr? Este doar o cunoaştere pur teoretică sau pune acest lucru o amprentă pe viaţa şi gândirea noastră? Îl aşteptăm într-adevăr zilnic, aşa cum făceau tesalonicenii? Domnul a spus: „Eu vin curând!“ Aceste cuvinte au fost întotdeauna adevărate. Dar dacă au existat vreodată credincioşi care puteau să-L aştepte zilnic pe Domnul, atunci noi suntem aceia.

Aici vedem ce înseamnă o viaţă creştină cu o ţintă. Pe de o parte constă din slujba duhovnicească pentru Dumnezeu, iar pe de altă parte din aşteptarea Domnului Isus. Slujire şi aşteptare – acestea sunt cele două puncte cardinale între care se scurge viaţa noastră. Aceste două activităţi trebuie să fie totdeauna într-un continuu echilibru. Dacă acţionăm unilateral, adică dacă ne ocupăm numai de slujire şi uităm venirea Sa, atunci slujirea va fi punctul nostru central şi nu Domnul. Astfel, dintr-o slujire bună la început poate să devină o slujire rea până la urmă. Trăind numai în aşteptarea Domnului şi uitând de slujba încredinţată, aceasta acţionează paralizant asupra vieţii noastre. Încă nu s-a încheiat timpul slujirii. Gândul la venirea Domnului să nu ne amorţească, ci să ne mărească elanul. Când El va veni, orice slujire va înceta.

Pe cine aşteptăm să vină din cer? Apostolul nu spune simplu că Îl aşteptăm pe Domnul Isus, cu toate că aceasta este foarte adevărat. Noi Îl găsim aici pe Domnul într-un triplu caracter. În primul rând El este Fiul, în al doilea rând Cel înviat din morţi şi în al treilea rând este vorba de Isus. La fel ca şi în alte texte din Biblie, tot aşa şi aici aceste nume şi titluri nu sunt folosite la voia întâmplării, ci au o însemnătate.

Dacă aici stă în faţa noastră ca „Fiu“, atunci ne gândim la El ca Fiul lui Dumnezeu, ca acel Fiu al dragostei Tatălui. Ca Fiu, El este obiectul bucuriei şi al plăcerii Tatălui. El trebuie să fie şi obiectul aşteptării noastre. Noi Îl iubim pe preaiubitul Fiu al Tatălui şi Îl aşteptăm.

Dar El este şi Acela pe care Dumnezeu L-a înviat din morţi. El a fost şi va rămâne Om adevărat, iar ca Om a mers la moarte. Apoi, ca Om a fost înviat de Dumnezeu şi glorificat. Şi în această postură Îl putem aştepta. Când va veni, va veni ca Fiul Omului aşezat pe cel mai înalt loc dăruit de Dumnezeu.

El este şi „Isus“, ceea ce înseamnă Cel ce ne scapă (izbăveşte). Pentru noi va veni ca Cel care a murit pe crucea de la Golgota când a fost Mijlocitorul nostru între Dumnezeu şi om.Pavel mai adaugă: „ ...care ne scapă de mânia care vine.“ Cuvântul „mânie“ se poate referi în general la mânia lui Dumnezeu. Despre acest adevăr citim în Ioan 3.36: „Cine crede în Fiul are viaţă eternă; şi cine nu se supune Fiului nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.“ Numai prin lucrarea Domnului Isus, un om poate să scape de mânia dreaptă a lui Dumnezeu. Dar „mânia“ poate să însemne – şi acesta este gândul dominant în contextul nostru – şi acele judecăţi, care se vor dezlănţui peste pământ când credincioşii vor fi răpiţi. În acest sens citim în capitolul 5.9 al acestei epistole: „Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie, ci spre dobândirea mântuirii.“ Şi în Apocalipsa, în capitolele 6-19, se foloseşte acest cuvânt de cinci ori, ca să descrie judecata lui Dumnezeu în timpul marelui necaz (Apocalipsa 6.16, 17; 11.18; 16.19; 19.15).

Ca credincioşi ai epocii harului nu trebuie să ne temem de acele judecăţi descrise în Apocalipsa, care se vor abate peste pământ. Adevărul acesta îl clarifică pe deplin Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus ne va feri de aceste judecăţi. Acest lucru rezultă foarte clar din Apocalipsa 3.10, unde Domnul ca Judecător spune: „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ.“ Ca şi oameni credincioşi suntem ocrotiţi de orice judecată a lui Dumnezeu, deoarece Altul a suportat această mânie pentru noi. Acest adevăr este o mare mângâiere pentru noi.

Pe de o parte Îl aşteptăm ca Fiu al dragostei Tatălui, pe care Îl iubim şi noi, iar pe de altă parte avem acest prilej să-L aşteptăm, pentru că ne scăpa de judecăţile viitoare, care se vor abate peste toţi locuitorii pământului.

Versetul 1: „Pentru că voi înşivă ştiţi, fraţilor, că venirea noastră la voi nu a fost zadarnică.“

Apostolul vorbeşte de opt ori în această epistolă despre tesalonicenii că ştiau ceva. El nu prezintă oarecare afirmaţii, ci se poate baza pe faptul că ei puteau confirma afirmaţiile sale. Ei ştiau cum venise el la ei, pentru că ei înşişi au fost martori ai acelor lucruri.

Această „venire“ la ei nu a fost zadarnică. Dumnezeu a binecuvântat slujba şi osteneala apostolului. „Zadarnic“ înseamnă „fără rost“ sau „fără rod“. La tesaloniceni nu a fost aşa. Predicarea Evangheliei nu a rămas fără urmări. Deja în capitolul 1.9, Pavel a vorbit despre „intrarea“ sa. Acolo stau în prim-plan rezultatele acestei intrări. Ei sau întors spre un Dumnezeu viu, ca să-i slujească şi să aştepte pe Fiul Său din ceruri. În capitolul 2 stă în prim-plan mai mult caracterul intrării sale.

Este o mare îmbărbătare în gândul acesta, că pentru Dumnezeu nu este nicio muncă zadarnică. În 1 Corinteni 3.6 ne este arătat că sarcina noastră este de a planta şi a uda. Dumnezeu dăruieşte creşterea şi roadele. Dacă El ne lasă să vedem roadele, atunci nu o face ca să ne mândrim, ci ca să ne antreneze tot mai mult în lucrarea Sa.

Versetul 2: „ ...ci, după ce am şi suferit mai înainte şi am fost insultaţi în Filipi, după cum ştiţi, am îndrăznit în Dumnezeul nostru să vă vestim Evanghelia lui Dumnezeu, cu multă luptă.“

Pavel le aminteşte tesalonicenilor ceea ce a întâmpinat în Filipi. Această cetate a fost prima pe care a vizitat-o în Europa. În Fapte 16 citim relatarea exactă. Vântul prigoanei le-a fost acolo împotrivă şi partea lor au fost multe suferinţe şi insulte. Cu siguranţă, Pavel şi Sila au simţit mult timp urmările maltatării lor în închisoarea din Filipi. Totuşi ei nu s-au lăsat opriţi, ca să nu predice mai departe Evanghelia cu mare râvnă. Din contră, au vestit Evanghelia cu „multă îndrăzneală“.

Îndrăzneală înseamnă „fără teamă“ şi „fără reţinere“. Aşa era în cazul lui Pavel. El ştia ce mesaj i-a fost încredinţat şi nimic nu-i putea sta împotrivă, ca să răspândească vestea bună. În cazul lui, această îndrăzneală nu era o însufleţire carnală sau chiar fanatism, ci îndreăzneala lui era în Dumnezeu. Adevărata îndrăzneală este întotdeauna în Dumnezeu. Dacă dăm frâu liber firii şi ne căutăm pe noi înşine în slujbă, primejdia este foarte mare ca noi să păşim pe căile propri, chiar dacă suntem în lucrarea Domnului. Pavel ştia că această îndrăzneală nu era un lucru de la sine înţeles. De aceea i-a îndemnat pe efeseni să se roage pentru el: „ca să-mi fie dat cuvânt la deschiderea gurii mele, ca să fac cunoscut cu îndrăneală taina Evangheliei“ (Efeseni 6.19)!

Oare nu avem nevoie şi noi să ne rugăm, ca să avem îndrăzneală în Dumnezeul nostru? Este relativ simplu să vorbeşti cu îndrăzneală dacă situaţiile sunt prielnice. Dar cum stau lucrurile când sunt greutăţi şi trebuie să suportăm chiar batjocură şi împotrivire? Pavel nu s-a lăsat intimidat din cauza suferinţelor, ca să nu slujească Dumnezeului său.

În Noul Testament se vorbeşte mult despre îndrăzneală. Întotdeauna îndrăzneala este văzută ca un lucru pozitiv, şi niciodată ca ceva negativ. În zilele noastre se spune mereu că „nu avem îndrăzneală“ să facem un lucru. În Biblie nu vom găsi o astfel de expresie. Noi suntem îndemnaţi să vestim Evanghelia „cu îndrăzneală în Dumnezeul nostru“.

Pavel era îndrăzneţ „să vestească Evanghelia lui Dumnezeu“. El nu vestea o veste omenească, ci Evanghelia lui Dumnezeu. Cuvântul „Evanghelie“ îl găsim de şase ori în prima epistolă către tesaloniceni. De trei ori sub denumirea „Evanghelia lui Dumnezeu“ (capitolul 2.2, 8-9), o dată citim despre: „Evanghelia noastră“ (1.5), despre „Evanghelia lui Hristos“ (3.2) şi despre „Evanghelia“ (2.4) fără vreo menţiune. Evanghelia este vestea lui Dumnezeu către oameni, iar punctul ei central este Domnul Isus.

Această Evanghelie a fost încredinţată apostolului Pavel şi colaboratorilor săi, şi de aceea el o numeşte „Evanghelia noastră“. Aceasta nu era o aroganţă, ci arată identificare deplină a lui Pavel cu Învăţătorul său şi cu ceea ce predica. El s-a făcut una cu vestea pe care o propovăduia. La fel trebuie să fie şi cu noi astăzi. Vestea pe care o avem de spus oamenilor nu este o veste oarecare, ci este „Evanghelia lui Dumnezeu“. Acest gând ne dă pe o parte îndrăzneală, iar pe altă parte ne arată responsabilitatea noastră.

Deşi Pavel avea îndrăzneală, nu era simplu să vestească Evanghelia. El a făcut-o cu „multă luptă“. Nu era vorba despre o luptă cu arme omeneşti, ci o luptă împotriva împotrivirii duhovniceşti a duşmanilor Domnului. Acolo unde Domnul deschide o uşă a Evangheliei, satan porneşte ca să distrugă lucrarea. Aşa a fost atunci, aşa este şi astăzi. Fiecare slujitor al Domnului trebuie să ştie că satan vrea să împiedice şi să facă fără efect această lucrare. Astfel începe o luptă spirituală, căreia noi ne putem împotrivi în puterea tăriei Domnului. Noi luptăm pentru Domnul nostru şi de aceea putem să ne încredem în El, că ne va ajuta.

Versetul 3: „Pentru că îndemnul nostru nu era din rătăcire, nici din necurăţie, nici în înşelăciune.“

După cuvintele introductive din versetele 1 şi 2, Pavel începe să descrie detaliat modul său de lucru. În versetele 3 până la 6 observăm mai întâi latura negativă, adică ni se spune ceea ce nu au fost Pavel şi colaboratorii săi, respectiv ceea ce nu au făcut. De la versetul 7 avem latura pozitivă a lucrurilor, în care ne sunt prezentaţi vestitorii Evangheliei şi lucrarea lor. Pavel enumeră şapte motive prin care nu era caracterizată lucrarea sa, şi anume:- nu era din rătăcire;- nu era nici din necurăţie;- nu era nici în înşelăciune;- nu ca să placă oamenilor;- niciodată cu vorbire linguşitoare;- nici cu lăcomie ascunsă;- nu a căutat glorie de la oameni.

Pavel nu a fost prigonit numai în exterior, ci se pare că au fost unii, care l-au discreditat şi între credincioşi, care i-au adus învinuiri pe nedrept. Acest lucru îl deducem din contextul acestui capitol. El avea de luptat pe diferite fronturi. Dar el nu avea nimic să-şi reproşeze. Motivele sale erau curate şi motivele sale erau sincere.

Şi astăzi, slujitorii Domnului se confruntă atât cu atacuri exterioare, cât şi cu atacuri din partea celor care caută motive false. Cât de important este să ne cercetăm continuu motivele, pentru ca nimeni să nu ne poată reproşa ceva pe drept.

În primul rând Pavel spune că îndemnul lor nu a fost din rătăcire. Rătăcire înseamnă aici a conduce conştient de cineva în eroare. Aceasta nu este modul de lucru al unui slujitor al lui Dumnezeu, ci acţiunea unui învăţător fals. Iuda vorbeşte despre astfel de oameni şi numeşte ca un semn caracteristic al lor faptul că s-au „dedat rătăcirii lui Balaam“ (Iuda 11). Şi apostolul Ioan vorbeşte despre astfel de oameni şi ne spune că au un „duh de rătăcire“ care este contrar duhului adevărului (1 Ioan 4.6). Sursa predicilor lui Pavel era Cuvântul lui Dumnezeu care nu este falsificat, care nu este o învăţătură rătăcitoare.

În al doilea rând, Pavel aminteşte necurăţia. El nu predica din necurăţie, ci trăia în sfinţenie şi curăţie personală. Rătăcirea şi necurăţia merg mână în mână, la fel ca învăţăturile false şi destrăbălările (a se compara cu Iuda 4 şi 2 Petru 2.18). Pavel învăţa adevărul lui Dumnezeu, iar necurăţia nu este niciodată în legătură cu acesta. Cuvântul lui Dumnezeu ne călăuzeşte întotdeauna la adevărată sfinţire şi niciodată spre contrariul adevărului. Multe religii păgâne leagă acea slujire a zeităţilor cu imoralitatea şi necurăţia. Dar şi la sectele moderne, care inundă ţările europene „creştine“, găsim adesea astfel de lucruri. O învăţătură care propagă imoralitatea nu poate să vină de la Dumnezeu.

În al treilea rând se vorbeşte despre înşelătorie. Cuvântul folosit în limba greacă pentru înşelătorie apare şi în 2 Corinteni 4.2, unde este tradus cu „falsificator“ sau „înşelător“. Pavel nu folosea Evanghelia ca o „momeală“, ca să-i înşele pe tesaloniceni, ci o predica ca să găsească în ea mântuire şi viaţă veşnică.

Versetul 4: „ ...ci, după cum am fost aprobaţi de Dumnezeu ca să ni se încredinţeze Evanghelia, aşa vorbim, nu ca să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu, care încearcă inimile noastre.“

Pavel a fost chemat de Însuşi Dumnezeu să vestească Evanghelia. Domnul i-a spus lui Anania imediat după întoarcerea lui Pavel: „Acesta Îmi este un vas ales, ca să poarte Numele Meu înaintea naţiunilor şi a împăraţilor şi a fiilor lui Israel“ (Fapte 9.15). Chiar şi Pavel aminteşte de mai multe ori că a fost chemat de Dumnezeu. Foarte clar afirmă acest adevăr în Galateni 1.15: „Dar, când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecele mamei mele şi m-a chemat prin harul Său, a binevoit...“. Deci, de la naşterea sa, Pavel a fost pus deoparte şi chemat prin har. Totuşi, acest slujitor al lui Dumnezeu, deşi era pus deoparte şi chemat, trebuia fie încercat şi aprobat în lucrarea sa. El a trecut prin diferite încercări din partea lui Dumnezeu şi s-a dovedit demn de lucrare. El a fost aprobat nu de oameni, ci de Dumnezeu.

Pavel avea un simţământ adânc despre faptul că Dumnezeu i-a încredinţat Evanghelia. De aceea nici nu era răspunzător pentru ceea ce spunea înaintea oamenilor, ci înaintea lui Dumnezeu. El nu dorea să placă oamenilor, ci lui Dumnezeu. Aici avem deci al patrulea motiv, care nu trebuie să se găsească la un slujitor al lui Dumnezeu. Să nu încercăm să plăcem oamenilor, ci să plăcem lui Dumnezeu.

Pericolul este întotdeauna mare de a ne ghida vorbirea după cei care ne ascultă. În 1 Petru 4.11 suntem îndemnaţi să rostim „cuvintele lui Dumnezeu“. Vestea încredinţată este măreaţă, serioasă şi importantă. De aceea, prin cuvintele noastre să nu impresionăm pe oameni, ci să căutăm să placem lui Dumnezeu. Acest lucru este valabil atât în slujba pentru necredincioşi, cât şi pentru slujba pentru necredincioşi. Să spunem ce vrea Dumnezeu să spunem şi să nu ne gândim dacă nu ar fi mai bine să spunem cutare lucru sau să trecem sub tăcere celălalt lucru, pentru că astfel ne-am putea crea un dezavantaj la ascultători. Decisiv pentru slujba noastră este aprobarea lui Dumnezeu şi nu a oamenilor.

Dumnezeu este Cel care cercetează inimile noastre. El vede sursa ascunsă a oricărui gând, fapte sau acţiuni. Pe oameni putem să-i ducem în eroare, dar pe Dumnezeu nu putem. În profeţi, Dumnezeu a spus: „Eu, Domnul, cercetez inima, Eu încerc rărunchii“ (Ieremia 17.10). Inima vorbeşte atât despre motivele noastre, cât şi despre intenţiile noastre. Dumnezeu cercetează totul, nimic nu este ascuns faţă de El.

Versetul 5: „Pentru că nu am fost niciodată cu vorbire linguşitoare, după cum ştiţi, nici cu lăcomie ascunsă, Dumnezeu este martor.“

În acest verset avem alte două motive negative pe care le putem observa des: vorbire linguşitoare şi lăcomie. Pavel putea să cheme pe tesaloniceni şi pe Dumnezeu ca martori că aceste două carcatere negative nu se găseau la el.

O vorbire linguşitoare este o vorbire care sună plăcut în urechile ascultătorilor. Pavel a scris lui Timotei: „Pentru că va fi un timp când nu vor suporta învăţătura sănătoasă, ci, dorind să-şi desfăteze urechile, îşi vor strânge o mulţime de învăţători după poftele lor“ (2 Timotei 4.3). Noi trăim ultimele zile ale mărturiei creştine. Se doreşte să se asculte vorbe plăcute, vorbe care nu irită, ci care leagănă pe oameni într-o aşa zisă „siguranţă“. Sunt îndrăgite predicile frumoase, care ating simţurile, şi nu cugetul. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este altfel. Vestea lui Dumnezeu pătrunde până în inimă. Ea cutremură cugetul şi-l trezeşte. Această lucrare nu este întotdeauna plăcută şi îndrăgită. Chiar şi ca oameni credincioşi avem nevoie mereu de acel ascuţiş al Cuvântului lui Dumnezeu, ca să acţioneze asupra inimi şi cugetului nostru. Pentru orice slujire în faţa ascultătorilor este important să vorbim nu urechilor, ci să vorbim Cuvântul aşa cum doreşte Dumnezeu.

„ ...nici cu lăcomie ascunsă“. Dacă facem lucrarea Domnului pentru a avem un câştig, atunci o folosim ca mijloc pentru lăcomie. Pavel nu putea fi învinovăţit nici de acest reproş. El a lucrat cu mâinile sale (capitolul 2.9) ca să nu fie o sarcină pentru alţii şi să fie învinovăţit. Lăcomia este un lucru foarte urât în faţa lui Dumnezeu. Chiar şi Domnul Isus ne avertizează în această direcţie: „Luaţi seama şi păziţi-vă de orice lăcomie“ (Luca 12.15). Lăcomia este idolatrie (Coloseni 3.5) şi de aceea trebuie să ne ferim ca să nu o aducem în legătură cu slujba Domnului. În 1 Timotei 6.5 este vorba despre astfel de oameni care socotesc evlavia o sursă de câştig. Să ne ferim ca să folosim lucrarea Domnului ca un pretext pentru lucruri rele. Noi putem să-i înşelăm pe oameni, dar pe Dumnezeu nu putem niciodată.

Versetul 6: „ ...nici n-am căutat glorie de la oameni, nici de la voi, nici de la alţii, deşi am fi putut să fim cu greutate, ca apostoli ai lui Hristos.“

Al şaptelea motiv negativ care nu trebuie să fie găsit la un slujitor al lui Dumnezeu este autoînălţarea slujitorului. A fi mai mult decât alţii, a căuta onoarea la oameni, este un pericol pentru noi toţi. Chiar şi în slujirea Domnului suntem în pericol să alunecăm pe această pantă. De aceea avem nevoie să fim păziţi de astfel de influenţe negative. Înălţarea personală o găsim la Diotref. Apostolul Ioan scrie către prietenul său Gaiu: „Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu ne primeşte“ (3 Ioan 9). Domnul Isus ne avertizează în acest caz: „Pentru că oricine se înalţă se sine va fi smerit şi cine se smereşte va fi înălţat“ (Luca 14.11). Oare nu vrem să învăţăm de la Domnul, care deşi deţinea cel mai înalt loc, S-a smerit şi a luat un chip de rob?

Inimile noastre sunt cunoscute mai bine de satan decât le cunoaştem noi înşine. El ştie cât de uşor căutăm onoarea pentru noi. De aceea el va căuta mereu să ne facă să cădem. Câţi au căzut deja în laţul autoînălţării şi au provocat daune mari în lucrarea Domnului.

Pavel nu a dorit să fie o povară pentru cineva. El era un apostol al Domnului şi ca urmarea ar fi putut să aştepte şi să primească ceva de la fraţi. Dar nu a făcut-o, pentru a nu fi o greutate pentru nimeni. Un exemplu îl avem în persoana lui Neemia care putea spune: „Dar guvernatorii dinainte, care au fost înaintea mea, împovărau poporul şi lua de la ei pâine şi vin... Dar eu n-am făcut aşa, pentru că mă temeam de Dumnezeu. Şi m-am ţinut de lucrarea zidului acestuia“ (Neemia 5.15-16).

Cine vrea să slujească Domnului trebuie să se conformeze. Acest lucru pot să-l confirme cel mai bine fraţii şi surorile care lucrează în misiuni din ţări cu alte culturi. Ei trebuie să se supună în primul rând la diferite obiceiuri naţionale şi nu se pot aştepta la un tratament special. Dar dacă nu se supun pot deveni o greutate pentru băştinaşi.

Versetul 7: „ ...ci am fos blânzi în mijlocul vostru, aşa cum o doică îşi îngrijeşte cu drag copiii.“

În versetele 7 până la 12 ne sunt arătate acele caracteristici pozitive ale slujbei lui Pavel şi a colaboratorilor săi în Tesalonic. Acum nu mai vorbeşte despre ceea ce nu erau, ci despre ceea ce erau în mijlocul lor. El foloseşte pilda unei doici (mame, versetul 7) şi a unui tată (versetul 11). Cei doi părinţi sunt interesaţi pentru buna creştere a copiilor. Poate ne surprinde faptul că Pavel se aseamănă aici cu o mamă care alăptează (hrăneşte) copilul ei. Dar să nu uităm că este vorba de o comparaţie. Prin această comparaţie se doreşte să ni se arate clar cu ce blândeţe şi dragoste era preocupat Pavel de îngrijirea tesalonicenilor. Dumnezeu Însuşi foloseşte ilustraţia unei mame ca să ne demonstreze dragostea Sa faţă de noi. În Isaia 66.13, Dumnezeu spune: „Cum mângâie pe cineva mama sa, aşa vă voi mângâia Eu“. Şi Domnul Isus

foloseşte această comparaţie, când a suspinat pentru Ierusalim şi a rostit cuvintele: „ ...de câte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi cum îşi adună o găină puii sub aripile sale, şi n-aţi vrut“ (Luca 13.34).Cloşca este mama puilor, iar Domnul Isus foloseşte această imagine din lumea animalelor ca să-Şi arate ataşamentul faţă de poporul Său pământesc. Desigur, în niciun text nu citim că Dumnezeu este o mamă. Noi Îl cunoaştem pe Dumnezeu ca Tatăl nostru. Dar în nici un caz nu avem voie să facem o comparaţie cu un tată omenesc. Un tată omenesc nu cunoaşte niciodată acele sentimente gingaşe ale unei mame, pentru că este un bărbat. La Dumnezeu totul este altfel. Dumnezeu cunoaşte dragostea paternă, dar cunoaşte şi dragostea maternă. La El totul este desăvârşit.

Pavel demonstrează încă o dată că este un imitator al lui Dumnezeu printre fraţi. Dragostea paternă îndeamnă şi învaţă. Dragostea de doică (mamă) îngrijeşte şi creşte. Când copiii sunt în necaz şi au nevoie de mângâiere, merg de obicei la mamă. Dacă doresc să ştie ceva şi au nevoie de sfaturi, merg la tata. Şi noi astăzi în adunări avem nevoie de dragostea de tată şi de mamă.

Sunt aici trei semnalmente care stau în strânsă legătură cu dragostea de mamă. Mama este în primul rând blândă, apoi ea hrăneşte şi îngrijeşte. Cuvântul folosit aici pentru „blând“ apare şi în 2 Timotei 2.24, unde citim că un rob al Domnului trebuie să fie blând. Pavel a trăit exemplar aceasta. Acei apostoli falşi care s-au strecurat în adunarea din Corint făceau tocmai contrariul. Corintenii n-au fost trataţi de aceştia cu blândeţe, ci ca nişte „robi“ (2 Corinteni 11.20). Cunoaştem această blândeţe în slujba pentru Domnul?

Hrănirea înseamnă a da copilului ceea ce are nevoie pentru creştere. Petru a fost îndemnat de Domnul să pască mieluşei, adică să le dea hrană (Ioan 21.15). Îngrijirea înseamnă a oferi căldură, aşa cum o pasăre ţine la căldură puii ei în cuibul ei (Deuteronom 22.6). Aşa cum copiii au nevoie de căldura căminului, tot aşa avem şi noi, ca şi copii ai lui Dumnezeu, nevoie de căldură. De aceea ar trebui să fim capabili să dăm altora această căldură a cuibului. Cine poate fi un exemplu mai bun ca Domnul? Despre El citim „îngrijeşte şi hrăneşte cu drag Adunarea Sa“ (Efeseni 5.29).

Fiind obiectele purtării sale de grijă, putem imita exemplul Său şi să devenim tot mai asemenea Lui.

Versetul 8: „Astfel, plini de dragoste pentru voi, ne găseam plăcerea să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, ci şi propriile noastre vieţi, pentru că ne eraţi preaiubiţi.“

Aici întâlnim o altă expresie a dragostei de mamă, pe care o avea Pavel pentru aceşti credincioşi. El a dorit să le vestească nu numai Evanghelia, ci era dispus să-şi dea chiar şi viaţa pentru ei. „Să vă dăm propriile noastre vieţi“ stă în contradicţie cu cei ce vestesc Evanghelia pentru un câştig mârşav. Astfel de oameni nu sunt gata să-şi jertfească viaţa pentru alţii, ci, din contră, ei se gândesc numai la avantajele lor.

Acest verset ne arată că Pavel era atât evanghelist, cât şi păstor între tesaloniceni. Vestirea Evangheliei este în primul rând lucrarea evanghelistului, iar a-şi da propria viaţă este adevărata slujbă a păstorului. Pavel le unea pe amândouă şi de aceea era un urmaş al Domnului. La Domnul găsim această lucrare într-un chip desăvârşit. El spune: „Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun Îşi dă viaţa pentru oi“ (Ioan 10.11). Niciodată Pavel nu putea să săvârşească ispăşirea păcatelor, cum a făcut-o Domnul, dar el era gata să-şi dea viaţa pentru credincioşii din Tesalonic dacă era nevoie.

Pavel era plin de dragoste pentru tesaloniceni. Această expresie o găsim în Noul Testament numai aici. Expresia poate fi tradusă şi astfel: „dragoste scumpă pentru voi“. Probabil, cititorii, în mod deosebit acei misionari activi pentru Domnul în câmpurile de misiune, pot să înţeleagă ce a dorit apostolul să exprime aici. Motivul pentru toate lucrurile este dragostea: „pentru că ne eraţi preaiubiţi“. Ce legătură strânsă de dragoste între apostol şi tesaloniceni! Cunoaştem această legătură strânsă între noi şi fraţii care sunt aproape sau departe? Oare este dragostea motivul slujirii şi al acţiunii noastre?

Versetul 9: „Pentru că, fraţilor, vă amintiţi osteneala şi truda noastră: lucrând noapte şi zi, spre a nu împovăra pe cineva dintre voi, v-am predicat Evanghelia lui Dumnezeu.“

Din nou le este amintit tesalonicenilor ceea ce ei puteau să confirme. Pavel nu le-a predicat simplu Evanghelia, ci a făcut-o cu osteneală şi trudă, lucrând noapte şi zi. El era un om care făcea totul pentru Domnul său şi nu a dorit nimic pentru sine. Pavel nu a predicat numai Cuvântul, ci l-a dovedit şi în practica vieţii. Prin aceasta a devenit un model pentru toţi slujitorii Domnului.

În versetul 2 l-am văzut ca evanghelist, care predica oamenilor necredincioşi cuvântul crucii. Aici îl vedem mai mult în caracterul său de păstor care vestea Evanghelia celor care au venit deja la credinţă. Chiar şi noi, ca şi copii ai lui Dumnezeu, avem nevoie să ni se amintească adevărurile fundamentale ale Evangheliei, poziţia noastră înaintea lui Dumnezeu. Este vorba de „Evanghelia despre Fiul Său“, şi aceasta cuprinde mai mult decât vestea bună pentru oamenii pierduţi. Predicarea Evangheliei ne dă nouă, credincioşilor, o temelie trainică a mântuirii, de care avem mare nevoie. De aceea, Pavel le scria romanilor (aceştia erau deja copii ai lui Dumnezeu când le scria epistola): „Atât cât depinde de mine, eu sunt gata să vă vestesc Evanghelia şi vouă, celor din Roma“ (Romani 1.15). Corintenilor le scria: „Şi vă fac cunoscut, fraţilor, Evanghelia pe care v-am vestit-o“ (1 Corinteni 15.1). Şi noi trebuie să ascultăm Evanghelia lui Dumnezeu, ca să fim întăriţi în ea.

Slujba lui Pavel nu a fost întotdeauna uşoară. Era cu multă osteneală şi trudă. Ambele cuvinte ne îndreaptă gândul în aceeaşi direcţie, dar sunt totuşi diferite în înţelesul lor. „Osteneala“ ne lasă să ne gândim mai mult cum este lucrul, pe când „truda“ ne arată intensitatea muncii. Pentru Pavel, vestirea Evangheliei nu era o plimbare, dar nici o lucrare pe care o făcea pe lângă altele. El nu cunoştea săptămâna de lucru de 35 sau 40 de ore şi nici un timp de odihnă la sfârşitul ei. El se identifica cu ceea ce trebuia făcut şi nu precupeţea niciun efort.Nu a dorit să fie o greutate în a fi îngrijit de alţii, ceea ce înseamnă că nu a vrut să fie o povară financiară. Întotdeauna îl vedem pe Pavel în călătoriile sale că muncea cu mâinile sale, ca să nu depindă de alţii să fie întreţinut. El a lucrat noapte şi zi, şi putem să ne imaginăm că îi rămânea foarte puţin timp pentru odihnă. Cuvântul folosit pentru „a munci“ ne lasă să înţelegem că era vorba de o lucrare manuală, deci exercitarea unei meserii. Pavel făcea corturi, iar prin aceasta şi-a câştigat existenţa (Fapte 18.3). În mai multe locuri se face referire că a lucrat cu mâinile sale. Efesenilor le putea spune, când şi-a luat rămas-bun de la ei: „N-am poftit argint, nici aur, nici îmbrăcăminte de la nimeni. Voi înşivă cunoaşteţi că aceste mâini au slujit trebuinţelor mele şi celor care erau cu mine. În toate v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să-i ajutăm pe cei slabi şi să ne amintim de cuvintele Domnului Isus, că El Însuşi a spus: «Este mai ferice să dai, decât să primeşti»“ (Fapte 20.33-35). Pentru cei din Tesalonic repetă acest lucru în a doua epistolă. Acolo scrie: „Pentru că voi înşivă ştiţi cum trebuie să ne imitaţi; pentru că noi n-am umblat în neorânduială între voi, nici n-am mâncat pâine de la cineva fără plată, ci în trudă şi osteneală, lucrând noapte şi zi, ca să nu împovărăm pe cineva dintre voi; nu că nu aveam dreptul, dar ca să ne dăm pe noi înşine model vouă, spre a ne imita“ (2 Tesaloniceni 3.7-9).

Această temă este pe larg dezbătută în 1 Corinteni 9. Acolo, apostolul explică pe larg că cei care vestesc Evanghelia au dreptul să trăiască din vestirea Evangheliei. „Tot aşa a rânduit şi Domnul celor care vestesc Evanghelia: să trăiască din Evanghelie. Dar eu nu m-am folosit de nimic din acestea. ... Care este deci plata mea? Este ca, vestind Evanghelia, să scutesc Evanghelia de cheltuială, nefolosindu-mă de dreptul meu în Evanghelie ca şi cum mi-ar aparţine“ (1 Corinteni 9.14-18). Şi în a doua epistolă spune că el vesteşte Evanghelia fără plată (2 Corinteni 11.7). Pavel a fost un urmaş al Domnului care a venit să slujească şi nu să fie slujit. Nimeni nu putea să-l învinuiască pe Pavel, că propovăduirea Evangheliei ar fi fost un mijloc de câştig. Şi nimeni nu-l putea învinovăţi, că ar fi fost o greutate a adunărilor.

Dacă privim toate textele mai sus citate în legătură unele cu altele, atunci putem trage următoarea concluzie în ceea ce priveşte ajutorul financiar al lucrătorului Domnului: slujitorul îşi face lucrarea şi se încrede în Domnul. Slujitorul nu se bazează pe ajutoarele financiare ale altora. Pe de altă parte, credincioşii au responsabilitatea să-l întreţină pe slujitorul Domnului cu cele necesare traiului. „Vrednic este lucrătorul de plata lui“ (Luca 10.7).

Versetul 10: „Voi înşivă sunteţi martori, şi Dumnezeu de asemenea, cu câtă sfinţenie şi dreptate şi fără vină ne-am purtat faţă de voi, care credeţi.“

Aici se arată cu claritate că Pavel îi socotea pe tesaloniceni ca fiind credincioşi ai Domnului Isus. El îi numea „care credeţi“. Acest lucru ne uneşte. Credinţa era atunci baza legăturii intime care îl lega pe Pavel de acei credincioşi. Şi astăzi, credinţa este temelia relaţiilor noastre unii cu alţii.

Ceea ce Pavel a spus tesalonicenilor nu au fost vorbe goale, ci ei înşişi au putut să mărturisească acest adevăr. Şi Dumnezeu mărturisea acest lucru. Dumnezeu nu a văzut în primul rând slujirea, ci motivele slujbei. Deoarece motivele apostolului erau curate, putea să cheme pe tesaloniceni şi pe Dumnezeu ca martori pentru a doua oară.

Sunt amintite trei semnalmente, care s-au observat în slujba lui Pavel faţă de cei credincioşi. Comportamenul său a fost, în primul rând, sfânt şi curat. Se putea observa că el trăia despărţit de rău şi că era dedicat în întregime lui Dumnezeu. În al doilea rând, el era drept, ceea ce înseamnă că dădea fiecăruia ce era al lui. Nimeni nu-l putea învinui de ceva. În al treilea rând, era fără vină, ceea ce înseamnă că nu-şi făcea niciun reproş. Sfinţenia se referă la relaţia sa cu Dumnezeu; dreptatea se referă la relaţia care o avea cu credincioşii, iar fără vină se referă la comportamentul său faţă de sine.

Fiecare slujitor al Domnului (să facă Domnul să fim cu toţii!) este observat atât de lume, cât şi de fraţii săi. Slujitorul este expus atacurilor continue din partea lui satan. De aceea este foarte important să ne străduim să trăim în aşa fel, încât nimeni să nu ne poată reproşa ceva. Cea mai mare pagubă pentru lucrarea Domnului este atunci când comportamentul nostru este o pricină de poticnire pentru alţii. Pavel stă aici în faţa noastră ca un model demn de urmat, iar de la el putem să învăţăm.

Versetul 11: „ ...după cum ştiţi, cum vă îndemnam pe fiecare dintre voi ca un tată pe copiii lui, şi vă mângâiam şi vă mărturiseam...“

În versetul 7 am văzut deosebirea dintre dragostea de mamă şi dragostea de tată. În acest verset ni se prezintă în ce constă dragostea unui tată în Hristos: el îndeamnă, mângâie şi mărturiseşte. În alte versete se spune că un tată şi mustră (disciplinează, de exemplu, Evrei 12.6-7), dar aici nu este vorba despre aşa ceva. Disciplinarea trebuie făcută când cineva este pe o cale greşită. Îndemnarea este latura pozitivă, ea ne arată calea cea bună, şi de aceasta avem nevoie întotdeauna. De mângâiere sau îmbărbătare avem nevoie, ca să acumulăm puteri noi. În sfârşit, slujba unui tată constă în mărturisirea Cuvântului lui Dumnezeu, adică în învăţarea şi educarea noastră.

Să nu neglijăm începutul frazei. Pavel nu i-a îndemnat pe toţi în general, ci a făcut-o individual: „Cum vă îndemnam pe fiecare dintre voi.“ Slujba de păstorire nu înseamnă numai predicarea Cuvântului, ci în primul rând ocuparea îndeaproape cu fiecare în parte. De aceea se poartă discuţii personale, pentru a putea răspunde la nevoile şi greutăţile fiecăruia în parte. Din afară, aproape nu se vede această slujbă, şi totuşi ea este importantă. Toţi oamenii, dar şi credincioşii sunt aşa de diferiţi şi au necesităţi atât de diferite, încât este nevoie de convorbiri personale cu fiecare în parte.

Suntem oare mulţumitori pentru astfel de fraţi care fac o asemenea slujbă şi se ocupă cu fiecare în parte, fraţi care ne îndeamnă, ne mângâie şi ne învaţă? Dumnezeu ne-a dat astfel de fraţi, iar noi trebuie să stimăm lucrarea lor. Dar să ne întrebăm, dacă nu ne-a dat Domnul şi nouă o astfel de lucrare. Pentru o astfel de lucrare nu este neapărat necesar să fim angrenaţi cu totul în lucrarea Domnului. Această slujbă poate fi realizată în adunarea locală. Cât de necesară este, mai ales în zilele noastre, o astfel de slujbă în adunările locale!

Versetul 12: „ ...ca să umblaţi într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăţia şi gloria Sa.“

Versetul ne arată conţinutul învăţăturii, pe care Pavel a dat-o tesalonicenilor. Apostolul nu era mulţumit numai cu faptul că tesalonicenii au venit la credinţă, ci a dorit să-i călăuzească mai departe şi să le fie de ajutor pentru viaţa lor ca oameni credincioşi. Acelaşi lucru este important şi pentru noi. Mulţi copii ai lui Dumnezeu se mulţumesc că sunt mântuiţi şi nu mai vin la judecată. Dar Dumnezeu nu este satisfăcut cu această stare. El doreşte să fim conduşi mai departe, doreşte ca noi să creştem. Acest verset ne arată, care este scopul lui Dumnezeu şi în viaţa noastră. Totodată acesta este important şi pentru înţelegerea epistolei. Învăţătura, pe care o dădea Pavel, poate fi rezumată în cuvintele: „să umblaţi într-un chip vrednic de Dumnezeu care vă cheamă la Împărăţia şi gloria Sa“.

Primul lucru este „să umblăm într-un chip vrednic“. Cuvântul folosit în context pentru „umblare“ înseamnă „să ne deplasăm de colo până colo“. În mai multe locuri din Noul Testament este folosit acest cuvânt. Aceasta se referă de fapt la toată comportarea noastră în toate împrejurările vieţii noastre: vorbirea, gândirea, lucrările, sentimentele etc.

Cuvântul „vrednic“ are însemnătatea de „adecvat“. Tot comportamentul nostru trebuie să coincidă cu ceea ce mărturisim şi cu chemarea noastră.

Expresia „a umbla vrednic“ o găsim la Pavel menţionată de trei ori. De fiecare dată stă în relaţie cu caracterul respectivei epistole şi ne arată cu ce trebuie să fie în concordanţă comportamentul nostru.

În Filipeni 1.27 citim această expresie „a umbla vrednic“ pentru a patra oară. Dar în limba greacă avem un alt cuvânt, care ne îndreaptă gândul mai mult spre „comportarea noastră“.

În Coloseni 1.10, credincioşii sunt îndemnaţi să „umble vrednic de Domnul“. La ei era pericolul ca pe lângă Domnul să se ocupe de lucruri, despre care ei se gândeau că le va aduce prosperitate în viaţa de credinţă. Pavel le prezintă gloria Domnului şi le aminteşte că trebuie să umble în chip vrednic de El. Ei trebuiau să fie umpluţi de cunoaşterea voii Sale, pentru ca umblarea lor să fie în concordanţă cu vrednicia şi gloria Domnului.

În Efeseni 4.1, citim: „ ...să umblaţi într-un chip vrednic de chemarea cu care aţi fost chemaţi.“ Această chemare este descrisă pe larg în capitolul 2. Noi suntem chemaţi la un om nou, la un Trup, la familia lui Dumnezeu, la templul lui Dumnezeu, la locaşul Duhului lui Dumnezeu. Aceasta este învăţătura aşa cum o prezintă Dumnezeu, şi ea trebuie să se vadă în umblarea noastră. Să umblăm pe aceste meleaguri înalte şi preţioase ale adevărului!

În contextul epistolei către tesaloniceni suntem îndemnaţi să umblăm vrednic de chemarea la Împărăţia şi gloria lui Dumnezeu. Deci este vorba despre sfinţenia şi demnitatea lui Dumnezeu, pe care noi nu trebuie să le umbrim în umblarea noastră. El ne-a chemat la Împărăţia şi gloria Sa, şi acest lucru să se vadă la noi. Creştinul are parte de Împărăţia şi gloria lui Dumnezeu, iar comportamentul său trebuie să fie vrednic de o astfel de poziţie.

Chiar dacă expresia „Împărăţia lui Dumnezeu“ apare în epistolă numai aici, ea este foarte bine descrisă şi de aceea doresc să poposesc mai mult asupra acestui adevăr. Ce înţelegem prin Împărăţia lui Dumnezeu? Împărăţia lui Dumnezeu este tărâmul împărătesc al lui Dumnezeu, care i-a fost dat Domnului Isus ca Fiul Omului să-l conducă. Intenţia lui Dumnezeu este ca odată să-i dea Domnului Isus totul sub stăpânire.

Când Domnul va reveni pe pământ, această Împărăţie va fi ridicată în glorie şi putere, iar El o va lua în stăpânire. Aceasta este „ziua Domnului“ (de exemplu 1 Tesaloniceni 5.2; 2 Tesaloniceni 2.2). De fapt, şi în Vechiul Testament se vorbeşte de multe ori despre această „zi a Celui veşnic“, cum este numită acolo. Acum, Domnul Isus nu are în mod vizibil şi public această Împărăţie. Conform textului din Evrei 2.8, deja acum Îi sunt supuse toate lucrurile, dar nu le vedem astfel. În momentul actual, Domnul este încă Cel lepădat de lume. El a suferit când a venit pe pământ să-Şi ridice Împărăţia. Oamenii nu L-au vrut şi astfel nu a putut ridica Împărăţia. A fost lepădat şi aşa este şi astăzi. De aceea Împărăţia lui Dumnezeu are astăzi un caracter ascuns. Ea este vizibilă numai pentru cel ce crede.

Ce legătură avem noi cu această Împărăţie? Noi am fost chemaţi să facem parte din Împărăţie. Aceasta înseamnă că atunci când va veni Domnul Isus ca să-Şi instituie Împărăţia în glorie şi putere, noi vom domni împreună cu El. Aceasta va fi starea noastră în Împărăţia viitoare. Noi vom stăpâni şi vom conduce cu El din ceruri. Deja astăzi suntem în această Împărăţie, dar ea este ascunsă în faţa ochilor oamenilor. Timpul de domnie încă nu a venit.

La fel cum Domnul Isus este lepădat, tot aşa sunt lepădaţi şi cei care Îl recunosc ca Domn în vieţile lor. Împărăţia lui Dumnezeu în forma ei actuală este legată de suferinţe, aşa cum era şi la Tesalonic. Calea spre gloria viitoarei Împărăţii trece şi pentru noi prin suferinţe. Despre acest adevăr vorbeşte Pavel încă o dată în 2 Tesaloniceni. El scrie acolo: „ ...ca să fiţi socotiţi vrednici de Împărăţia lui Dumnezeu, pentru care şi suferiţi“ (2 Tesaloniceni 1.5). În Fapte 14.22 citim că Pavel îi îndeamnă pe ucenici: „ ...să stăruiască în credinţă şi spunând că prin multe necazuri trebuie să intrăm în Împărăţia lui Dumnezeu.“ Deci Împărăţia lui Dumnezeu este compusă din două faze: faza actuală, în care noi suntem lepădaţi de lume aşa cum este şi Domnul nostru şi în care trebuie să suferim, şi faza a doua, viitoare, în care noi vom domni şi stăpâni împreună cu El.

„Umblaţi într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăţia Sa“ înseamnă: comportamentul nostru pe pământ este deja acum în concordanţă cu binecuvântările Împărăţiei viitoare. Să umblăm deja de acum pe acel nivel al Împărăţiei. Mai târziu, oamenilor nu le va fi greu să fie supuşii acestei Împărăţii şi să recunoască drepturile Împăratului. Astăzi este mai greu, dar avem şi bucurii nespuse. Tesalonicenii ne sunt un exemplu. Ei au primit Cuvântul lui Dumnezeu prin multe necazuri, dar şi cu bucuria Duhului Sfânt. Ei au suferit, dar au fost fericiţi în Domnul. Aşa va fi şi la noi, dar trebuie să remarcăm: cunoaştem puţin din aceste suferinţe din cauza umblării cu Domnul. De gândul la Împărăţia lui Dumnezeu ne leagă o responsabilitate ca ucenici ai Domnului Isus, ca deja de acum să-L recunoaştem ca Domn al vieţilor noastre.

Noi nu suntem chemaţi numai la Împărăţia lui Dumnezeu, ci şi la gloria Sa. Putem să ne amintim ceea ce Petru scria celor ce erau risipiţi: „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat la gloria Lui eternă în Hristos Isus...“ (1 Petru 5.10). Chemarea noastră este într-adevăr gloria Tatălui, unde vom savura pe deplin şi desăvârşit părtăşia cu Tatăl şi cu Fiul. Putem să legăm acest gând frumos al gloriei lui Dumnezeu şi cu Împărăţia lui Dumnezeu, pe care am cercetat-o mai înainte. Aceasta ne duce la Apocalipsa 21, unde avem descrierea oraşului sfânt, Ierusalimul ceresc. Acel oraş este o imagine a Adunării în Împărăţia de o mie de ani. Caracteristica sa esenţială este: „având gloria lui Dumnezeu“ (Apocalipsa 21.11). Când oamenii timpurilor viitoare vor privi la Adunare (imaginea oraşului), atunci vor vedea gloria lui Dumnezeu. Gloria lui Dumnezeu se va reflecta în Adunare. La aceasta am fost chemaţi; dar să aşteptăm până vom fi glorificaţi? Nicidecum, deoarece tocmai acesta este gândul în epistola către tesaloniceni. Această glorie divină putem deja de acum să o reflectăm. Aceasta este responsabilitatea noastră în lumea cuprinsă de întuneric şi care nu vrea să ştie nimic de Dumnezeu. Noi nu avem voie să trăim sub acest nivel indicat de Cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu Însuşi ne pregăteşte în mod concret pentru această Împărăţie şi glorie divină. Deja astăzi trebuie să trăim conform acestui principiu şi să ne comportăm aşa cum o vom face cândva în viitor. Deşi păcatul caută să ne înfăşoare, să nu uităm că în puterea Duhului putem duce o viaţă prin care Dumnezeu să fie glorificat: „umblând într-un chip vrednic de Dumnezeu, care ne chemă la Împărăţia şi gloria Sa“.

Versetul 13: „Şi pentru aceasta şi noi mulţumim lui Dumnezeu neîncetat că, după ce aţi primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi, aţi primit nu un cuvânt al oamenilor, ci, aşa cum este în adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu, care şi lucrează în voi care credeţi.“

În versetele 13-16, apostolul vorbeşte despre un subiect nou. El le aminteşte tesalonicenilor cum au primit vestea lui Dumnezeu şi ce consecinţe a avut la ei. Acest gând a declanşat un val de mulţumire la apostol. Deja în capitolul 1, versetul 2 am văzut că a mulţumit lui Dumnezeu pentru ei; aici face acelaşi lucru. El şi colaboratorii săi îi puteau mulţumi neîncetat lui Dumnezeu, că tesalonicenii au primit vestea propovăduită de ei nu ca pe o veste omenească, ci au primit-o ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu.

Vestea pe care o propovăduim oamenilor nu este una omenească, ci una divină. Noi nu vorbim dintr-o poruncă omenească, ci din îndemnul lui Dumnezeu. Corintenilor le spune: „Suntem deci ambasadori pentru Hristos; ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru

Hristos: Împăcaţi-vă cu Dumnezeu!“ (2 Corinteni 5.20). Noi avem acest îndemn direct de la Dumnezeu, ca ambasadori ai Domnului Isus, ca să spunem oamenilor să se împace cu Dumnezeu. O solie şi o însărcinare mai măreaţă ca aceasta nu există. În acelaşi timp, cu această veste este strâns legată şi responsabilitatea noastră, ca să nu amestecăm vestea bună cu elemente omeneşti. Pavel nu a făcut lucrul acesta.

Bineînţeles, cuvintele noastre nu sunt inspirate divin. Ele sunt călăuzite de Duhul Sfânt, dar nimeni nu poate afirma astăzi că toate expresiile sale sunt inspirate de Dumnezeu. Şi Pavel, când a fost în Tesalonic, a propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu fără să fie inspirat direct. Inspiraţia divină, aşa cum este prezentată în 2 Timotei 3.16, se referă numai la Cuvântul scris al lui Dumnezeu, aşa cum îl avem astăzi în mâinile noastre. În această legătură, Pavel spune în 1 Corinteni 2.12-13: „Dar noi am primit nu duhul lumii, ci Duhul care este de la Dumnezeu, ca să cunoaştem lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu: despre care şi vorbim, nu în cuvinte învăţate prin înţelepciune omenească, ci în cele învăţate prin Duhul.“

Este bine să ne reamintim că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu de la prima pagină până la ultima şi că nu este un cuvânt al oamenilor. Dumnezeu s-a folosit de oameni pentru a scrie Cuvântul Său. „Oameni sfinţi ai lui Dumnezeu au vorbit sub puterea Duhului Sfânt“ (2 Petru 1.21). Dumnezeu a dorit să se folosească de oameni, ca să-i scrie cuvintele într-un anumit interval de timp. Chiar dacă oamenii au scris, fiecare cuvânt din Biblie este inspirat de Dumnezeu. De aceea toată Biblia are autoritate divină.

Dacă astăzi, în marea creştinătate se argumentează că unele lucruri din scrierile lui Pavel nu mai sunt actuale şi obligatorii pentru noi, deoarece redau părerea sa personală, atunci aceasta este urmarea faptului că nu se mai acceptă Cuvântul aşa cum au făcut cei din Tesalonic, nu se mai recunoaşte faptul că Dumnezeu a făcut din părerea unui slujitor fidel al Domnului o parte componentă a Cuvântului Său inspirat.

Tesalonicenii au primit mai întâi Cuvântul, apoi l-au acceptat, iar acest Cuvânt a lucrat în ei. Aceasta este ordinea divină; „primirea“ şi „acceptarea“ nu sunt cuvinte identice. Primirea se referă mai mult la auzire, iar acceptarea la inimă. Este un lucru să auzi sau să citeşti vestea lui Dumnezeu, dar este cu totul alt lucru să-l primeşti şi să-l accepţi în inimă. Numai în cei care l-au primit în inimă, Cuvântul poate lucra. Aici nu este vorba de faptul că Cuvântul lui Dumnezeu ne conduce la pocăinţă, ci de faptul că el lucrează în noi, cei credincioşi. Dumnezeu nu doreşte să rămânem numai la mântuire şi pace, ci dorinţa Sa este ca acest Cuvânt să lucreze în inimile noastre.

În Evrei 4 avem mai degrabă gândul general despre Cuvântul care produce ceva în om. „Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător şi mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri“ (Evrei 4.12). Cuvântul folosit aici are semnificaţia unei energii. Dumnezeu vrea să vadă că am acceptat Cuvântul Său, care să-şi facă lucrarea în inimă.

Deja din capitolul 1,6 apostolul a spus că tesalonicenii au primit Cuvântul în multe necazuri. Urmarea a fost că acest Cuvânt a dezlănţuit o energie. Dacă tesalonicenii nu ar fi mers o cale consecventă de-a sluji pe Dumnezeu nu ar fi avut necazuri. Dar ei nu vedeau în necazuri un lucru neobişnuit. Ei se gândeau numai la Împărăţia lui Dumnezeu. Ca slujitori ai Împărăţiei ei mergeau calea spre glorie, dar prin necazuri.Pavel a comparat situaţia tesalonicenilor cu acei iudei pocăiţi. El arată tesalonicenilor că nu le merge mai bine ca fraţilor din Iudeea. Ceea ce ei au suferit de la semenii lor (păgâni) au suferit fraţii lor din Iudeea de la semenii lor (iudei). Dar mai mult le face cunoscut ce strâns uniţi sunt cu fraţii de credinţă din Iudeea. Celor din Tesalonic le scrie „adunarea care este în Dumnezeu Tatăl“ pe când adunării din Iudeea le scrie că sunt „în Hristos Isus“. Dar au fost „Adunarea lui Dumnezeu“.Ne amintim că adevărul despre Adunarea lui Dumnezeu este amintit sub diferite aspecte. Multe texte ne arată că cei credincioşi sunt o unitate, un întreg care formează unitatea Adunării. Alte versete se referă la adunarea locală (1 Corinteni 11.18). Acelaşi gând îl avem şi aici. Existau adunări în Iudeea şi apoi au existat şi în Europa. Ei erau uniţi chiar dacă teritorial erau despărţiţi, ei erau o parte a întregului Trup al lui Hristos. Şi azi este la fel. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaşte o adunare independentă, ci un singur Trup al lui Hristos, o singură Adunare. Dacă Biblia vorbeşte despre o mărturie locală, atunci întotdeauna aceasta este o referire la o parte a Trupului lui Hristos, care nu este văzută singură (1 Corinteni 12.27).

Apostolul dezvăluie situaţia adunării din Iudeea cu scopul de a vorbi mai pe larg despre ceea ce vorbesc şi fac cei de acolo. Versetul 15 conţine cinci acuzaţii împotriva iudeilor:1. au omorât pe Domnul Isus;2. au omorât pe profeţi;3. au alungat şi persecutat pe Pavel4. ei nu plac lui Dumnezeu;5. sunt împotriva tuturor oamenilor.Culmea răutăţii lucrării iudeilor era în lepădarea şi crucificarea Împăratului lor. În Faptele Apostolilor 2.23 vedem pe Petru acuzându-i că au ţintuit pe cruce şi au omorât pe Isus prin mâna celor nelegiuiţi. Erau astfel consideraţi ucigaşi care au omorât Darul lui Dumnezeu. Aşa cum au omorât pe robii lui Dumnezeu în Vechiul Testament tot aşa au făcut şi cu Fiul Preaiubit (Marcu 12.8). Faptele Apostolilor ne arată că ei făceau acelaşi lucru şi cu urmaşii Domnului Isus cum au făcut cu El. Aşa cum şi-au lepădat Împăratul aşa au lepădat şi pe cei care-L urmau. Foarte curând apostolul Pavel a suferit aceeaşi soartă. A fost prigonit şi chiar izgonit. Niciodată astfel de lucrări nu au fost plăcute lui Dumnezeu chiar dacă ei se făleau că slujesc lui Dumnezeu. În harul şi înţelepciunea sa a luat aceasta ca un motiv ca să propovăduiască Evanghelia neamurilor, dar acest lucru nu-i dezvinovăţeşte pe iudei. Ei vor fi traşi la răspundere la vremea potrivită.Prigoana este întotdeauna ceva respingător, dar prigoana pe motive religioase este mai îngrozitoare. Istoria Bisericii este plină de exemple chiar şi în zilele noastre. Întotdeauna satan orbeşte pe oameni ca pe temeiuri religioase să aprindă prigoana.

Ca urmare a împotrivirii iudeilor faţă de Evanghelie, Dumnezeu a lăsat ca această veste minunată să fie propovăduită naţiunilor. Pentru această lucrare a fost chemat în mod deosebit apostolul Pavel. Astfel ura iudeilor a devenit şi mai mare. Ei respingeau mântuirea în Domnul Isus, dar nici nu voiau să se vestească mântuirea naţiunilor. În sinea lor iudeii erau conştienţi că este o lucrare valoroasă şi de aceea ei nu puteau să sufere ca Pavel să meargă la păgâni. Ei se credeau poporul ales al lui Dumnezeu şi priveau naţiunile cu dispreţ. Gândul ca evreii şi păgânii să aibă aceleaşi binecuvântări era de nesuportat pentru ei. Observăm acest adevăr în Fapte 13.45: „“. Textul biblic este: „Şi l-au ascultat.....“ (Fapte 22.22). Prin lucrarea aceasta ei au umplut măsura păcatelor lor şi au umplut paharul cu picătura care a dat peste el.Această lucrare nu putea să rămână fără urmări. Mânia lui Dumnezeu a coborât din cer peste ei. Dar putem spune că această pedeapsă nu s-a îndeplinit în totalitate. O parte a mâniei a venit peste iudei în anul 70 după Hristos când Ierusalimul a fost distrus de romani. Cu toate că s-au petrecut lucruri îngrozitoare, aceasta a fost numai o avertizare despre lucrurile care se vor întâmpla în viitor. Mânia lui Dumnezeu va fi turnată la timpul hotărât peste ei.

După ce a făcut o incursiune în prezentarea altor biserici, Pavel revine şi vorbeşte despre relaţia lui cu tesalonicenii. Nu ne mişcă cuvintele spuse despre ei? Comportamntul lui era impregnat cu adevărata dragoste. El îi consideră fraţi şi era strâns legaţi de ei. El se simţea ca o mamă despărţită de copiii săi. Dorinţa lui mergea în sensul că dorea fierbinte să-i vadă pe tesaloniceni.Lui Pavel nu-i mergea după vorba: „Ochii care nu se văd se uită“. Chiar dacă personal nu putea să fie prezent la ei, cu inima era alături de ei. Despre acest comportament putem învăţa mult. Iubim pe toţi fraţii cu aceeaşi dragoste sau situaţia lor este indiferentă? Pe mulţi nici nu-i cunoaştem. Totuşi suntem legaţi cu ei în rugăciunile noastre în care putem să-i amintim.

Faptele Apostolilor ne relatează că Pavel de la Tesalonic a mers la Atena şi apoi la Corint. În această călătorie a găsit prieteni noi. Dar dragostea sa faţă de tesaloniceni a rămas tot aşa de înflăcărată. El dorea să-i mai vadă şi a încercat să-i viziteze deoarece îşi făcea grijuri pentru ei.Nu era din cauza lui că nu putea să vină la ei. Temeiul era că satan l-a împiedicat. Cum s-a desfăşurat aceasta în amănunt nu ni se relatează. Pavel a spus numai că satan l-a împiedicat şi a închis drumul. Am fi putut spune şi noi aşa ceva? În Fapte 16.6 citim că Duhul Sfânt l-a oprit să vestească Cuvântul în Asia. Acest fapt ni se pare mai plauzibil. Dar cum este posibil ca satan să-l oprească pe un slujitor al lui Dumnezeu să facă ceea ce nu este împotriva voiei lui Dumnezeu? Ceea ce făcea Pavel era bine şi intenţile sale erau cinstite şi totuşi a fost împiedicat de satan. Vrăjmaşul a căutat să-l oprească pe Pavel să meargă la tesaloniceni şi Dumnezeu a acceptat.La fel şi noi trebuie să învăţăm ca în viaţă să deosebim diferenţele dintre voia lui Dumnezeu şi ceea ce indirect Dumnezeu nu acceptă ca noi să facem. Cu siguranţă satan nu poate face nimic dacă Dumnezeu nu-i acceptă, dar Dumnezeu îi lasă o anumită zonă de acţiune. Adevărul acesta îl observăm în viaţa lui Iov. Este o mângâiere pentru noi că în curând nu va mai fi aşa. În Romani 16.20 este scris: „Iar Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe satan sub picioarele noastre“. Atunci satan nu va mai avea nici o posibilitate să ne oprească.Dar azi mai foloseşte orice împrejurare ca să facă rău oricărei lucrări a Domnului. Dar noi avem mai mult discernământ ca să recunoaştem dacă Dumnezeu vrea să oprească ceva sau dacă El acceptă ca satan să se întrepătrundă în lucrarea Domnului. Dacă decizile noastre nu sunt clare atunci Dumnezeu se împotriveşte. La Pavel era foarte clar. Motivaţia sa era în concordanţă cu Dumnezeu şi de aceea a ştiut că satan şi nu Dumnezeu este cel care îl opreşte să meargă la tesaloniceni.

În aceste versete, Pavel revine la tematica revenirii Domnului Isus. El vede totul în lumina revenirii Sale. Poate este un lucru ciudat că nu vorbeşte că Domnul îi este speranţa, bucuria, gloria. Oare nu erau aşa lucrurile cu Pavel? Desigur, era aşa. Hristos a fost tot timpul nădejdea sa. El a dorit să-L vadă. Dar acum ne prezintă cealaltă parte. Observăm că intenţile sale sunt fără vreo intenţie de egoism şi chiar de iubire proprie. În inima sa avea ca prim loc Domnul Isus şi nu tesalonicenii. Dacă era altfel ar fi fost greşit. Domnul era în faţa inimii sale şi el putea să se bucure de răsplata care o va primi la venirea Domnului.Pavel Îl aştepta pe Domnul Isus ca să-L vadă. În acelaşi timp va avea şi bucuria că prin lucrarea sa (acţionată de Duhul Sfânt) au venit la credinţă să stea în faţa Domnului. Aceasta este o bucurie mare. Tot astfel şi noi avem o astfel de posibilitate să ne bucurăm de răsplata care o vom primi la venirea Domnului. Cineva a scris în această direcţie: „Roadele deosebite ale lucrărilor noastre nu sunt pierdute; ele se vor regăsi la venirea lui Hristos. Cea mai mare bucurie personală este că noi vom vedea pe Domnul şi vom fi ca El. Aceasta este partea tuturor sfinţilor, dar există roade speciale care prin lucrarea Duhului sunt în noi şi stau în strânsă legătură cu noi!“ Nădejdea noastră se bazează pe Domnul şi nu este despărţită de răsplata noastră care El personal o va împărţi.Răsplata stă întotdeauna în strânsă legătură cu slujba depusă pentru Domnul. Acum slujim Domnului ca robi ai Împărăţiei Lui. Când Împărăţia va fi întemeiată în putere şi slavă va fi vizibilă şi răsplata. Recunoaştem acest adevăr din pilda din Luca 19.11-27. Acolo se vede răsplata muncii efectuate în Împărăţia lui Dumnezeu în strânsă legătură cu puterea stăpânirii Sale. Domnul Însuşi va zice: „“ (Luca 19.17). În sensul acesta trebuie să înţelegem şi versetul din 2 Petru 1.11: „“. Intrarea în Casa Tatălui este pentru orice credincios la fel după gândurile lui Dumnezeu. Dar dacă este vorba de intrarea în Împărăţie în forma ei viitoare (2 Petru 1.11) atunci vor fi diferenţe. Răsplata care va fi vizibilă va fi diferenţiată (vezi şi 1 Corinteni 3.13-15).Cununa de laudă despre care vorbeşte Pavel ne lasă să gândim tot la domnie. Cununa aduce aminte de acea cunună de merit după un război când învingătorul era încununat. Oare nu ar trebui să ne smerim când auzim că Dumnezeu vrea să ne răsplătească. Dumnezeu va răsplăti tot ce s-a făcut pentru El. Dumnezeu răsplăteşte după alte temeiuri decât lumea. Răsplata scoate la iveală nu activitatea noastră, ci credincioşia depusă în efectuarea unei lucrări.În Noul Testament sunt amintite diferite cununi şi merită o cugetare amănunţită:Cununa vieţii pentru martiri şi cei Cel iubesc (Apocalipsa 2.10), Iacov 1.12);Cununa care nu se vestejeşte a gloriei pentru păstorul fidel (1 Petru 5.4);Cununa care nu se vestejeşte pentru cel ce câştigă alergarea (1 Cor.9.24-27);Cununa dreptăţii pentru cel ce se bucură de venirea Sa (2 Tim. 4.8);Cununa laudei pentru slujba efectuată (1 Tesal. 2.19).Oare putem să ne mândrim de cununa noastră? Nicidecum. În Apocalipsa 4 vedem ceea ce credincioşii vor face cu cununile lor. Ei le vor arunca la picioarele Mielului şi Îi dau toată cinstea şi lauda. Prin acest fapt arătam că noi suntem nimic şi tot ceea ce facem în slăbciunea noastră este de fapt lucrarea Sa. Toată gloria Îi aparţine numai Domnului.Doresc să aruncăm o privire la expresia „venirea Sa“, care este un cuvânt caracteristic în ambele epistole ale tesalonicenilor unde îl găsim de şapte ori (1 Tesaloniceni 2.19; 3.13; 4.15; 5.23; 2 Tesaloniceni 2.1; 2.8; 2.9). În limba greacă avem cuvântul „parousia“. Este format din cuvântul „para“= cu noi şi „ousia“= a lui. Nu însemnează numai o dată precisă a venirii sau întâlnirii, ci şi o pregătire intensivă în prezent pentru acest eveniment. În Filipeni 2.12, Pavel foloseşte acest cuvânt când vorbeşte de prezenţa sa în mijlocul credincioşilor din Filipi. În Noul Testament „parousia“ este folosit de 18 ori pentru arătarea Domnului Isus. Dacă este folosit pentru venirea lui Hristos atunci nu înseamnă numai venirea Sa momentană pentru ai Săi, ci şi prezenţa Sa cu ai Săi până în clipa arătării Sale cu ai Săi în faţa lumii.Deci, nu avem de lucru cu un anumit punct de referinţă, ci de o perioadă de timp care are un început, o perioadă intermediară şi un sfârşit. Perioada începe când Domnul vine ca să ia acasă pe ai Săi şi sfârşeşte cu arătarea Sa în glorie pe pământ când Îşi va instaura Împărăţia Sa. Venirea Sa pentru noi şi venirea Sa cu noi se arată ca o singură venire, dar cu o diferenţă de timp (privit astfel ne este foarte greu să distingem între prima şi a doua venire a Domnului dacă vrem să deosebim venirea Sa pentru noi şi cu noi se poate că se vorbeşte de o singură venire. Dar dacă cercetăm textele în amănunţime unde există cuvântul „parousia“ atunci remarcăm că în unele texte se vorbeşte de începutul perioadei pe când altele accentuează mai mult perioada succesiunii şi pe când alte texte ne relatează de sfârşitul acestei perioade.Exemple pentru prima parte a perioadei: 1 Tesaloniceni 4.15; 5.23; 2 Tesaloniceni 2.1; 1 Corinteni 15.23; 2 Petru 3.4Exemple pentru perioada în care se desfăşoară această Împărăţie: 1 Tesaloniceni 2.19; 3.13; Matei 24.3, 37, 39; 1 Ioan 2.28.Exemplu pentru sfârşitul perioadei: 2 Tesaloniceni 2.8; Matei 24.27.În continuarea cercetării acestei epistole ne vom opri la mai multe amănunte în mod deosebit în capitolele 4 şi 5 unde venirea Domnului este prezentată în prim plan.

Versetul 1: „De aceea, nemairăbdând, am gândit că ar fi bine să fim lăsaţi singuri în Atena.“

De la Tesalonic, Pavel a călătorit mai întâi la Bereea. Dar şi acolo, iudeii i s-au împotrivit, încât a trebuit să părăsească cetatea şi să meargă la Atena. Tovarăşii lui de călătorie, Timotei şi Sila, au mai rămas în Bereea, urmându-l mai târziu pe apostol (Fapte 17.10-15). În Atena a primit informaţia că au fost intensificate prigonirile în Tesalonic şi era foarte îngrijorat pentru aceşti credincioşi tineri. De aceea l-a trimis din Atena pe Timotei la ei. El însuşi a plecat la Corint, unde s-a întâlnit cu Timotei (Fapte 18.5).

În 1 Corinteni 13.5 scrie corintenilor: „Dragostea nu caută foloasele sale.“ Exemplul practic al acestor cuvinte îl găsim aici. Dragostea lui Pavel faţă de tesaloniceni l-a făcut să se lipsească pentru scurt timp de Timotei. El însuşi nu putea să meargă, dar dragostea a găsit o cale pentru încurajarea tesalonicenilor. El nu se gândea la el, ci la alţii. Desigur, nu era uşor să renunţe la Timotei, pentru că în Atena avea nevoie de el, datorită multelor activităţi şi a împrejurărilor dificile de acolo. Dar dragostea sa pentru aceşti tineri creştini din Macedonia era mai tare decât orice piedică, pe care o ridica duşmanul. De aceea a preferat „să fim lăsaţi singuri în Atena“. El cunoştea împrejurările grele ale tesalonicenilor şi prigoana lor. Dar el ştia că în ceea ce priveşte starea duhovnicească erau copii, care aveau nevoie de încurajare şi învăţătură. Expresia „lăsaţi singuri“ descrie singurătatea şi părăsirea, dar el a luat asupra sa cu plăcere aceste împrejurări.

Versetul 2: „ ... şi am trimis pe Timotei, fratele nostru şi slujitor al lui Dumnezeu în Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească şi să vă încurajeze în ceea ce priveşte credinţa voastră.“

Timotei era un colaborator fidel al lui Pavel, pe care se putea încrede. În Filipeni 2.19-22 mărturiseşte despre el: „Dar sper în Domnul Isus să vi-l trimit în curând pe Timotei, ca să fiu şi eu înviorat, când voi afla cele despre voi. Pentru că nu am pe nimeni de acelaşi gând, care să se îngrijească în adevăr de cele despre voi; pentru că toţi caută cele ale lor, nu cele ale lui Isus Hristos. Cunoaşteţi însă încercarea lui, că a slujit împreună cu mine pentru Evanghelie ca un copil pentru tatăl său.“ Deşi Timotei era mai tânăr decât Pavel, ei lucrau într-o armonie perfectă, pentru că lucrau pentru acelaşi Stăpân. Chiar dacă Timotei era încă tânăr, totuşi Pavel putea să-l implice în lucrarea Domnului şi să-i încredinţeze unele lucrări grele.

Slujba sa era însoţită de binecuvântare, aşa cum putem deduce din scrisorile lui Pavel. Din diverse locuri rezultă că Pavel i-a încredinţat lui Timotei cel puţin patru însărcinări speciale, pe care acesta le-a îndeplinit în folosul credincioşilor:1) a făcut o slujbă de mângâiere şi încurajare în Tesalonic (1 Tesaloniceni 3.2);2) a făcut o slujbă de corecţie şi reamintire în Corint (1 Corinteni 4.17);3) a făcut o slujbă de zidire în Efes (1 Timotei 1.3-4);4) a făcut o slujbă de încurajare şi părtăşie în închisoarea de la Roma (2 Timotei 4.9-22).

Deci, în textul nostru îl vedem pe Timotei în prima slujbă, pe care a făcut-o singur, fără ajutorul lui Pavel. Vorbind omeneşte, în această slujbă trebuia să se descurce singur. Pavel avea încredere că slujba lui va fi o binecuvântare pentru cei din Tesalonic. Deşi tesalonicenii îl cunoşteau pe Timotei, Pavel îl recomandă cu cuvintele: „fratele nostru şi slujitor al lui Dumnezeu în Evanghelia lui Hristos“. Nu îl numeşte simplu un „frate“, ci spune „fratele nostru“. Se simte acea legătură strânsă care îi unea. Timotei nu era un simplu „lucrător“, ci era „un slujitor al lui Dumnezeu“. El a slujit în Evanghelie, dar slujba sa trebuia să fie de folos şi pentru credincioşi.

Dacă vedem o astfel de colaborare strânsă, atunci rugăciunea noastră să fie ca Domnul să ne dea fraţi bătrâni ca Pavel şi fraţi tineri ca Timotei, care colaborează între ei. Ce binecuvântare va curge pentru întreaga lucrare a Domnului, când fraţii de diferite vârste lucrează împreună în lucrarea Domnului!

Slujba lui Timotei este descrisă în cuvintele: „ ...să vă întărească şi să vă încurajeze în ceea ce priveşte credinţa voastră.“ Expresia „credinţă“ apare de cinci ori în acest capitol (versetele 2, 5, 6, 7, 10). De aceea este bine să vedem pe scurt ce înseamnă această credinţă. În general, putem observa trei semnificaţii în Noul Testament:1) Credinţa ne este prezentată ca mâna care apucă mântuirea, pe care Dumnezeu o oferă oamenilor. Fără o credinţă personală, nimeni nu poate fi mântuit.2) Credinţa este încrederea, pe care o acordăm lui Dumnezeu şi promisiunilor Sale în viaţa de fiecare zi. Este vorba despre încrederea credinţei. Din această cauză, în unele cazuri „credinţa“ este tradusă cu „fidelitate“, credincioşie.3) Credinţa nu este numai activitate, ci ea ne este prezentată şi ca un lucru. Atunci ea cuprinde ceea ce credem, adică acea avuţie a credinţei sau adevărul creştin.În contextul nostru este vorba în primul rând de încrederea credinţei. În 2 Corinteni 5.7, Pavel spune: „Pentru că umblăm prin credinţă, nu prin vedere.“ Credinţa stă de partea cealaltă a celor văzute. Timpul vederii încă nu a venit pentru credincios. Când va veni Domnul Isus, atunci se va produce această schimbare. Atunci credinţa va înceta, pentru că vom vedea ceea ce am crezut. Dar acum credinţa apucă aceste lucruri şi le face ca proprietate a sa. Această credinţă, care este un dar de la Dumnezeu, trebuie tot mai mult întărită şi înflăcărată, mai ales în necazuri şi încercări. De aceea Timotei trebuia să facă două lucruri. El trebuia să-i întărească şi să-i încurajeze. În Fapte 15.32 avem aceleaşi expresii. Acolo se menţionează: „Iuda şi Sila... au îndemnat pe fraţi şi i-au întărit.“ Avem nevoie în viaţa de credinţă atât de încurajare, cât şi de întărire.

Versetele 3-4: „ ...pentru ca nimeni să nu fie clătinat în necazurile acestea. (Pentru că voi înşivă ştiţi că pentru aceasta suntem rânduiţi; pentru că şi când eram la voi vă spuneam dinainte că vom suferi necaz, după cum a şi fost, şi ştiţi.)“

Încercările şi necazurile pe cale pot să aibă două urmări. Ele pot să întărească credinţa, dar pot să ne şi clatine. Despre aceasta a vorbit Pavel. El nădăjduia ca nimeni să nu se clatine. Această clătinare este în contradicţie cu statornicia, întărirea din versetul 2. Cine se clatină în credinţă este apăsat şi neliniştit. Da, lucrurile pot merge aşa de departe, încât cineva să-şi piardă credinţa (aceasta nu înseamnă că cineva îşi pierde mântuirea, pentru că în textul acesta este vorba despre încrederea zilnică în promisiunile lui Dumnezeu, şi nu este vorba despre mântuirea veşnică).

Pavel se întreba ce urmări vor avea prigonirile asupra credincioşilor din Tesalonic. Oare le va întări credinţa în aşa fel încât să privească la Cel Nevăzut, în aşa fel încât lucrurile văzute să-şi piardă valoarea? Dacă credinţa lor ar fi veritabilă, atunci aceasta va fi urmarea. Aceeaşi întrebare trebuie să ne-o punem şi noi. Chiar dacă nu suntem în mod direct prigoniţi, încercările şi necazurile arată dacă credinţa noastră este veritabilă. Aceste încercări pot fi de natură diferită. Dumnezeu poate folosi boală, necazuri, decese, şomaj, probleme la locul de muncă etc. Astfel de situaţii pot întări sau clătina credinţa noastră. Este ca un duş rece. Unui om bolnăvicios poate să-i facă rău, dar unui om sănătos poate să-i facă bine.

Pavel nu le-a ascuns nimic tesalonicenilor. Ei au ştiut mai înainte ce-i aştepta. Le-a spus că viaţa unui creştin nu are numai părţi plăcute. El nu a dus pe nimeni în eroare. Şi pentru noi este valabil acest adevăr. Nu ni s-a promis o viaţă fără necazuri şi fără încercări. Domnul Isus spune: „V-am spus acestea ca să aveţi pace în Mine. În lume aveţi necaz, dar îndrăzniţi: Eu am învins lumea“ (Ioan 16.33). Necazurile nu sunt ceva neobişnuit în Împărăţia lui Dumnezeu. În Fapte 14.22, Pavel îi încurajează pe credincioşi să stăruiască în credinţă şi adaugă: „ ...că prin multe necazuri trebuie să intrăm în Împărăţia lui Dumnezeu.“ La fel şi Petru leagă credinţa de necazuri. El scrie: „pentru puţin, acum, dacă trebuie, sunteţi întristaţi prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinţei voastre... să fie găsită spre laudă şi glorie şi onoare, la descoperirea lui Isus Hristos“ (1 Petru 1.6-7).

Domnul a mers la slavă pe o cale de suferinţă. Oare la noi să fie altfel? Desigur, o viaţă cu Domnul Isus este o viaţă minunată şi există o mulţime de bucurii. Bucuria noastră ca creştini este o bucurie „în Domnul“ (Filipeni 4.4), dar niciodată o bucurie în legătură cu lumea. Lumea L-a lepădat pe Domnul nostru şi de aceea ne leapădă şi pe noi, care Îi aparţinem. Ca şi creştini avem un viitor glorios în faţa noastră, dar în prezent calea poate fi presărată cu necazuri. Pentru o astfel de cale avem nevoie de mult har. Cineva a scris în acest sens: „Numai harul ne poate chema pe o astfel de cale, numai harul poate să ne păstreze pe o astfel de cale, harul nu greşeşte niciodată.“

Meditãm şi noi la acest gând în slujbele noastre evanghelistice, în discuţiile noastre private sau în vestirea Cuvântului în adunări? Nu are niciun rost să arăţi necredincioşilor numai partea pozitivă şi să le vorbeşti numai despre o viaţă de bucurie. Desigur, există bucurie în prezent şi există bucurie în viitor, dar să nu neglijăm sau să ascundem faptul că decizia de a-L urma pe Domnul Isus este în strânsă legătură cu un Domn care este lepădat. Niciodată Pavel n-a ascuns acest adevăr. În pilda semănătorului, Domnul vorbeşte despre cei care au primit Cuvântul

cu bucurie, dar care nu aveau rădăcini. Ce s-a întâmplat? Ei au crezut pentru un timp, dar când au venit încercările s-au lepădat (Luca 8.13).

Versetul 5: „De aceea şi eu, nemairăbdând, am trimis ca să aflu despre credinţa voastră, ca nu cumva să vă fi ispitit ispititorul şi osteneala noastră să fie în zadar.“

Tesalonicenii au fost încercaţi. Dumnezeu a permis ca ispititorul (diavolul) să se apropie de ei. Este vorba despre ispite datorate împrejurărilor vieţii, şi nu despre ispite care vin din natura veche, păcătoasă. Astfel de ispite nu sunt niciodată de la Dumnezeu, pentru că El nu ispiteşte pe nimeni la rău (Iacov 1.13). Dacă Dumnezeu ne încearcă, atunci încearcă credinţa noastră. De aceea Iacov scrie: „Socotiţi ca o mare bucurie, fraţii mei, când treceţi prin felurite ispite (încercări), ştiind că încercarea credinţei voastre lucrează răbdare“ (Iacov 1.2). Aşa a fost şi la Iov. Dumnezeu a dorit să-l încerce şi de aceea i-a permis lui satan să-l atace.

Dumnezeu permite ispitele, şi satan se foloseşte de ele. Cu orice preţ, satan caută să dărâme credinţa noastră şi încearcă să ne convingă că viaţa nu are niciun rost alături de Cel care a fost lepădat şi că urmarea Lui înseamnă suferinţe şi necazuri. Aceste atacuri ale lui satan sunt periculoase, şi mulţi au căzut deja pradă lor. Ca să fim puternici în astfel de ispite, este necesară o credinţă activă care ne leagă de lumea cerească. Prin credinţă privim deja la Împărăţia viitoare, unde vom fi uniţi cu Domnul nostru şi glorificaţi cu El. Cineva a scris: „Credinţa este ochiul sufletului. Ea ne dă înţelegere duhovnicească. Pavel a ştiut că prigoana ar aduce o îmbogăţire şi înviorare duhovnicească numai cât timp lucrurile nevăzute ale credinţei erau o realitate pentru ei.“

Pavel dorea ca lucrarea sa printre tesaloniceni să nu fie zadarnică. El nu s-a mulţumit numai cu faptul că a îndeplinit lucrarea trasată de Dumnezeu, ci el a depus tot efortul să vadă rezultatul slujirii lui, pentru că dorea să primească răsplată deplină. Apostolul Ioan a avut aceeaşi dorinţă când a scris: „Luaţi seama la voi înşivă, ca să nu pierdem ce am lucrat, ci să primim răsplată deplină“ (2 Ioan 8). Dar şi în prima sa epistolă exprimă un gând asemănător: „Şi acum, copilaşilor, rămâneţi în El, ca, dacă Se va arăta El, noi să avem îndrăzneală şi să nu fim daţi de ruşine dinaintea Lui la venirea Sa“ (1 Ioan 2.28). Oare nu vorbesc aceste texte inimilor noastre? Dacă ne lăsăm ispitiţi de satan, atunci acest lucru duce nu în ultimul rând la ruşinarea slujitorului lui Dumnezeu care s-a ocupat de noi.

Versetul 6: „Dar acum, Timotei a venit de la voi la noi şi ne-a adus vestea bună despre credinţa şi dragostea voastră şi că aveţi întotdeauna o plăcută amintire despre noi, dorind mult să ne vedeţi, după cum şi noi dorim să vă vedem.“

Timotei avea veşti bune pentru apostolul Pavel. Ceea ce a văzut la tesaloniceni erau lucruri pozitive. El a putut să dea o bună mărturie despre credinţa şi dragostea lor. Ambele erau prezente. Aşa cum am văzut, credinţa îl leagă pe fiecare personal de lumea invizibilă. Dragostea ne leagă unii de alţii. De ambele avem nevoie. Noi nu suntem singuri în urmarea Domnului, ci în jurul nostru sunt mulţi care trec prin experienţe asemănătoare şi ne pot fi de ajutor. Prin dragostea unii faţă de alţii putem să ne întărim în credinţă. Aşa cum le prindea bine tesalonicenilor că Pavel se gândea la ei, tot aşa a fost încurajat Pavel că tesalonicenii se gândeau la el.

Poate se îngrijora că l-au uitat sau s-au îndepărtat de învăţătura sa. Dar niciuna din aceste situaţii nu exista la tesaloniceni. Ei au ţinut strâns la ceea ce i-a învăţat şi doreau ca să-l vadă cât mai curând. Aceasta a fost pentru Pavel o bucurie.

Versetul 7: „ ...de aceea am fost mângâiaţi, fraţilor, cu privire la voi în toată strâmtorarea şi necazul nostru, prin credinţa voastră.“

Când Pavel le vorbea tesalonicenilor despre suferinţe şi încercări, acestea nu erau pentru el teorie, ci el însuşi a simţit în trupul său aceste suferinţe în multiplele lor forme. El vorbea ca unul care a trecut prin acestea. El a fost în multe strâmtorări, a avut parte de prigoană şi suferinţe. În 2 Corinteni 11.23-28, el vorbeşte despre ceea ce s-a întâmplat. Acea înşiruire este cutremurătoare. La aceste suferinţe din afară se adăuga şi grija pentru toate adunările, deci pentru toţi fraţii, pe care îi cunoscuse în călătoriile sale şi îi iubea.

El însuşi le-a adus tesalonicenilor mângâiere şi încurajare (capitolul 2.11). Acum, el era cel mângâiat prin ei. Cel care a mângâiat, primea el însuşi acum mângâiere. Aşa a fost şi în cazul romanilor. El dorea foarte mult să-i vadă şi scopul său era: „să vă fac parte de vreun dar de har spiritual, ca să fiţi întăriţi, adică să fim mângâiaţi împreună între voi, fiecare prin credinţa care este în celălalt, atât a voastră, cât şi a mea“ (Romani 1.11-12). El dorea să dăruiască şi să-i întărească, dar în acelaşi timp să primească şi să fie mângâiat. Ce frumos, dacă acest ajutor reciproc îşi atinge scopul! Dumnezeu a pus la dreapta şi la stânga noastră fraţi şi surori, pentru a ne sprijini.Izvorul mângâierilor este credinţa celuilalt. Atât în adunarea din Roma, ca şi în cea din Tesalonic, Pavel dorea să fie mângâiat prin credinţa lor. Nici aici nu este vorba despre credinţa mântuitoare, ci despre încrederea zilnică în Domnul Isus. Această credinţă este un semn al vieţii noi, care se descoperă în diferite împrejurări. Fraţii văd în reacţia mea la necazuri cum stă credinţa mea, şi acest lucru poate fi o binecuvântare pentru alţii, fiind mângâiaţi şi întăriţi. Încrederea în Domnul, trăită în umblarea noastră, poate fi o încurajare pentru cei aflaţi într-o situaţie descurajantă. Lipsa credinţei poate dăuna altora.

Versetul 8: „Pentru că acum trăim, pentru că voi staţi tari în Domnul.“

Şi celor din Filipi, Pavel le scrie: „De aceea, fraţii mei preaiubiţi şi doriţi... staţi tari în Domnul“ (Filipeni 4.1). Având în vedere ispitele duşmanului şi necazurile pe drumul credinţei, era foarte important pentru tesaloniceni să stea tari în Domnul şi să-şi pună toată încrederea în El. Pavel nu aştepta să stea tari în propria lor putere sau în înţelepciunea lor, ci dorea să stea tari în Domnul. Aceasta înseamnă că în orice situaţie aştepţi totul de la El. Dacă vom căuta în noi înşine sau la alţii ajutor, atunci vom greşi profund şi vom fi dezamăgiţi. Numai Domnul Isus nu ne va dezamăgi niciodată.

Pavel a aflat de la Timotei că ei stăteau tari în Domnul. În ciuda tuturor atacurilor lui satan, ei au rămas neclintiţi în credinţă. Prin aceste veşti, apostolul a fost încurajat şi a exclamat această bucurie în cuvintele: „acum trăim“. Alţi traducători ai Bibliei au redat acest sentiment astfel: „noi am reînviat“ sau „acum avem curajul să trăim din nou“. Pavel a avut parte de multe decepţii în viaţa sa. El a suferit mult când a văzut că unii credincioşi nu stăteau tari în Domnul. De aceea, de multe ori era dezamăgit şi trist. Dar ceea ce a auzit despre tesaloniceni, l-a înviorat şi i-a dat curaj.

Oare nu este o încurajare pentru orice slujitor al Domnului, când vede că Domnul dă binecuvântare peste lucrarea Sa şi oamenii vin la credinţă? Dar oare să ne mulţumim numai cu faptul că oamenii vin la mântuire? Voia Domnului este ca noi să creştem în credinţă şi să fim tari în El. Să nu uităm niciodată acest adevăr în slujba pentru El! Slujba evanghelistică este importantă, dar slujba pentru cei credincioşi trebuie să urmeze imediat. Aşa era la Pavel. Acţiunea evanghelistică era exemplară, dar nu uita niciodată slujba de păstorire spre folosul credincioşilor. Nu numai prin epistolele sale, ci şi în timpul călătoriilor sale avea pe inimă încurajarea credincioşilor. În Fapte 16.5 citim: „Adunările deci erau

întărite în credinţă (slujba pentru credincioşi) şi creşteau la număr în fiecare zi (slujba evanghelistică).“

Versetul 9: „Pentru că ce mulţumiri putem da în schimb lui Dumnezeu pentru voi, pentru toată bucuria cu care ne bucurăm datorită vouă înaintea Dumnezeului nostru?“

Pavel şi-a exprimat bucuria pe care o simţea cu aceste cuvinte clare. El se bucura înaintea lui Dumnezeu de tesaloniceni. Vom vedea că el n-a încetat să se roage pentru ei, dar aici vedem că s-a bucurat pentru ei. Nu putem învăţa ceva de aici? În rugăciuni putem să ne rugăm pentru alţii, dar putem şi să ne bucurăm pentru ceea ce a lucrat Domnul în fraţii noştri spre folosul nostru. Să ne întrebăm dacă nu cumva auzim astăzi mai mult că ne plângem unii de alţii. Dar dacă încercăm să vedem fraţii cu ochii Domnului, atunci vom descoperi deodată că sunt multe lucruri pentru care ne putem bucura în rugăciune înaintea Lui.

Versetul 10: „Rugându-ne nespus de mult, noapte şi zi, ca să vă vedem faţa şi să împlinim ce lipseşte credinţei voastre.“

În capitolul 2.9, Pavel le aminteşte tesalonicenilor că lucrase noapte şi zi, ca să nu fie nimănui o povară. Aici însă le spune că s-a rugat pentru ei noapte şi zi. Pentru Pavel, rugăciunea nu era o obligaţie, ci era o stare de inimă. Nimeni nu poate sta întreaga zi şi întreaga noapte pe genunchi. Lucrul acesta nici nu-l aşteaptă Domnul de la noi. Dar El doreşte să fim caracterizaţi de dependenţă faţă de Domnul. Aşa a fost la Pavel. Mai departe ni se spune că el nu doar se ruga, ci stăruia în rugăciunile sale pentru fraţi şi acest lucru îl făcea „nespus de mult“. Este o expresie pe care o găsim şi în Efeseni 3.20 şi în 1 Tesaloniceni 5.13. Se mai poate traduce: „mult de tot“ sau „revărsându-se peste limită“. În acest mod se ruga Pavel.Cum ne rugăm noi? Este pentru noi rugăciunea un obicei pe care-l îndeplinim din obligaţie? Sau este mai mult? Ne rugăm unii pentru alţii, stăruim în rugăciune unii pentru alţii, pentru copiii noştri, pentru familiile noastre, pentru cei din adunarea locală, pentru alţii cu care suntem uniţi? În capitolul 5.17, tesalonicenii sunt îndemnaţi să se bucure întotdeauna şi să se roage neîncetat. Acest lucru Pavel îl trăia în mod practic, şi astfel este şi pentru noi un îndemn demn de urmat.

El dorea să împlinească ceea ce lipsea credinţei lor. În context, cuvântul „credinţă“ nu se referă la puterea credinţei, nici la încrederea credinţei. De acestea nu duceau lipsă. Ceea ce le lipsea era învăţătura despre adevărurile creştine. El le-a vorbit aici despre avuţia creştină. Unele lucruri le-a spus când a fost la ei, dar mai existau multe lucruri pe care ei nu le ştiau. Aceste lucruri a dorit să le împlinească. Aceasta înseamnă aici a completa, a aduce lămuriri. De aceea dorea să-i vadă pe tesaloniceni. El n-a dorit să le scrie totul pe hârtie, ci a dorit să meargă personal la ei şi să-i înveţe. Totuşi, erau unele lucruri care erau foarte importante, care nu permiteau amânare până ajungea la ei şi de aceea le-a scris această epistolă, care conţine învăţături preţioase despre venirea Domnului (capitolul 4).

Versetul 11: „Însuşi Dumnezeu şi Tatăl nostru şi Domnul nostru Isus să ne îndrepte drumul spre voi!“

Pavel a fost împiedicat de satan să meargă la tesaloniceni. El nu a încercat să meargă în puterea proprie pe această cale, ci a aşteptat totul de la Dumnezeu şi Domnul său. Tatăl şi Fiul sunt amintiţi aici împreună. El era liniştit la gândul că Dumnezeu şi Tatăl său şi Domnul Isus va îndrepta drumul spre ei. Până atunci putea aştepta liniştit. Au durat câţiva ani până când Pavel a putut să-şi revadă fraţii iubiţi din Tesalonic. De aceea, înainte de a-i vedea, le-a mai scris o epistolă. Pentru noi se pune o întrebare practică, şi anume dacă suntem în stare să aşteptăm în linişte până când Dumnezeu va deschide o uşă. Nu se întâmplă oare deseori că devenim nerăbdători şi până la urmă mergem chiar pe căi proprii?Acest verset conţine un adevăr important despre dumnezeirea Domnului Isus. Pavel scrie: „Însuşi Dumnezeu şi Tatăl nostru şi Domnul nostru Isus să ne îndrepte.“ Verbul „să ne îndrepte“ se află la singular şi leagă „Dumnezeu şi Tatăl nostru“ cu „Domnul nostru Isus“. Astfel, Pavel confirmă acest adevăr deja în prima sa epistolă, care a fost explicat mai târziu în mod deosebit de apostol, şi anume că Tatăl şi Fiul sunt una. În Ioan 1.1 citim despre Fiul: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu.“ Fiul este o Persoană diferită de Tatăl, dar este Dumnezeu din veşnicie. Să reţinem neapărat acest adevăr de bază, confirmat pretutindeni în Noul Testament.

Versetul 12: „Iar pe voi, Domnul să vă facă să sporiţi şi să prisosiţi în dragoste unii faţă de alţii şi faţă de toţi, după cum facem şi noi faţă de voi.“

Relaţia lui Pavel cu cei din Tesalonic era caracterizată de dragoste, şi el dorea ca această dragoste să caracterizeze şi relaţia lor unii cu alţii. Cât de important este ca aceste relaţii reciproce să fie în ordine! Aceasta se face în primul rând prin dragostea reciprocă şi în al doilea rând prin dragostea faţă de toţi. Domnul Isus Însuşi ne-a dat dragostea ca o poruncă, când a spus ucenicilor: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii. Prin aceasta vor cunoaşte toţi că Îmi sunteţi ucenici, dacă aveţi dragoste unii faţă de alţii“ (Ioan 13.34, 35). Către cei din Colose, Pavel scrie: „Peste toate acestea, îmbrăcaţi dragostea, care este legătura desăvârşirii“ (Coloseni 3.14). Prin această legătură suntem uniţi unii cu alţii, iar acest lucru trebuie să fie vizibil. Nu este vorba numai despre o „părtăşie a dragostei“, ci despre o „mărturie a dragostei“. Să le arătăm oamenilor pierduţi că îi iubim şi că pentru noi este importantă mântuirea sufletului lor nemuritor. Un autor a scris cândva: „Dragostea (agape) este cuvântul caracteristic al creştinismului.“ Cu aceste cuvinte s-a spus mult despre acest adevăr profund.

Versetul 13: „ ...ca să vă întărească inimile, ca să fie fără vină în sfinţenie, înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus cu toţi sfinţii Săi!“

În acest verset, apostolul revine şi vorbeşte despre venirea Domnului. El pune această venire în legătură cu sfinţenia practică în viaţa credincioşilor. El dorea ca inimile lor să fie întărite fără vină în sfinţenie la venirea Domnului. Această venire este strâns legată cu viaţa noastră practică şi este de nedespărţit de ea. Lumina arătării Sale în glorie trebuie să ne lumineze deja acum calea şi să ne caracterizeze. Acest verset conţine o mulţime de afirmaţii importante, pe care vrem să le tratăm pe rând.În primul rând, apostolul vorbeşte despre inimile noastre, care trebuie să fie întărite. Este vorba despre dragostea noastră, pe care Domnul o doreşte. În legătură cu versetul 12, observăm că inimile noastre trebuie să fie întărite prin dragoste şi în sfinţenie. În diferite locuri din Noul Testament citim despre inimi întărite. În Iacov 5, inimile sunt puse în legătură cu nădejdea: „Fiţi şi voi îndelung-răbdători, întăriţi-vă inimile, pentru că venirea Domnului se apropie“ (versetul 8). În Coloseni 2, Pavel vorbeşte despre întărirea noastră şi o pune în legătură cu credinţa noastră: „ ...umblaţi în El, înrădăcinaţi şi fiind zidiţi în El şi întăriţi în credinţă“ (versetul 7). Aici este vorba despre dragostea care nu poate fi despărţită niciodată de sfinţenie. Acest adevăr ne conduce la al doilea gând, şi anume îndemnul referitor la sfinţenie.Cuvântul lui Dumnezeu vorbeşte în mai multe locuri despre sfinţenie. În vorbirea curentă, cuvântul „sfânt, sfinţenie“ are o înţelegere ruptă de realitatea biblică şi de aceea este bine să ne întrebăm ce înţelege Cuvântul lui Dumnezeu prin acest cuvânt. Dacă citim comparativ textele care vorbesc despre sfinţire, sfinţenie, vom constata că sunt două laturi ale sfinţeniei.În primul rând, ea este o stare în care Dumnezeu ne-a pus în momentul în care am venit cu păcatele noastre la Domnul Isus. În acest sens, orice credincios este un sfânt. Despre acest adevăr vorbeşte în mod deosebit epistola către Evrei: „voie prin care am fost

sfinţiţi, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna“ (Evrei 10.10). Corintenilor, Pavel le scrie: „ ...aţi fost sfinţiţi“ (1 Corinteni 6.11). Jertfa Domnului Isus ne-a adus în această poziţie de sfinţi, iar aceasta nimeni nu ne-o poate lua. Cu starea de sfinţi este strâns legată şi responsabilitatea noastră practică. Acest adevăr ne conduce la a doua latură a sfinţeniei:Dumnezeu doreşte ca în viaţa practică să corespundem acestei stări în care am fost puşi. El doreşte să ducem o viaţă de despărţire / punere deoparte practică. Despre această temă vorbeşte mult şi Petru în epistolele sale: „ ...după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea; pentru că este scris: «Fiţi sfinţi, pentru că Eu sunt sfânt»“ (1 Petru 1.15-16). Despre această latură a sfinţeniei este vorba în versetul pe care îl tratăm.Sfinţenia practică are de asemenea două aspecte: unul negativ şi unul pozitiv.- Aspectul negativ constă în aceea că sfinţenia se caracterizează prin îndepărtarea voită, separarea de tot ce este rău.- Aspectul pozitiv constă în aceea că sfinţenia este o îndreptare spre Dumnezeu.Probabil, se vorbeşte aşa de puţin despre acest adevăr, deoarece se are în vedere numai aspectul negativ. Fără îndoială, acest aspect este necesar, dar să nu uităm aspectul pozitiv. Sfinţenia este o viaţă dedicată lui Dumnezeu şi în acelaşi timp o despărţire de tot ce este rău. Dacă vedem numai aspectul negativ al sfinţeniei, atunci aceasta nu va fi altceva decât ca despărţirea fariseilor, care nu-i place lui Dumnezeu. Sfinţenia pozitivă, adică dedicarea pentru Dumnezeu este posibilă numai atunci când este în legătură cu dragostea. De aceea îndemnul la sfinţenie urmează după îndemnul la dragoste din versetul 12.Dragostea „funcţionează“ numai când este în strânsă legătură cu „lumina“, adică sfinţenia; şi invers, tot la fel. Amândouă sunt indisolubile. Dumnezeu este lumină şi Dumnezeu este dragoste. Dragostea nu poate niciodată însemna că sunt de acord cu răul săvârşit de fratele meu. Pe de altă parte, nu pot merge pe o cale a despărţirii de orice fel de rău, fără să-l iubesc pe fratele meu. Peste toate acestea, impulsul pentru sfinţenie trebuie să fie dragostea faţă de Dumnezeu. Dacă ne despărţim numai din pricina oamenilor sau a fraţilor şi nu avem dragoste faţă de Dumnezeu, atunci sfinţenia noastră este fără valoare. Gândirea noastră nu este bună şi există pericolul să devenim legalişti.Este o sfinţenie „înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl nostru“, aşa cum o numeşte Pavel. Dumnezeu este lumină. Viaţa noastră trebuie să fie în concordanţă cu El. Dar noi nu-L cunoaştem numai ca marele Dumnezeu, ci şi ca Tatăl nostru. Aceasta este relaţia noastră cu El, o relaţie care pe de o parte este caracterizată de dragoste, iar pe de altă parte de sfinţenie. Cineva a scris: „Sfinţenia este caracterul relaţiei noastre cu Dumnezeu, în măsura în care noi ca şi copii ai Săi am primit natura Sa, precum şi revelaţia desăvârşirii acestei naturi în El în dragoste... Dragostea însăşi ne-a dat această natură şi ne-a aşezat în relaţie cu El.“Acest îndemn la o sfinţenie practică este pus în legătură cu „venirea Domnului nostru Isus cu toţi sfinţii Săi“. Aici este vorba despre venirea Domnului (parousia) ca în capitolul 2.19. Când Noul Testament vorbeşte despre venirea Sa pentru ai Săi, atunci este vorba despre un act al harului, deoarece El vine să ne elibereze din împrejurările acestui pământ. Venirea Domnului cu ai Săi este întotdeauna în strânsă legătură cu responsabilitatea noastră. Aşa este şi în acest verset. Când Domnul Isus va veni cu ai Săi pe pământ, atunci aceştia sunt „sfinţii Lui“. Poziţia noastră şi practica vieţii noastre sunt într-o armonie perfectă. Când Se va arăta cu noi pe pământ, atunci nu va mai fi vorba despre sfinţenia practică. Dar Dumnezeu doreşte ca deja de acum să trăim ca în acel viitor, adică de acum să fim despărţiţi de lume şi să fim dedicaţi Lui.Venirea Domnului este aici în strânsă legătură cu arătarea Sa pe pământ, când vom veni cu El. Pavel aminteşte deja aici ceea ce va detalia mai târziu, adică venirea Domnului pe pământ cu sfinţii Săi. Probabil, tesalonicenii nu cunoşteau acest adevăr. Când va veni Domnul ca Împărat al Împărăţiei Sale, ca să exercite judecata şi să preia stăpânirea, noi Îl vom însoţi. Tesalonicenii trăiau atât de iminent în aşteptarea venirii Domnului pentru ridicarea Împărăţiei, încât presupuneau că în acel moment ei vor fi pe pământ. Pavel clarifică aceste lucruri. Noi vom veni cu Domnul pe pământ, când El Îşi va lua în stăpânire Împărăţia Sa. Alte texte confirmă acest adevăr. În 2 Tesaloniceni 1.10 citim: „ ...ca să fie glorificat în sfinţii Săi şi să fie privit cu uimire.“ În Coloseni 3.4, apostolul spune: „Când Se va arăta Hristos, care este viaţa noastră, atunci veţi fi arătaţi şi voi, împreună cu El, în glorie.“ Cum se vor desfăşura evenimentele, Pavel ne explică în capitolul 4.„Sfinţii Săi“ – să mai zăbovim o clipă la această frumoasă expresie! Noi nu suntem nişte sfinţi oarecare, ci Domnul ne numeşte sfinţii Săi. Noi Îi aparţinem Lui. Noi suntem ai Lui. În ce relaţie intimă ne-a adus El! Acum avem parte de lepădarea Sa, pentru că El este Cel lepădat. Când va veni pe nori, vom împărţi cu El gloria Sa, pentru că atunci El va fi Cel care va umple cu gloria Sa cerul şi pământul.Dar cine sunt „sfinţii Săi“? Se referă această expresie numai la credincioşii din epoca harului sau sunt incluşi aici şi credincioşii Vechiului Legământ? În legătură cu 1 Corinteni 15.23 putem spune că credincioşii din Vechiul Testament sunt şi ei incluşi aici. Desigur, în ceea ce priveşte partea lor veşnică în Casa Tatălui, ei se deosebesc clar de Adunare. Dar când este vorba despre Împărăţie, atunci şi ei vor fi moştenitori ai acestei părţi cereşti (a se vedea Daniel 7.18, 27). Ei vor avea parte de prima înviere şi de asemenea de stăpânirea Domnului Isus pe pământ. De aceea ei sunt înglobaţi în expresia „sfinţii Săi“. Împreună vom apărea cu Domnul nostru în glorie şi sfinţenie. Ce clipă fericită pentru El şi pentru noi!

Versetul 1: „Încolo deci, fraţilor, vă rugăm şi vă îndemnăm în Domnul Isus ca, după cum aţi primit de la noi cum trebuie să umblaţi şi să fiţi plăcuţi lui Dumnezeu, cum şi umblaţi, să prisosiţi şi mai mult.“

„Încolo deci“: după tot ceea ce a spus deja Pavel, observăm că încă nu a ajuns la sfârşitul epistolei sale. Mai avea de spus adevăruri importante. Încă nu amintise motivul principal pentru care a scris această epistolă către tesaloniceni. Dar înainte de a vorbi detaliat despre venirea Domnului, despre care aminteşte în ultima parte a capitolului 3, el extinde subiectul despre sfinţirea practică, ce de asemenea a fost amintită în capitolul 3.

El îi numeşte din nou „fraţi“ pe preaiubiţii săi tesaloniceni. Prin această adresare exprimă din nou legătura intimă cu acei credincioşi tineri. Ca fraţi şi surori în Domnul, el i-a iubit din inimă şi din acest motiv a putut să le adreseze un cuvânt de îndemnare. Şi în zilele noastre, acolo unde există o relaţie cunoscută şi savurată, este mai uşor să adresezi şi să primeşti un cuvânt de îndemnare. Pavel însă nu a vrut să poruncească în calitatea sa de apostol, ci a dorit să-i „roage şi să-i îndemne în Domnul Isus“.

Cuvântul folosit pentru „vă rugăm“ poate fi tradus şi prin „încercaţi“ sau „vă rugăm din inimă“. Este o expresie folosită între persoane de acelaşi rang. Prin această expresie se subliniază relaţia care era între tesaloniceni şi Pavel. El nu a stat cu degetul arătător ridicat, ci a dorit în dragoste să le atragă atenţia cu privire la unele lucruri din viaţa lor practică. Totuşi, aceste indicaţii purtau caracterul unui îndemn. El dorea să le îndrepte atenţia spre ceva ce era important pentru ei. Dragostea nu se sperie să avertizeze când vede că se apropie primejdiile, ci dimpotrivă dragostea vorbeşte deschis despre ele. Rugăminţile şi îndemnurile apostolului au fost întotdeauna „în Domnul Isus“. În spatele cuvintelor sale nu era o obligaţie legalistă şi nici o părere personală, ci autoritatea Domnului Isus. Pavel era numai „canalul“ care transmitea mai departe ceea ce a primit de la Domnul. Ce binecuvântare şi astăzi, dacă îndemnurile sunt rostite în acest duh şi sunt primite într-un astfel de duh!

Aici este vorba despre umblarea creştină. Tesalonicenii, dar şi noi trebuie să umblăm cum Îi place lui Dumnezeu. Ce putem înţelege prin cuvântul „umblaţi“? Cu acest cuvânt este descris întregul mod de viaţă creştin. El vorbeşte despre modul în care ne mişcăm în această lume, ce vorbim, ce facem şi ce gândim. Toate acestea trebuie să fie sub privirea Domnului nostru. În capitolul 2.10, Pavel descrie umblarea sa prin cuvintele: „sfinţenie şi dreptate şi fără vină“. Aceasta este o umblare plăcută lui Dumnezeu. Domnul Isus a trăit acest mod de viaţă. Viaţa Sa a fost întotdeauna în aşa fel, încât să-i placă lui Dumnezeu. Niciodată nu a spus, nu a făcut sau nu a gândit ceva, fără să fie în concordanţă cu

Dumnezeu. El este marele nostru Exemplu. Iată ce spune El: „Cel care M-a trimis este cu Mine; El nu M-a lăsat singur, pentru că Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui“ (Ioan 8.29). Tatăl mărturiseşte cu diferite ocazii că Domnul Isus este Fiul Său Preaiubit în care Îşi găseşte plăcerea. Pavel a călcat pe urmele Învăţătorului său. Corintenilor le putea scrie: „De aceea ne şi străduim să-i fim plăcuţi, fie că suntem acasă, fie că suntem departe de casă“ (2 Corinteni 5.9).

Cui dorim să-i fim plăcuţi: fraţilor şi surorilor noastre, oamenilor din jurul nostru, colegilor de serviciu, vecinilor, părinţilor sau lui Dumnezeu şi Domnului Isus? Cei mai mulţi oameni doresc să facă impresie asupra semenilor lor şi îşi adaptează felul de convieţuire după ei. Ca oameni credincioşi nu suntem neinfluenţaţi de o astfel de gândire. De aceea să ne ferim să fim mai plăcuţi altor oameni (chiar dacă sunt fraţii noştri), decât să-i fim plăcuţi Domnului.

Pavel nu a vrut să-i descurajeze pe tesaloniceni. El subliniază partea pozitivă şi spune: „ ...cum şi umblaţi“. Ei se străduiau să fie plăcuţi lui Dumnezeu, iar Pavel a văzut lucrul acesta. Dar ei puteau să se străduiască mai mult. Când este vorba despre sfinţenia practică, nu se spune niciodată că am ajuns la sfârşit. Este un proces continuu, atât timp cât suntem pe pământ. Umblarea tesalonicenilor era bună, dar putea să fie şi mai bună. Erau încă multe lucruri care nu le puteau deosebi bine, pentru că le lipsea învăţătura. Acum, acest lucru trebuia recuperat.

Versetul 2: „Pentru că ştiţi ce porunci v-am dat prin Domnul Isus.“

Întotdeauna, Pavel le reamintea ceea ce le-a mai spus şi care de fapt ştiau. El clădea pe ceea ce era cunoscut. Din nou este clar că apostolul nu dădea îndemnuri în propria sa autoritate. Cuvântul folosit pentru „poruncă“ este preluat din limbajul militar şi înseamnă „ordin“, dar erau porunci date „prin Domnul Isus“. Pavel a transmis ce a primit de la Domnul. El are autoritatea supremă. Prin aceasta ne dăm seama că aici nu este vorba de legalism.

În Vechiul Legământ, poruncile lui Dumnezeu au fost date prin Lege, care cerea de la om ascultare. Niciun om nu a putut şi nu poate ţine poruncile lui Dumnezeu, aşa cum sunt ele formulate în Lege. Aceste porunci au fost călcate de toţi oamenii. În timpul harului, poruncile lui Dumnezeu sunt date de Domnul Isus. Noi nu le respectăm din duh de frică, ci dintr-un duh al dragostei. Domnul Isus spune: „Cine are poruncile Mele şi le ţine, acela este cel care Mă iubeşte“ (Ioan 14.21). Prin natura cea nouă, pe care o are fiecare copil al lui Dumnezeu, şi prin Duhul Sfânt, suntem în stare să ţinem poruncile Domnului.

Versetul 3: „Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu: sfinţenia voastră, ca să vă feriţi de curvie.“

Din nou Pavel arată clar că nu este vorba despre părerea sau despre voia sa. Sfinţenia noastră practică este voia lui Dumnezeu. Cât de plăcut este gândul acesta despre voia lui Dumnezeu Mântuitorul nostru, ca toţi oamenii să fie mântuiţi (1 Timotei 2.4)! Dar oare suntem conştienţi că voia Sa este să trăim o viaţă sfântă? În aceste puţine versete, Pavel apelează la Dumnezeu (4.3, 7-8), la Domnul Isus (4.1-2,6) şi la Duhul Sfânt (4.8). Toată Dumnezeirea este preocupată să ne aducă într-o stare de sfinţenie practică.

În capitolul 3.13 am văzut deja deosebirea dintre poziţia noastră, în care Dumnezeu ne-a adus ca sfinţi şi preaiubiţi, şi starea practică, ce trebuie să corespundă cu poziţia. Aici este din nou vorba despre starea practică. Sfinţenia este în acest sens un proces de sfinţire, o dezvoltare spirituală. Este bine să vedem această deosebire. Sfinţenia practică este un proces care durează toată viaţa noastră. La fel este şi cu dreptatea. Noi suntem îndreptăţiţi în ce priveşte poziţia noastră. Dumnezeu ne-a dat dreptatea Sa, deoarece Domnul Isus a murit pe cruce. Dar consecinţa practică este că noi trebuie să trăim de acum înainte în dreptate, lucru care înseamnă că viaţa noastră trebuie să fie în deplină concordanţă cu dreptatea lui Dumnezeu (a se vedea de exemplu 1 Petru 2.24). Sfinţenia este un proces de maturizare spirituală. Toată viaţa învăţăm de ce lucruri trebuie să ne curăţim şi în faţa cui trebuie să ne sfinţim. Noi vom cunoaşte caracterul acestei lumi, de care trebuie să ne despărţim, şi vom vedea tot mai desluşit, cine este Dumnezeu, către care ne îndreptăm. Sfinţenia practică are de-a face cu acest pământ. Ea este în strânsă legătură cu venirea Domnului şi este o pregătire morală pentru revenirea Sa. De fapt, şi apostolul Petru aduce umblarea noastră sfântă în legătură cu venirea Domnului, el chiar extinde aria şi vorbeşte despre ziua Domnului (adică starea veşnică). El scrie: „Toate acestea deci urmând să fie descompuse, ce fel de oameni trebuie să fiţi voi, în purtare sfântă şi evlavie, aşteptând şi grăbind venirea zilei lui Dumnezeu“ (2 Petru 3.11-12). Cât de importantă este această încurajare pentru sfinţenia noastră practică! Noi nu putem conştientiza suficient de mult, cât de importantă este o umblare sfântă. Când Domnul Isus era cu puţin timp înainte de moartea Sa pe cruce, a spus: „Sfinţeşte-i în adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul“ (Ioan 17.17).

Există în vieţile noastre ca oameni credincioşi multe puncte slabe, pe care diavolul vrea să le folosească, pentru a produce nelegiuire. În acest sens, el încearcă să ne convingă cât de nevinovate sunt toate aceste lucruri. La tesaloniceni exista pericolul mare de a considera curvia ca ceva normal. De aceea Pavel adaugă: „ ...să vă feriţi de curvie.“ Nu trebuie să uităm că ei trăiau în Grecia antică, unde era desfrâu şi imoralitate. Politica, literatura şi în mod deosebit religia promovau chiar acest păcat. Idolii lumii păgâne erau în legătură cu practici imorale. Numai în templul păgân din Corint (de acolo a scris Pavel această epistolă) erau 3.000 de prostituate religioase, care stăteau la dispoziţia vizitatorilor templului. Tesalonicenii credincioşi crescuseră în acest mediu. Ei au fost influenţaţi de aceste lucruri; de aceea era firesc, ca şi acum, după ce se pocăiseră, să nu vadă că era ceva primejdios în acele lucruri. De aceea Pavel a vrut să le arate cât mai explicit, cât de important este să se ferească de curvie.

Nu este oare tot aşa de importantă şi pentru noi această avertizare? Desigur, de-a lungul secolelor, creştinismul a avut (cel puţin în exterior) o influenţă asupra oamenilor din Europa, aşa încât curvia nu s-a promovat în mod oficial. Dar unde ne aflăm astăzi? Lumea care ne înconjoară este imorală şi noi suntem în primejdie să privim aceasta ca pe un lucru minor, dar care stă în contradicţie cu sfinţenia lui Dumnezeu. De aceea avem această avertizare clară: „ ...să vă feriţi de curvie.“Curvia vine din pofta cărnii. În Galateni 5.19, unde sunt enumerate faptele cărnii, curvia este menţionată mai întâi. Înţelesul cuvântului este extins. Prin cuvântul grecesc (porneia) se înţelege un „raport sexual nepermis“. Este deci vorba despre orice necurăţie sexuală. Plăcerea sexuală este o armă pe care satan o foloseşte pentru a ne duce la cădere. Acestor atacuri putem să ne opunem doar abţinându-ne şi fugind. Trebuie să facem ca Iosif, atunci când soţia lui Potifar a căutat să-l ademenească. Relatarea din Geneza 39 ne arată cele trei caracteristici ale comportamentului lui Iosif, de la care putem învăţa. El a refuzat-o, el n-a ascultat-o şi a fugit (versetele 8, 10, 12).

Versetul 4: „ ...fiecare dintre voi să ştie să-şi ţină vasul în sfinţenie şi onoare.“

Aici ne este prezentat în ce mod poate fi realizată înfrânarea: prin sfinţenie şi onoare. Se pune întrebarea ce se înţelege prin cuvintele: „să-şi ţină vasul“. Unii comentatori spun că se referă la propria soţie, pe care soţul nu trebuie să o înşele. Atunci ar fi sensul cuvântului din 1 Petru

3.7, unde este vorba despre femei ca fiind un vas mai slab. Alţii se gândesc, în legătură cu 2 Corinteni 4.7, că vasul este trupul nostru. Atunci înţelesul acestui verset ar fi acela că nu trebuie să dăm pradă curviei propriul corp. Fie aşa, fie altfel, este foarte clar că nu este permis să avem relaţii extraconjugale, ci trebuie să trăim în sfinţenie şi onoare.

Versetul 5: „ ...(nu în patima poftei, ca şi naţiunile care nu-L cunosc pe Dumnezeu).“

Dorinţa bărbatului după femeie şi invers a fost dată de Dumnezeu. Conform principiului, această dorinţă nu este rea. Dar premisa este ca trăirea sexuală să se limiteze la căsnicie, pentru că Dumnezeu a dat căsnicia pentru aceasta. Orice relaţie extraconjugală este un păcat, pe care Dumnezeu îl numeşte curvie. Despre aceasta este vorba aici. Oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu trăiesc în patimile poftelor. Patima este o dorinţă nestăpânită. Prin aceasta sunt caracterizaţi atât oamenii de odinioară, cât şi cei de astăzi. Despre naţiunile de atunci citim în Romani 1.24-27 următoarele: „De aceea Dumnezeu i-a dat pradă poftelor inimilor lor spre necurăţie, ca să-şi dezonoreze trupurile între ei înşişi..., pentru că şi femeile lor au schimbat întrebuinţarea naturală în cea împotriva naturii; şi în acelaşi fel şi bărbaţii, părăsind întrebuinţarea naturală a femeii, s-au aprins în pofta lor unii pentru alţii.“ Despre oamenii care trăiesc la sfârşitul dispensaţiei creştine, Iuda scrie profetic, că ei se dedau curviei, umblând după altă carne (Iuda 7). Aceste lucruri ne înconjoară pe noi astăzi ca aerul. De aceea să fim treji şi să veghem.

Versetul 6: „ ...nimeni să nu treacă peste măsură şi să nu nedreptăţească în aceasta pe fratele său, pentru că Domnul este răzbunătorul tuturor acestora, după cum v-am şi spus mai înainte şi am mărturisit deplin.“

Aici este vorba despre adulter, deci despre faptul că cineva ia soţia aproapelui său. Nu este ceea ce se întâmplă în lume astăzi de multe ori, un pericol pentru noi? Istoria este plină de astfel de exemple, care ne arată că şi credincioşii pot cădea în acest păcat. Să ne gândim la un caz din Vechiul Testament. David a dorit o femeie (Batşeba) şi nu s-a dat înapoi să-l omoare pe soţul acesteia (Urie) pentru a o avea (2 Samuel 11 şi 12). Păcatul adulterului este împotriva lui Dumnezeu, dar prin acest păcat înşelăm şi nedreptăţim pe fratele nostru.

„Pentru că Domnul este răzbunătorul tuturor acestora.“ Poate considerăm că aceste cuvinte nu se referă la noi. Oare noi, ca şi copii ai lui Dumnezeu, avem de-a face cu Domnul ca răzbunător? Dacă este vorba despre mântuirea noastră veşnică, atunci Îl cunoaştem ca Mântuitor şi ştim că El nu va fi Judecătorul nostru. Dar să nu uităm că Mântuitorul nostru este în acelaşi timp şi Domn al Împărăţiei Sale. În această Împărăţie suntem ca supuşi ai domniei Sale drepte. De aceea trebuie să ne dăm bine seama că pe acest pământ suntem în legătură cu El ca Domn răzbunător. Adevărul acesta nu are nicio legătură cu viaţa noastră eternă, ci cu viaţa noastră pe pământ. Dacă suntem robi neascultători, vom suporta consecinţele. Chiar dacă ne iubeşte şi a murit pentru noi, El nu-Şi poate nega sau schimba caracterul Său de lumină şi sfinţenie.

Un principiu important al Împărăţiei Sale este: „Ce seamănă omul, aceea va şi secera“ (Galateni 6.7). Dacă noi ducem o viaţă împotriva sfinţeniei practice, vom suferi consecinţele. Adevărul acesta este bine ilustrat în viaţa lui David. Chiar dacă Dumnezeu l-a iertat pentru păcatul săvârşit împotriva lui Urie, totuşi David a avut de suferit toată viaţa din cauza consecinţelor păcatului său. Iertarea şi reabilitarea sunt pe de o parte, dar consecinţele sunt pe partea cealaltă. Dumnezeu iartă, dar El nu ne poate scuti de consecinţele acţiunii noastre rele.

Pavel a vorbit deja despre acest principiu al conducerii lui Dumnezeu în Împărăţia Sa, când era cu tesalonicenii. Pavel nu numai le-a spus aceste adevăruri, ci „a mărturisit deplin“ avertizându-i. Nu avem oare şi noi nevoie de astfel de avertizări? Este foarte plăcut şi util să ne ocupăm cu harul iertător, dar să nu uităm de responsabilitatea noastră faţă de Domnul.

Versetul 7: „Pentru că Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăţie, ci la sfinţenie.“

Chemarea noastră corespunde felului de a fi al lui Dumnezeu. Dumnezeu este lumină şi de aceea chemarea noastră nu poate fi decât la sfinţenie. Noi trebuie să umblăm ca şi copii ai luminii (Efeseni 5.8). „Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăţie.“ Nici nu ar putea fi altfel. Deja un profet din vechime a spus: „Tu ai ochi prea curaţi ca să privească răul“ (Habacuc 1.13). Dacă vrem să avem o impresie cât de sfânt este Dumnezeu şi ce este păcatul în ochii Săi, trebuie să mergem la crucea de pe Golgota. Acolo, sfântul Dumnezeu L-a părăsit pe Omul Isus Hristos, deoarece S-a împovărat cu vina altora. Deoarece Dumnezeu este lumină şi nu poate vedea păcatul, Mântuitorul a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Aşa de sfânt este Dumnezeu, că nu a putut să-L scutească de acele ore de întuneric. Şi aşa de sfânt este Dumnezeu, încât nu poate aproba niciodată un păcat la copiii Săi. Dumnezeu nu poate vedea păcatul.

Desigur, ca şi creştini suntem chemaţi la libertate. Aşa afirmă Pavel în Galateni 5.13. Dar să însemne aceasta că putem să trăim cum vrem noi? Libertatea la care am fost aduşi să nu ne determine niciodată să păcătuim. De aceea, tot în epistola către Galateni, Pavel adaugă: „Nu mai folosiţi libertatea ca un prilej pentru carne, ci slujiţi unii altora în dragoste.“ Aceasta este adevărata libertate creştină.

Versetul 8: „De aceea, cel care dispreţuieşte pe fratele său în aceasta, nu dispreţuieşte pe om, ci pe Dumnezeu, care v-a şi dat Duhul Său cel Sfânt.“

Din nou, apostolul Pavel aduce toate lucrurile în faţa celei mai înalte autorităţi: Dumnezeu. Fără îndoială, adulterul este o înşelare a partenerului de viaţă, dar în primul rând este o necinstire a lui Dumnezeu. Acest adevăr nu este spus către necredincioşi, ci îl pune în faţa copiilor lui Dumnezeu. Un necredincios nu are Duhul Sfânt. Acest lucru face ca situaţia aceasta să fie şi mai serioasă. Tot ce facem împotriva voii lui Dumnezeu este o nesocotire a Lui. De aceea este foarte important cum umblăm. Un comportament nesfânt este spre necinstirea lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a dat Duhul Său cel Sfânt. Duhul lui Dumnezeu locuieşte în toţi credincioşii (în Adunare), pentru că toţi au fost botezaţi de un singur Duh şi alcătuiesc un singur Trup (1 Corinteni 12.13). Dar Duhul Sfânt locuieşte şi în fiecare credincios (Galateni 4.6). Fiecare, care a crezut Evanghelia, primeşte Duhul Sfânt ca pecete (Efeseni 1.13), ca arvună (2 Corinteni 1.22), ca ungere (1 Ioan 2.20) şi ca mărturie (1 Ioan 5.6).

Lucrarea Duhului Sfânt în noi este ca întotdeauna să-L glorifice pe Hristos (Ioan 16.14), să-L facă măreţ în frumuseţea Lui. Niciodată acest adevăr nu poate fi unit cu răul. În 1 Corinteni 6, Pavel dezvoltă această tematică. Şi acolo vorbeşte cuvinte serioase despre păcat şi curvie, care era o mai mare primejdie în Corint decât în Tesalonic.

Pentru argumentarea sa, el enunţă două puncte principale: În primul rând, noi suntem mădularele lui Hristos şi de aceea nu ne putem uni în niciun caz cu o femeie străină. În al doilea rând, trupul nostru este templul Duhului Sfânt, astfel încât curvia este un păcat împotriva Duhului Sfânt. Pavel spune: „Orice păcat pe care l-ar face un om este în afara trupului; dar cel care curveşte păcătuieşte împotriva propriului trup. Sau nu ştiţi că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveţi de la Dumnezeu, şi voi nu sunteţi ai voştri? Pentru că aţi fost cumpăraţi cu un preţ, glorificaţi deci pe Dumnezeu în trupul vostru“ (1 Corinteni 6.18-20). În 1 Corinteni 6 şi în 1 Tesaloniceni 4, Duhul este numit Duhul Sfânt. În Noul Testament, Duhul lui Dumnezeu are mai multe denumiri, dar dacă citim despre Duhul Sfânt, atunci accentul cade pe realitatea că acest Duh produce în noi sfinţenie şi nu poate accepta niciodată răul.

Versetul 9: „Iar despre dragostea frăţească nu aveţi nevoie să vă scriem, pentru că voi înşivă sunteţi învăţaţi de Dumnezeu să vă iubiţi unii pe alţii.“

După ce Pavel relatează în versetele 1-8 despre tema sfinţeniei în viaţa practică, trece la o altă tematică mai plăcută şi acum scrie despre dragostea frăţească. Aici nu trebuia să spună multe. Nici măcar nu era necesar să scrie despre aceasta, pentru că ei au fost învăţaţi direct de Dumnezeu să se iubească unii pe alţii. Şi acest lucru îl făceau. Ei Îl iubeau pe Dumnezeu şi îi iubeau şi pe fraţi. Acest lucru l-a simţit şi Pavel, deşi a fost doar puţin timp la ei.

Iubirea de fraţi este o urmare firească a naturii noi, pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Această natură nouă nu poate face altceva, decât iubi. Apostolul Ioan scrie: „Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentru că îi iubim pe fraţi. Cine nu îl iubeşte pe fratele rămâne în moarte“ (1 Ioan 3.14). Urmările vieţii noi se arată imediat prin faptul că îi iubim pe fraţi. Dacă în zilele noastre trebuie să vorbim mult despre dragostea de fraţi, atunci aceasta este o dovadă că lucrurile nu stau bine. Dragostea de fraţi este de fapt un lucru de la sine înţeles.

Versetul 10: „Pentru că şi faceţi aceasta faţă de toţi fraţii din întreaga Macedonie. Dar vă îndemnăm, fraţilor, să prisosiţi şi mai mult...“

Ioan scrie: „Copilaşilor, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci în faptă şi în adevăr“ (1 Ioan 3.18). A vorbi despre dragostea frăţească este un lucru, iar a exercita dragostea de fraţi este cu totul altceva. Dragostea de fraţi nu se arată prin faptul că vorbim despre ea, ci ea se arată în fapte şi în adevăr. Aşa era la cei din Tesalonic. Ei îi iubeau pe fraţi şi nu numai pe cei din mărturia locală, ci pe toţi din Macedonia. Oare se poate spune şi despre noi aşa ceva?

Dar totuşi, Pavel mai adaugă: „Dar vă îndemnăm, fraţilor să prisosiţi şi mai mult.“ Oare nu era totul în ordine? Desigur, dar dacă este vorba de dragostea frăţească, întotdeauna ea poate să crească şi să se înmulţească. În versetul 1, tesalonicenii au fost sfătuiţi să prisosească în sfinţenia practică, pe când aici se face apel la dragostea frăţească. În amândouă domeniile putem fi conduşi mai departe. La fel era şi cu cei din Filipi. Pavel ştia că ei practicau dragostea frăţească şi totuşi le-a scris: „Şi aceasta mă rog, ca dragostea voastră să prisosească tot mai mult şi mai mult în cunoştinţă şi în orice pricepere“ (Filipeni 1.9). În dragostea frăţească nu poţi niciodată să atingi nivelul maxim. Legăturile dragostei frăţeşti pot fi aprofundate tot mai mult.

Versetul 11: „ ...şi să căutaţi cu stăruinţă să fiţi liniştiţi şi să vă vedeţi de ale voastre şi să lucraţi cu mâinile voastre, după cum v-am poruncit...“

În Evrei 13.1 citim: „Dragostea frăţească să rămână.“ Există riscul ca dragostea frăţească să se răcească treptat. Acest risc era şi la cei din Tesalonic. De aceea Pavel în versetul de mai sus doreşte să-i avertizeze. De aceea el indică spre două pericole:

Primul pericol era că tesalonicenii se amestecau în treburile altor oameni şi erau mai preocupaţi cu fraţii, decât cu ei înşişi. Desigur, trebuie să avem un interes sănătos unii pentru alţii, dar dacă ne uităm prea mult la ceea ce fac alţii, dragostea frăţească poate suferi din această cauză. Să nu judecăm la fraţii noştri ceea ce fac, şi nici motivele lor. Acest lucru nu înseamnă că tolerăm răul. Nu în această direcţie a scris apostolul. Pavel vrea să ne avertizeze cu privire la pericolul de a ne amesteca în lucruri care nu ne privesc.

Al doilea pericol consta în faptul că erau unii între tesaloniceni care foloseau abuziv dragostea fraţilor lor trăind pe seama acestora. Probabil, la început aceasta nici măcar nu se făcea cu intenţii rele. Unii dintre ei erau aşa de ocupaţi cu venirea Domnului, încât au încetat să mai lucreze pentru a-şi câştiga existenţa. De aceea Pavel îi îndeamnă să lucreze cu mâinile lor.

În a doua epistolă, Pavel revine la acest subiect. El scrie: „Pentru că auzim că unii umblă în neorânduială între voi, nelucrând deloc, dar ocupându-se de toate. Dar unora ca aceştia le poruncim şi îi îndemnăm, în Domnul Isus Hristos, ca, lucrând paşnic, să-şi mănânce pâinea lor“ (2 Tesaloniceni 3.11-12). Gândul la venirea Domnului să nu ne facă leneşi în lucrările zilnice care le avem de rezolvat. Din contră, să ne străduim să ne îndeplinim toate datoriile. Chiar dacă am şti că Domnul ar veni mâine, astăzi să ne îndeplinim lucrul nostru normal.

Experienţa ne arată că în general nu este potrivit să evocăm temeiuri duhovniceşti pentru a nu munci cu mâinile noastre. Există desigur şi excepţii, de exemplu dacă cineva este activ complet în lucrarea Domnului. Dar dacă nu suntem mulţumiţi cu locul de muncă, nu putem să ne dăm demisia şi să aşteptăm să ne întreţină fraţii. Dragostea frăţească va avea de suferit. Dumnezeu doreşte ca noi să fim fideli şi în profesia noastră, la locul de muncă. În 1 Timotei 5.8 citim în alt context: „Iar dacă cineva nu îngrijeşte de ai săi şi mai ales de cei ai casei, a tăgăduit credinţa şi este mai rău decât un necredincios.“ Această temelie divină să n-o uităm.

Versetul 12: „ ...ca să umblaţi cuviincios faţă de cei de afară şi să n-aveţi nevoie de nimeni.“

Cu aceste cuvinte, Pavel încheie învăţăturile practice despre umblarea creştină. Ca şi credincioşi suntem răspunzători în primul rând în faţa lui Dumnezeu. În al doilea rând trăim împreună cu fraţii noştri şi suntem uniţi cu ei prin dragostea frăţească. În al treilea rând trăim încă în lume şi avem multe contacte cu oameni necredincioşi. Noi nu suntem din această lume, dar suntem în această lume. Oamenii acestei lumi ne observă cum ne comportăm. Aşa era atunci cu cei din Tesalonic, şi aşa este cu noi acum.

Pavel numeşte pe oamenii din lume „cei de afară“. Ei sunt necredincioşi şi se deosebesc de cei credincioşi. În acest sens sunt numai două grupe de oameni: cei ce sunt afară şi cei ce sunt înăuntru. Faţă de cei de afară noi avem o responsabilitate; ea se referă la comportarea, vorbirea şi faptele noastre. În Coloseni 4, Pavel vorbeşte despre această responsabilitate. El spune: „Umblaţi cu înţelepciune faţă de cei de afară, răscumpărând timpul“ (Coloseni 4.5).

Umblarea noastră să fie în primul rând „cu înţelepciune“, apoi „cinstită“ sau „cuviincioasă“. Umblarea cinstită nu va da niciodată prilej de poticnire. În sensul acesta, Pavel scrie romanilor: „Să umblăm cum se cuvine, ca în timpul zilei“ (Romani 13.13). Comportarea noastră este o

mărturie importantă pentru oameni. Tesalonicenii sunt avertizaţi să nu dea ocazie la oamenii de afară să arate cu degetul acuzator spre ei. Pavel îi avertizează să nu ajungă într-o dependenţă inutilă de cei necredincioşi. Acest avertisment este valabil şi pentru noi. Sunt cazuri în care oamenii au venit la credinţă prin comportamentul credincioşilor. Cineva a afirmat: „Recunoşti un credincios prin ceea ce zice şi apreciezi un credincios prin ceea ce face.“ Fără îndoială, vorbirea noastră este importantă, dar dacă umblarea nu este în concordanţă cu vorbirea, atunci vorbele nu vor rezolva multe.

Versetul 13: „Dar nu dorim, fraţilor, să fiţi în necunoştinţă despre cei care au adormit, ca să nu vă întristaţi ca şi ceilalţi care nu au speranţă.“

Pavel începe învăţătura sa cu cuvintele: „dar nu dorim“. Apostolul foloseşte această formulare de şapte ori (a se vedea Romani 1.13; 11.25; 1 Corinteni 10.1; 12.1; 2 Corinteni 1.8; Coloseni 2.1). Ca şi în alte locuri, el leagă de aceste cuvinte învăţături foarte importante. „În necunoştinţă“ nu înseamnă a nu şti, a nu înţelege sau a nu recunoaşte. Pavel a observat această lipsă la iubiţii săi fraţi şi de aceea le-a scris.

Sunt amintite trei grupuri de oameni: cei adormiţi, ceilalţi şi credincioşii care trăiesc. În primul rând este vorba despre cei adormiţi, adică este vorba despre credincioşii care merg acasă înainte de revenirea Domnului Isus. Despre acest grup de oameni se vorbeşte în aceste versete de mai multe ori:- cei care au adormit (versetele 13,15);- adormiţi în (prin) Isus (versetul 14);- cei morţi în Hristos (versetul 16).

Acest grup cuprinde pe toţi credincioşii începând de la Adam, care trec prin moarte. Dar ei mor altfel decât oamenii acestei lumi. Ei mor „în Hristos“ sau „adorm în (prin Isus)“. În 1 Corinteni 15.20 ni se spune despre El că este „cel dintâi rod al celor care au adormit“. Aceasta înseamnă că la înviere are cel dintâi loc. Despre Domnul nu se spune că a adormit. El a murit pentru păcatele noastre. Credinciosul însă adoarme. Acest adevăr vorbeşte despre pace, odihnă şi ocrotire.

Cuvântul grecesc pentru „a adormi“ se foloseşte în Noul Testament pentru somnul natural şi pentru plecarea acasă a celor credincioşi. În al doilea înţeles, întotdeauna este vorba despre trup şi nu despre suflet sau duh. Sufletul şi duhul nu dorm. Unele secte învaţă despre „somnul sufletului“, care ar apărea la moartea credinciosului. Dar acest gând nu-l găsim în Cuvântul lui Dumnezeu. A dormi sau a adormi se referă întotdeauna la trup, care va fi pus în mormânt. După adormire, sufletul credinciosului este la Hristos, „pentru că este cu mult mai bine“ (Filipeni 1.23). În 2 Corinteni 5.1-9 se arată cu claritate că la plecarea acasă a unui credincios este o despărţire între trup pe o parte şi duh şi suflet pe altă parte.

Al doilea grup de oameni sunt „ceilalţi“. Aceştia sunt necredincioşii. Ei sunt caracterizaţi de faptul că nu au nădejde. Despre oamenii acestei lumi are valabilitate ceea ce scrie Pavel în Efeseni 2.12 despre naţiuni, că sunt fără Dumnezeu şi nu au nicio speranţă. Un om fără Domnul Isus este un om fără perspectivă şi fără conţinut al vieţii. Un astfel de om nu are nicio speranţă, nici în viaţă, nici în moarte. Cine moare într-o astfel de stare nu va avea nicio şansă să-şi ordoneze lucrurile cu Dumnezeu. Într-adevăr, sunt „ceilalţi, care n-au nicio nădejde“. Moartea face o deosebire clară între credincioşi şi necredincioşi. Un credincios nu moare fără nădejde, ci într-o credinţă puternică în înviere.

În acest punct vedem nesiguranţa tesalonicenilor. Chiar dacă nu erau fără nădejde cu privire la partea veşnică a celor adormiţi, erau lipsiţi de speranţă cu privire la Împărăţia viitoare. Dar Pavel a vrut să le dea această perspectivă. Şi cu privire la Împărăţie puteau fi plini de speranţă. Cei adormiţi nu vor fi cu nimic prejudiciaţi.

Al treilea grup de oameni sunt „fraţii“, credincioşii care trăiesc. Ei sunt diferenţiaţi de „ceilalţi“, care nu au nădejde. Desigur, şi noi ne întristăm la plecarea celor dragi. Acest doliu este natural şi ar fi anormal dacă nu am avea aceste simţăminte. Chiar şi Domnul Isus a plâns la mormântul prietenului Său Lazăr (Ioan 11.35). El ştie ce înseamnă pierderea unui om drag. De aceea cunoaştem aceste sentimente de compasiune ale Domnului, chiar şi ale lui Dumnezeu, care este „Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri“ (2 Corinteni 1.3). Dar aici nu era vorba despre această întristare, ci era vorba de faptul că tesalonicenii erau întristaţi, pentru că nu aveau o idee clară cu privire la viitorul celor adormiţi.

Versetul 14: „Pentru că, dacă credem că Isus a murit şi a înviat, tot aşa şi Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus.“

Acest verset explică de ce noi nu suntem fără speranţă ca ceilalţi. Ca punct de plecare pentru învăţăturile care urmează de la versetul 15 în continuare, este foarte important să înţelegem bine această expresie, pentru că ea ne aminteşte de adevărul fundamental al Evangheliei, adică moartea şi învierea Domnului Isus.

Expresia „dacă credem“ nu exprimă o speranţă vagă, nu exprimă o probabilitate sau nesiguranţă, ci este o siguranţă deplină, că El a murit şi a înviat, o siguranţă care are consecinţe pentru cei care adorm. Mai întâi privirea este îndreptată spre El. Este o realitate stabilă că Domnul a suferit moartea pe cruce şi după trei zile a înviat. În 1 Corinteni 15.1-4, Pavel le-a arătat corintenilor că aceasta este temelia Evangheliei, şi primirea acestor realităţi ale mântuirii reprezintă temelia credinţei noastre. Isus a făcut lucrarea pe cruce ca Om. De aceea, aici se aminteşte de două ori Numele Său (şi nu Hristos sau Domn).

Această lucrare are urmări pentru noi. În chip duhovnicesc, noi ca şi credincioşi am murit, am fost îngropaţi şi am înviat cu El (Coloseni 2.11-13 şi altele). El a murit şi aşa au fost mulţi credincioşi care au adormit în El (şi probabil mulţi vor mai adormi în El). Concluzia la care Pavel a ajuns, este: Dacă credem că Domnul Isus a murit şi apoi a înviat, atunci este de la sine înţeles ca noi să credem, că cei care au adormit în El, vor învia la fel ca El. Dar aceasta nu este totul. Hristos este acum glorificat şi El va reveni pe pământ. De aici, credinţa trage concluzia că cei adormiţi vor veni de asemenea cu El pe acest pământ. Aceasta este îndrăzneala credinţei. Ceea ce s-a întâmplat cu Hristos, se va întâmpla şi cu noi.

Aici avem dovada a ceea ce a spus Pavel deja în capitolul 3.13, şi anume că Domnul Isus Se va arăta „cu toţi sfinţii Săi“! Aici sunt incluşi şi cei care au adormit în El, iar Pavel arată clar acest lucru aici. Faptul că se vor adăuga şi cei care mai trăiesc la venirea Sa, este dovedit de următoarele versete. Aici este însă vorba mai întâi despre cei adormiţi. Dumnezeu îi va aduce împreună cu Domnul Isus, iar acest lucru se poate întâmpla numai dacă ei mai înainte au fost înviaţi. Realitatea morţii şi a învierii Sale sunt tot aşa de sigure ca şi venirea Sa cu ai Săi: „Dar, dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre morţi locuieşte în voi, Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morţi va face vii şi trupurile voastre muritoare, datorită Duhului Său care locuieşte în voi“ (Romani 8.11).

Cei care au adormit în Hristos nu sunt încă în Casa Tatălui. Acest lucru este afirmat deseori, dar Noul Testament nu ne dă nicio dovadă în acest sens. Ei sunt în Paradis, ei sunt la Hristos, ei sunt la Domnul şi aceasta este o fericire de nespus. Acolo, ei aşteaptă la fel ca noi, ca Domnul Isus să revină şi apoi cu toţi sfinţii să vină pe acest pământ. Cei adormiţi şi cei ce vor fi în viaţă vor reveni împreună cu El, când Îşi va

ridica Împărăţia Sa în glorie. Cum va fi posibil lucrul acesta? Foarte simplu: cei adormiţi vor învia, iar cei în viaţă vor fi răpiţi împreună la Domnul. Tocmai acest lucru este explicat clar în versetele 15-18.

Înainte de a merge mai departe, aş dori să mai amintesc o diferenţă mare. Am văzut că în ceea ce priveşte pe cei credincioşi este vorba întotdeauna despre cei „ce au adormit“ în Domnul (a se vedea de exemplu Ioan 11.11; Fapte 7.60; 1 Corinteni 15.6; 2 Petru 3.4). Când este vorba despre Domnul nostru, nu se foloseşte cuvântul „adormit“. El a murit. Hristos a luat asupra Sa pe cruce tot ce avea legătură cu moartea şi judecata. Moartea Sa a fost o moarte în realitatea sa groaznică ca judecată asupra păcatului. „Pentru că plata păcatului este moartea“ (Romani 6.23), iar această moarte a luat-o asupra Sa pentru noi. Cine primeşte în credinţă lucrarea Sa, nu moare această moarte, ci adoarme. Aceasta este marea diferenţă.

Versetul 15: „Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit.“

Deja realitatea din versetul 14, că Dumnezeu va aduce înapoi cu El pe cei care au adormit în Isus, a putut fi o mângâiere şi încurajare pentru cei din Tesalonic. Dar Duhul Sfânt nu se mulţumeşte numai cu aceasta, ci le dă lor şi nouă alte amănunte cum este posibil, ca noi toţi să venim cu Domnul Isus. Aceste amănunte sunt relatate în versetele 15-18.

Pe drept, aceste versete sunt puse într-o paranteză, deoarece gândul principal este întrerupt aici. De fapt, aici este vorba despre venirea Domnului Isus pe pământ, adică este vorba de ziua Domnului şi de întemeierea Împărăţiei, care stă în legătură cu această venire. Această frază intercalată este nu numai foarte importantă şi plină de învăţătură, dar ea conţine şi foarte multă mângâiere, pentru că ne arată condiţia în care revenim cu Domnul Isus pe pământ. Deci înainte ca noi (adică toţi sfinţii împreună cu El) să apărem pe pământ, El va împlini profeţia pe care a făcut-o în Ioan 14.3 şi ne va lua la El în glorie. În capitolul 3, versetul 13, apostolul ne arată că Domnul va veni cu noi pe pământ; în capitolul 4, versetele 15-18, ne clarifică faptul că Domnul va veni mai înainte să ne ia la El (cei adormiţi şi cei vii). De aceea ne vorbesc aceste versete atât de categoric; să-L aşteptăm pe Domnul din cer!

Dintre multe texte ale Cuvântului lui Dumnezeu, care vorbesc despre venirea Sa, numai puţine vorbesc despre răpirea credincioşilor. Cele mai multe texte tratează arătarea Sa pe pământ (începând cu profeţia lui Enoh, Iuda 14-15). Trei texte vorbesc în mod deosebit despre răpire. Dar învăţăturile acestor trei texte rezultă de fapt dintr-o problemă deosebită. Textele sunt:- Ioan 14.1-4: aici Însuşi Domnul Isus le dă un răspuns ucenicilor înfricoşaţi. El ne dă un principiu, dar nu oferă amănunte.- 1 Corinteni 15: aici Pavel le dă un răspuns celor care tăgăduiesc învierea. El arată în mod explicit cum este posibil ca oameni care trăiesc pe pământ să intre în gloria cerească, adică să primească un trup de slavă prin înviere (a se compara cu Filipeni 3.20-21).- 1 Tesaloniceni 4.15-18: aici Pavel dă un răspuns la nesiguranţa şi îngrijorarea tesalonicenilor. El le arată că credincioşii adormiţi şi cei vii vor fi răpiţi deodată de Domnul.

Importanţa acestei învăţături este subliniată prin cuvintele: „vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului“. Ceea ce urmează nu găsim în Vechiul Testament (acolo avem multe texte referitoare la ziua Domnului, dar nu referitoare le venirea Domnului pentru ai Săi). Nu este niciun indiciu spre un cuvânt al Domnului din Evanghelii, care să fie reluat aici. Pavel vrea să ne îndrepte privirea spre autoritatea în care el scrie aceste cuvinte, dar această expresie arată în mod deosebit că este vorba de o descoperire din partea Domnului. Pavel a primit o descoperire complet nouă. Ceea ce apostolul a auzit ne dăruieşte nouă (a se vedea şi 1 Corinteni 11.23 şi Efeseni 3.2). În 1 Corinteni 15.51 vorbeşte în legătură cu răpirea despre o taină: „Iată, vă spun o taină: nu toţi vom adormi, dar toţi vom fi schimbaţi într-o clipă, într-o clipeală de ochi.“ Folosirea cuvântului „taină“ indică spre faptul că acest adevăr a fost ascuns până atunci în Vechiul Testament, dar acum prin descoperire a fost făcut cunoscut.

În ceea ce priveşte expresia „la venirea“ am relatat pe larg anterior (a se vedea expunerea de la capitolul 2.19-20). Din context reiese că „venirea“ se referă la venirea pentru ai Săi. În acel moment vor exista pe pământ două grupe de oameni credincioşi. O grupă este formată din cei adormiţi, iar cealaltă din cei vii. Grupa celor adormiţi în Domnul se compune din credincioşi ai Vechiului Testament (de exemplu: Noe, Avraam, Iov, Moise, David etc.) şi din cei adormiţi în perioada actuală a timpului harului. Aceasta ne arată foarte clar că este mai bine să nu vorbim de răpirea Adunării, ci de răpirea credincioşilor, pentru că şi credincioşii din Vechiul Testament vor avea parte de această răpire.

În acest context, Pavel se identifică cu cei vii, deoarece spune „noi cei vii“. El aştepta zilnic venirea Domnului său (a se vedea Filipeni 3.20), dar pe de altă parte avea în vedere şi posibilitatea că va trece prin moarte şi înviere (a se vedea de exemplu: 2 Corinteni 4.14; Filipeni 1.22-25; 2.17). Aşa cum a procedat apostolul, aşa putem proceda şi noi. „Noi cei vii“ arată adevărata viaţă a nădejdii noastre. Contăm că Domnul poate veni în orice zi. De aceea Petru vorbeşte despre „o speranţă vie pentru care Domnul ne-a născut“ (1 Petru 1.3). Dar, pe de altă parte, suntem destul de realişti şi recunoaştem că putem adormi înainte de venirea Sa.

Să lăsăm în mâna Domnului din care grupă vom face parte. Cum lucrează El, este bine. Dar un lucru îl ştim cu siguranţă: cei vii nu vor avea un favor mai mare la venirea Sa. Ei vor trăi împlinirea speranţei lor, dar nu o vor lua înaintea celor adormiţi. Adevărul acesta ne este arătat de versetele care urmează.

Versetul 16: „Pentru că Domnul Însuşi, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, va coborî din cer; şi întâi vor învia cei morţi în Hristos.“

Ce mare încurajare găsim în aceste cuvinte! Domnul va veni! El nu va veni pe pământ, ci va veni ca să-i ducă pe ai Săi la El. Când Domnul va reveni pe pământ (câţiva ani mai târziu), acesta va fi un eveniment public şi vizibil: „Iată, El vine cu norii şi orice ochi Îl va vedea şi cei care L-au străpuns“ (Apocalipsa 1.7). Aici însă este cu totul altceva. Domnul va veni să-i ia acasă pe cei care L-au urmat, Mirele va veni să-Şi ia Mireasa acasă şi acest fapt va rămâne ascuns pentru ochii lumii acesteia. Lumea va vedea urmările acestui fapt, dar nu evenimentul în sine. Acel strigăt, glasul arhanghelului şi trâmbiţa lui Dumnezeu le vor auzi numai cei care aparţin Domnului Isus. Numai ei vor fi răpiţi în nori în întâmpinarea Lui, dar mai întâi vor învia cei adormiţi şi apoi împreună cu credincioşii vii vor merge la Domnul.Cât de mult aşteaptă Domnul această clipă! El aşteaptă să-i ducă acasă pe cei pe care i-a răscumpărat aşa de scump dându-Şi viaţa pentru ei. Sunt cei pe care-i iubeşte şi pe care vrea să-i aibă la El. Sunt cei pe care-i vede în împrejurările vitrege ale vieţii şi doreşte să-i ducă în slava Sa. Înţelegem acum expresia: „Pentru că Domnul Însuşi...“? Domnul a promis ucenicilor Săi că El Însuşi va veni şi-i va lua la Sine. Domnul nu va trimite un înger, ci El Însuşi va veni. Cât de preţioasă este această expresie! Cât de mult dorim să spunem împreună cu apostolul Pavel: „ ...Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine“ (Galateni 2.20). Cu aceeaşi bucurie ne gândim că El, care S-a dat pentru noi, va veni personal să ne ia la Sine. Aici nu este vorba despre o viziune sau o imagine, ci El personal va veni după noi.Unii credincioşi folosesc acest verset şi la

plecarea acasă a unui credincios în aşa fel de parcă Domnul ar veni să ducă pe credinciosul adormit în Paradis. Dar nu acest gând este în versetul citat. Aici este vorba despre o acţiune unică, ce se va împlini în viitorul apropiat Domnul va veni:- cu un strigăt. Această expresie ne aminteşte de ordinul militar al unui conducător roman de oşti care îşi chema soldaţii. Era acel strigăt de strângere care aduna oştirea de luptători. Tesalonicenii înţelegeau acest fapt foarte bine, fiindcă erau obişnuiţi cu obiceiurile romanilor. Numai ostaşii care luptau sub respectivul comandant ascultau acel strigăt şi-l urmau. Aplicând aceasta la revenirea Domnului, avem un exemplu foarte grăitor în Ioan 11.43 unde Domnul Isus îl cheamă pe Lazăr afară: „Şi, spunând aceasta, a strigat cu glas tare: Lazăre, vino afară!“ Toţi morţii au rămas în mormintele lor, dar Lazăr a ieşit afară părăsind mormântul la chemarea Domnului. La fel va fi la venirea Domnului. Acel strigăt îl vor auzi numai sfinţii, pe când ceilalţi morţi vor rămâne în mormintele lor. Ce putere are glasul Domnului, încât morţii îl vor auzi şi vor învia!- cu glasul arhanghelului. Unicul arhanghel amintit în Biblie este Mihail (a se vedea Iuda 9), căpetenia cea mare. Cineva a explicat glasul arhanghelului în felul următor: „Glasul arhanghelului indică spre gloria celei mai înalte făpturi cereşti care-L însoţeşte pe Domnul cu ocazia aceasta. Dacă îngerii sunt acum slujitorii sfinţilor, atunci cu cât mai potrivit este să auzim aici despre glasul arhanghelului când ne vom strânge în jurul Domnului.“ Şi alţi cercetători ai Bibliei sunt de părere că Domnul va fi înconjurat de îngeri când ne va duce acasă.- cu trâmbiţa lui Dumnezeu. Şi expresia folosită pentru cuvântul „trâmbiţă“ vine din limbajul armatei romane. La ultima trâmbiţă, armata romană se punea în mişcare. Acest gând este preluat aici: trâmbiţa lui Dumnezeu ne cheamă să ne strângem, pentru a intra în glorie. Aceasta este trâmbiţa care a fost amintită în 1 Corinteni 15.52: „Pentru că trâmbiţa va suna şi morţii vor învia nesupuşi putrezirii şi noi vom fi schimbaţi.“ Trâmbiţa aceasta nu are voie să fie confundată cu cele şapte trâmbiţe din Apocalipsa 8-11. Acolo este vorba de judecată – un gând cu totul diferit.

Unii cercetători ai Bibliei fac o legătură între acel strigăt, glasul arhanghelului şi trâmbiţa lui Dumnezeu cu grupele diferite (sau familii) de credincioşi, care vor avea parte de răpire. Strigătul este în primul rând pentru credincioşii din perioada harului, deci pentru Adunare sau Mireasa lui Hristos. Glasul arhanghelului este pentru credincioşii adormiţi din poporul Israel (Mihail este văzut în aproape toate textele în legătură cu poporul Israel). Trâmbiţa lui Dumnezeu este pentru ceilalţi credincioşi care au adormit şi care nu aparţin nici Israelului, nici Adunării Dumnezeului Celui viu (ca de exemplu Noe, Iov şi alţii).„Şi întâi vor învia cei morţi în Hristos.“ Dacă citim 1 Corinteni 15, ni se arată că totul se va petrece într-o clipă, într-o clipeală de ochi. Aici, această clipeală de ochi este împărţită, căci mai întâi vor învia cei morţi în Hristos (cei adormiţi din Vechiul şi din Noul Testament). Această expresie ne oferă o împlinire parţială a afirmaţiei Domnului din evanghelia după Ioan 5.28-29: „Vine un ceas în care toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui şi vor ieşi: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieţii, şi cei care au făcut cele rele, spre învierea judecăţii.“ Aici răsună un glas puternic, iar cei care înviază, vor învia pentru a trăi. Oricât de neînţeles şi fără logică este acest gând pentru necredinţă, credinţa simplă nu are nicio greutate să primească acest cuvânt. Oare nu este un lucru mic pentru Domnul să-i găsească pe toţi ai Săi, fie că s-au înecat, au fost arşi sau sfâşiaţi de animale? Toţi care au adormit în Hristos vor învia în acel moment.Încă un gând scurt despre înviere: În Noul Testament nu găsim o învăţătură cu privire la o înviere generală a tuturor care au murit. Evreii credeau într-o înviere unică în ziua de pe urmă (a se vedea de exemplu Ioan 11.24), dar Noul Testament ne arată clar că o asemenea înviere generală a tuturor nu există. Acel verset din Ioan 5, citat mai sus, este de multe ori înţeles greşit, dar tocmai această afirmaţie a Domnului Isus arată că există două învieri distincte şi diferenţiate în timp, o înviere „pentru viaţă“ şi o înviere „pentru judecată“. Domnul Isus diferenţiază aceste două învieri (viaţă, respectiv judecată) fără să ţină seama de desfăşurarea lor în timp. Dar alte texte ne arată clar că este vorba despre două evenimente diferite, care vor avea loc în momente diferite.În 1 Corinteni 15.22-23 primim alte explicaţii despre învierea pentru viaţă. „Pentru că, după cum în Adam toţi mor, aşa şi în Hristos, toţi vor fi făcuţi vii, dar fiecare la rândul lui: cel dintâi rod, Hristos, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui.“ Deci, învierea se desfăşoară în mai multe etape. Cel dintâi este Hristos, apoi cei care sunt ai lui Hristos la venirea Lui. Acesta este gândul pe care îl avem şi în 1 Tesaloniceni 4. Şi în sfârşit mai avem a treia fază a primei învieri, învierea martirilor care vor muri în timpul marelui necaz (a se vedea Apocalipsa 20.4-6).Ceea ce este caracteristic acestei învieri este faptul că va fi o „înviere dintre morţi“ (Filipeni 3.11). Unii vor învia, pe când alţii vor rămâne în mormânt. Astfel vor învia cei „morţi în Hristos“ şi vor merge la El, „pe când ceilalţi“, care au murit fără să-L accepte, vor rămâne în mormânt cel puţin încă o mie de ani, după care va fi şi pentru ei o înviere, dar pentru judecată (a se vedea Apocalipsa 20.11-15). Ce lucruri serioase!

Versetul 17: „Apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.“

Imediat după ce cei adormiţi în Domnul vor fi înviaţi, noi, cei vii, vom fi răpiţi împreună cu ei. Acest fapt este „clipa, clipeala de ochi“ despre care se vorbeşte 1 Corinteni 15.52. Cei adormiţi vor fi înviaţi, putrezirea îmbrăcându-se în neputrezire, iar cei vii vor fi transformaţi, ceea ce este muritor îmbrăcându-se în nemurire (1 Corinteni 15.53-54). Împreună Îl vom întâmpina pe Domnul. Această expresie se găseşte de trei ori în Noul Testament şi înseamnă ad litteram: „a ieşi cuiva în întâmpinare, pentru a merge apoi împreună cu el“.- În Matei 25.1 fecioarele au ieşit în întâmpinarea mirelui, ca să meargă cu el la nuntă.- În Fapte 28.5 fraţii au venit în întâmpinarea lui Pavel, ca apoi să meargă împreună cu el.- Aici (1 Tesaloniceni 4) mergem în întâmpinarea Domnului, ca să rămânem apoi la El.Noi vom fi „răpiţi“. Acest cuvânt mai poate fi tradus cu „a fura“, „a smulge“ sau „a lua cu sine“. În acest cuvânt este cuprins gândul cu privire la o îndepărtare sau ducere cu sine prin utilizarea neaşteptată a forţei. Aşa va fi când împreună vom părăsi acest pământ. O forţă puternică - care poate să fie numai una dumnezeiască - se va descoperi la răpire. Ca oameni supuşi o viaţă întreagă legilor naturii, vom părăsi într-o clipă acest pământ, fără ca vreo putere să ne poată reţine.Ce mângâiere puternică avem în cuvintele: „împreună cu ei“! Aici, pe pământ, adormirea unui credincios înseamnă despărţire şi ca urmare durere. Această despărţire va fi biruită o dată pentru totdeauna la venirea Domnului Isus. Glasul Domnului ne va uni iarăşi. Împreună vom fi răpiţi în întâmpinarea Sa, ca să-L vedem.Noi vom fi răpiţi „în nori“. Unii cercetători ai Bibliei sunt de părere că este vorba despre norul gloriei, care i-a acoperit pe ucenici pe muntele schimbării la faţă, dar acest gând este mai puţin probabil, deoarece scena de pe munte este o imagine a Împărăţiei de o mie de ani. Aici trebuie mai degrabă să ne gândim la norii naturali ai cerului. În acelaşi fel S-a înălţat la cer Domnul Însuşi, iar noi trebuie să-i fim asemenea în toate. Fie că vom fi schimbaţi sau vom învia din morţi, noi toţi vom fi ridicaţi în nori. El S-a înălţat în nori şi astfel vom fi la El pentru totdeauna.Dar nu se aminteşte numai de nori, ci şi de văzduh. Este o răpire „în văzduh“. Acolo Îl vom întâlni prima dată. Conform textului din Efeseni 2.2, satan este căpetenia autorităţii văzduhului. Văzduhul este domeniul forţelor şi domniilor satanice. Satan este acolo. Domnul a ales tocmai această sferă de acţiune, ca să ne întâmpine. Ce măreaţă descoperire a puterii Sale vedem aici! Pe cruce, El l-a biruit pe diavolul şi i-a furat prada. Acest fapt este subliniat încă o dată aici. Satan nu mai are nicio putere asupra noastră.Răpirea noastră nu are ca ţel nici norii, nici văzduhul. Ţelul nostru este Domnul. El ne vine în întâmpinare, ca să ne ia la El, deoarece ne iubeşte cu o iubire eternă. „Şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.“ Aceasta este împlinirea speranţei noastre, aceasta este eterna noastră nădejde. Chiar dacă vom avea un loc în Împărăţia viitoare peste acest pământ, totuşi acest lucru nu este de o valoare de prim rang şi nici lucrul cel mai important. Nu, nicidecum! Hotărâtor pentru noi este faptul că vom fi la Domnul. Ce va fi acea întâlnire cu El, când Îl vom vedea prima dată faţă în faţă!Acum Domnul este Cel pe care Îl iubim, deşi încă nu L-am văzut (1 Petru 1.8). Acum, Domnul este Cel în care noi credem, dar atunci credinţa va sfârşi şi va fi înlocuită de cele ce le vom vedea. Atunci vom vedea realitatea. Da, Îl vom vedea aşa

cum este. Ce bucurie, ce fericire! Niciodată nu va mai fi despărţire. Veşnic vom savura dragostea Lui. În Vechiul Testament avem o pildă frumoasă în acest sens. În Geneza 24, robul lui Avraam a dus-o pe Rebeca la Isaac. Ea este aici o pildă despre Adunare şi Isaac o pildă despre Domnul Isus.El a condus-o în cortul său şi a iubit-o. Această dragoste, pe care noi azi deja o cunoaştem, o vom putea atunci savura fără nicio îngrădire. Răspunsul nostru va fi o eternă adorare.

Versetul 18: „Astfel încurajaţi-vă unii pe alţii cu aceste cuvinte.“

În faţa acestei descoperiri minunate nu ne vine greu să dăm urmare acestui îndemn. Măreaţa perspectivă, că în curând Îl vom vedea pe Domnul, este de fapt o îmbărbătare şi o mângâiere. Probabil, trecem prin încercări dificile în lume. Atunci să ne încurajăm gândind la venirea Sa. Probabil, purtăm doliu după cineva drag pe care Domnul l-a luat din mijlocul nostru. Putem să ne lăsăm mângâiaţi, că în curând vom fi uniţi cu cei care au mers înaintea noastră, ca să întâmpinăm pe Domnul.Gândul la venirea Domnului este totdeauna o mângâiere şi o îmbărbătare pentru noi. Chiar dacă este în legătură cu multă putere, este un act al harului. De partea cealaltă, venirea Sa cu noi - despre aceasta doresc să spun în încheiere câteva cuvinte - este în legătură cu responsabilitatea. Pentru lume, venirea Domnului pe acest pământ înseamnă judecată, pentru că este o venire în dreptate şi glorie. Pentru noi este vorba atunci despre responsabilitatea noastră, o întrebare care nu a fost tratată în acest capitol. Aici este vorba exclusiv despre partea noastră la Domnul. Problema responsabilităţii noastre este importantă, dar nu este amintită aici. Nu este vorba nici despre judecată, nici despre arătare, ci numai despre realitatea unirii noastre cereşti cu El şi părăsirea pământului la fel ca şi El. Aici găsim harul pur arătat în putere. Cununile, ca răsplată a credincioşiei noastre (sau - ce gând foarte serios! - pierderea lor ca urmare a infidelităţii noastre), nu vor fi împărţite în acel moment, pentru că aici este vorba numai despre descoperirea harului Său. La răpire nu este vorba despre dragostea noastră faţă de Hristos, nu este vorba despre umblarea noastră, ci despre dragostea Lui faţă de noi. Este dragostea Sa care a plătit datoria noastră şi ne-a răscumpărat prin moartea Sa pe cruce, despre dragostea Sa prin care noi vom împărţi gloria Sa.

Versetul 1: „Iar despre timpuri şi vremuri, fraţilor, nu aveţi nevoie să vi se scrie.“

Pentru a înţelege însemnătatea acestui verset şi a următoarelor, trebuie să cercetăm ce vrea să spună prin cuvintele „timpuri şi vremuri“. În unele cazuri, unde aceste două expresii sunt folosite diferenţiat una de alta, au acelaşi înţeles, adică pot fi înlocuite între ele. În trei cazuri sunt amintite împreună; aici şi în:

- Daniel 2.19-21: „Daniel L-a binecuvântat pe Dumnezeul cerurilor...: Binecuvântat fie Numele lui Dumnezeu din eternitate pentru eternitate, pentru că ale Lui sunt înţelepciunea şi puterea! Şi El schimbă timpurile şi evenimentele (vremurile). El dă jos pe împăraţi şi El ridică pe împăraţi.“

- Fapte 1.6-7: „Ei deci, fiind adunaţi împreună, L-au întrebat, spunând: Doamne, în acest timp restabileşti Împărăţia pentru Israel? Şi El le-a zis: Voi nu trebuie să cunoaşteţi timpurile sau vremurile pe care Tatăl le-a aşezat sub propria Sa autoritate.“

Dacă ţinem seama de contextul acestor trei versete, vom observa că expresia „timpurile şi vremurile“ se referă la evenimente care au de-a face cu pământul. Profetul Daniel aminteşte această expresie în legătură cu faptul că Dumnezeu pune şi dă jos pe împăraţi. Şi Domnul Însuşi aduce această expresie în legătură cu Împărăţia care va veni. „Timpurile şi vremurile“ sunt în legătură cu o perioadă de timp în care Domnul Isus Îşi va ridica, va institui Împărăţia Sa pe pământ, cu o perioadă de timp care va avea ca preludiu judecăţi masive pentru oameni.

„Timpurile“ şi „vremurile“ ne vorbesc despre arătarea Domnului Isus pe acest pământ. Dar care este diferenţa dintre aceste două cuvinte? „Timpuri“ (greceşte chronos) se referă la o durată de timp, care poate fi mai scurtă sau mai lungă, în orice caz este o perioadă de timp. „Vremurile“ (greceşte kairos) se referă mai mult la caracteristicile unei perioade. În acest cuvânt este ascuns mai mult gândul la o epocă. Un cercetător al Bibliei a formulat astfel explicaţia lui: „«Timpurile» se referă aici la lungimea intervalului înainte de a avea loc venirea şi la lungimea timpului cât va dura venirea propriu- zisă. «Vremurile» ne arată mai mult caracteristica acestei perioade de timp înainte, în timpul venirii şi după venire.“ Un alt scriitor explică deosebirea dintre aceste două cuvinte astfel: „Timpurile au legătură cu cantitatea, pe când vremurile au legătură cu calitatea.“

Dacă reţinem acestea, putem să înţelegem că apostolul nu mai era nevoit să-i înveţe pe tesaloniceni despre această temă. Nu mai era necesar să scrie despre ea. De ce? Ei cunoşteau lucrurile care erau în legătură cu venirea Domnului Isus pe pământ. În primul rând, apostolul i-a învăţat aceste lucruri când a fost la ei, iar în al doilea rând aveau scrierile Vechiului Testament, şi acolo era scris deja ceva despre evenimentele care vor avea loc în legătură cu instituirea Împărăţiei pe acest pământ. Profeţii Vechiului Testament s-au preocupat mult cu această temă. Deja Enoh a profeţit că Domnul va veni în mijlocul sfinţilor Săi ca să ţină judecata (Iuda 14). Vechiul Testament ne arată ce timpuri şi epoci vor veni peste acest pământ, toate găsindu-şi împlinirea la împlinirea timpului (adică în Împărăţia de o mie de ani).

Gândul venirii Domnului pe pământ nu era nou. Credincioşii au ştiut acest adevăr. Dar dacă a fost vorba despre răpire, atunci situaţia era alta. Acest adevăr, aşa cum este prezentat la sfârşitul capitolului 4, era nou pentru cei din Tesalonic. De aceea era necesară o descoperire din partea Domnului, ca să fie cunoscut acest adevăr.Versetul de faţă ne arată altceva decât ne arată ultimele versete din capitolul 4. Din nefericire, mulţi credincioşi nu fac diferenţa între aceste aspecte. În principiu este vorba despre o venire a Domnului (în multe locuri nu este diferenţiată), dar Noul Testament ne arată foarte clar că este o venire cu două aspecte, o venire care se desfăşoară în două faze.

Aici nu avem nădejdea Adunării, ci evenimentele care vor avea loc pe pământ. Dacă noi ca credincioşi trebuie să iubim arătarea Domnului Isus (2 Timotei 4.8) şi să aşteptăm descoperirea Lui (1 Corinteni 1.7), totuşi nădejdea noastră este îndreptată în primul rând spre venirea Sa pentru ai Săi. Noi aşteptăm răpirea, aşa cum ne este arătată în capitolul 4. Această venire are legătură cu cerul, arătarea Domnului are legătură cu acest pământ. Acesta este motivul pentru care răpirea credincioşilor nu este prezentată în mod direct nici în Vechiul Testament, nici în Apocalipsa. Profeţiile biblice prezintă întotdeauna evenimente în strânsă legătură cu pământul (astfel şi Adunarea, când este amintită în Apocalipsa, este întotdeauna în legătură cu pământul).Un cercetător al Bibliei a scris în această direcţie următoarele: „Adunarea, care se compune din toţi cei chemaţi afară din această lume, este cerească, atât în ce priveşte chemarea, cât şi menirea ei, ea nu aparţine pământului. Din acest motiv, răpirea de pe pământ a credincioşilor în cer nu este inclusă în desfăşurarea evenimentelor de pe acest pământ. De aceea nu găsim indicii în Vechiul Testament referitoare la răpire. O bună înţelegere a lucrurilor ne dă cheia cunoaşterii adevărurilor care au legătură cu diversele epoci, adevăruri care altfel ar rămâne ascunse.“Mulţi creştini, care nu au înţeles aceste adevăruri, încearcă să stabilească anumite evenimente şi întâmplări, care ar trebui să aibă loc înainte de răpire. Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă cu totul altfel. Când este vorba despre ridicarea Împărăţiei, despre „ziua Domnului“ (versetul 2), atunci există anumite premise (a se vedea de exemplu 2

Tesaloniceni 2.3). Dar când este vorba despre venirea Domnului pentru ai Săi, atunci avem promisiunea Sa personală şi de neclintit: „Iată Eu vin curând.“ Altceva noi nu avem de aşteptat. Domnul poate veni chiar astăzi, ca să ne ia la Sine.

Versetul 2: „Pentru că voi înşivă ştiţi prea bine că ziua Domnului aşa vine, ca un hoţ în noapte.“

Tesalonicenii erau informaţi despre „timpuri şi vremuri“; ei au ştiut foarte bine şi cum va veni „ziua Domnului“. Ambele expresii stau într- o anumită legătură. Evenimentele care stau în legătură cu venirea Domnului pe acest pământ premerg zilei Domnului.

Această expresie este amintită de peste 30 de ori în scrierile profetice ale Vechiului Testament (acolo este menţionată ca „ziua veşniciei“). Când citim în Biblie despre o „zi“, atunci nu este vorba întotdeauna de un interval de 24 de ore. O „zi“ poate fi chiar şi o anumită perioadă de timp, marcată de diferite caracteristici. De exemplu citim: „Iată, acum este ziua mântuirii“ (2 Corinteni 6.2) sau despre o „zi de mânie“ (Romani 2.5). La fel este şi „ziua Domnului“ (aceasta nu trebuie confundată cu ziua Domnului – duminica), o perioadă de timp care va fi caracterizată prin acceptarea autorităţii şi stăpânirii Domnului Isus. Deja în Vechiul Testament se arată că este perioada în care va veni Împăratul pentru a-Şi ridica Împărăţia pe pământ. Această perioadă de timp începe cu judecată, se întinde peste domnia păcii de o mie de ani a lui Hristos pe pământ şi se sfârşeşte cu judecată înainte de a începe „ziua lui Dumnezeu“ (2 Petru 3.12-13), starea veşnică. Astăzi trăim într-o vreme care o putem numi „ziua omului“. Autoritatea Domnului Isus este călcată în picioare.Între cei necredincioşi stăpâneşte satan. Dar în ziua Domnului totul va reveni la normal şi sub autoritatea Domnului, căci Dumnezeu Însuşi va pune totul ca aşternut al picioarelor Omului Isus Hristos (Psalm 8.6; Efeseni 1.10).

În Vechiul Testament, profeţii Isaia, Ieremia, Ezechiel, Ioel, Amos, Obadia, Ţefania, Zaharia şi Maleahi amintesc de „ziua veşniciei“ (ziua Domnului). În Noul Testament citim despre „ziua Domnului“ (Fapte 2.20; 1 Tesaloniceni 5.2; 2 Tesaloniceni 2.2; 2 Petru 3.10). Un studiu atent al acestor texte ne arată că cele mai multe vorbesc despreînceputul acestei zile, adică despre judecăţi, pe când altele ne prezintă Împărăţia propriu-zisă, iar altele vorbesc despre sfârşitul acestei zile. În versetul de faţă este vorba despre începutul acestei zile. Apostolul spune că ziua aceasta va veni ca un hoţ. Acesta este începutul acestei perioade de timp care este caracterizată prin judecăţi groaznice, care vor veni peste oamenii care vor trăi atunci pe pământ. Unele versete din Vechiul Testament subliniază acest adevăr:„ ...pentru că ziua Domnului este mare şi foarte înfricoşătoare şi cine o poate îndura?“ (Ioel 2.11)

„Vai de voi care doriţi ziua Domnului! Ce este ea pentru voi? Ziua Domnului va fi întuneric şi nu lumină, ca şi cum ar fugi un om dinaintea leului şi l-ar întâmpina un urs...“ (Amos 5.18-19).

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape şi se grăbeşte foarte mult. Este glasul zilei Domnului: omul viteaz va striga acolo cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz şi de strâmtorare, o zi de ruină şi de pustiire, o zi de întuneric şi de întunecime, o zi de nor şi de negură deasă“ (Ţefania 1.14-15).„Pentru că, iată, vine ziua care va arde ca un cuptor“ (Maleahi 4.1).Având în vedere aceste versete putem să-l înţelegem pe apostolul Pavel când vorbeşte despre venirea acestei zile şi o compară cu un hoţ care vine noaptea. Venirea unui hoţ este întotdeauna surprinzătoare şi neplăcută. Aceste două caracteristici le va avea şi venirea Domnului pe pământ. Va fi o venire surprinzătoare, pentru că nimeni nu se va aştepta la ea. Oamenii vor trăi nepăsători, aşa încât judecăţile vor cădea deodată şi surprinzător peste ei. Dar venirea Domnului va avea şi urmări neplăcute pentru cei care nu se aşteaptă la ea. Va fi o judecată temporară şi veşnică.

Venirea Domnului este comparată în multe locuri din Noul Testament cu venirea unui hoţ. Aceste texte se referă întotdeauna la necredincioşi şi nicidecum la credincioşi. Cum ar putea Domnul să vină pentru ai Săi ca un hoţ noaptea? Nu, nicidecum! Noi Îl aşteptăm ca pe Luceafărul strălucitor de dimineaţă, ca pe Acela care este nădejdea noastră şi care ne va duce acasă. Pentru noi, Domnul nu va veni ca un hoţ noaptea. El este Mirele nostru şi cum L-ar putea aştepta Mireasa ca pe un hoţ? Imposibil! În Matei 24.43, Domnul Însuşi foloseşte această imagine a hoţului. Aici este vorba în mod deosebit despre evreii necredincioşi. În Apocalipsa 3.3, Domnul spune adunării din Sardes că va veni la ea ca un hoţ, dacă nu se pocăieşte. Cuvintele de aici se adresează în mod deosebit către creştinii cu numele. În 1 Tesaloniceni 5 avem a treia grupă de oameni. Sunt oamenii necredincioşi care vor trăi pe pământ la venirea Domnului; ei sunt amintiţi global. Pentru fiecare om care nu L-a primit, acea zi va veni ca un hoţ noaptea.

Aceste prime două versete ale acestui capitol ne arată foarte clar că nu poate fi vorba de venirea Domnului pentru noi. „Ziua Domnului“ are în vedere acele evenimente care se vor petrece pe pământ după ce noi vom fi răpiţi. Desigur, această zi are şi o parte cerească în expresia „ziua lui Hristos“ (Filipeni 1.10; 2.16), „ziua lui Isus Hristos“ (Filipeni 1.6), „ziua Domnului nostru Isus Hristos“ (1 Corinteni 1.8). Această parte a acelei zile este pentru noi în legătură cu arătarea la tronul de judecată al lui Hristos şi cu primirea recompensei de la Domnul. Acest gând nu-l avem în textul nostru, de aceea este bine să reţinem acest adevăr.

Versetul 3: „Când spun: Pace şi siguranţă!, atunci deodată vine pieirea peste ei, ca durerea peste cea însărcinată; şi nicidecum nu vor scăpa.“

Acest verset subliniază afirmaţia expusă în versetul precedent, şi anume că ziua Domnului va veni ca un hoţ noaptea, adică surprinzător şi fără nicio avertizare. Pieirea care îi va ajunge pe oameni este caracterizată prin două lucruri: vine prin surprindere şi nu poate fi evitată. O scăpare din această nenorocire nu va exista.

„Când spun...“ – aceste cuvinte se referă la oamenii necredincioşi. După răpirea credincioşilor va fi un timp pe pământ care îi va determina pe oameni să creadă în pace şi în siguranţă. Se pare că visul oamenilor s-a împlinit. Deja în zilele noastre asistăm la eforturile oamenilor, în special ale politicienilor care doresc să facă pace pe pământ. Aşa-numita „mişcare a păcii“ şi toate străduinţele de dezarmare sunt un indiciu spre aceste eforturi intense.

După răpire, acel conducător al imperiului roman (a se vedea Apocalipsa 13.1 etc.) îi va influenţa atât de mult pe oameni, încât aceştia se vor încrede orbeşte în el. Politica şi capacităţile acelui om vor fi prezentate în aşa fel, încât se va crede că s-au realizat cele două dorinţe ale oamenilor: pacea şi siguranţa. Dar ce rătăcire! Principiul lui Dumnezeu este: „Nicio pace celor aflaţi în fărădelege“, iar acesta se va împlini atunci. Pacea, pe care cred oamenii că o deţin, va fi o nălucă, iar siguranţa, pe care se bazează, se va dovedi înşelătoare.

Judecata va veni ca o prăpădenie neaşteptată, comparată cu durerile unei femei însărcinate. Schimbarea va fi dramatică şi uriaşă. O catastrofă de o amploare nemaicunoscută va invada lumea. Acestea vor fi judecăţile care vor fi înainte de ziua Domnului şi a venirii Domnului pe pământ. Apocalipsa ne descrie aceste judecăţi în amănunţime (începând cu a şaptea pecete). Dacă azi avem parte de catastrofe naturale şi accidente cutremurătoare, totuşi nu ne putem da seama ce va fi în acel timp peste pământ. Judecăţile vor fi groaznice.Expresia „atunci deodată vine pieirea“ nu înseamnă în primul rând „distrugere“, adică „exterminare“, ci mai degrabă pierderea tuturor lucrurilor, care dau un

sens existenţei oamenilor. Deci nu este vorba despre judecata veşnică. Este foarte adevărat că aceşti oameni vor apărea şi în faţa tronului alb de judecată şi vor fi judecaţi şi vor merge în veşnica pierzare, dar aici este vorba despre judecăţile care se vor abate peste oameni în perioada marelui necaz. Aşa cum nu există scăpare de la veşnica judecată, tot astfel nu vor scăpa oamenii de această judecată. Apostolul, inspirat de Duhul Sfânt, a rostit cuvinte serioase: „şi nicidecum nu vor scăpa“. Nu, atunci nu va mai exista nicio şansă de a scăpa. Cine nu-L primeşte acum pe Isus ca Domn şi Mântuitor va fi lovit de judecată.

În faţa acestui text doresc să întreb pe cititorii mei: Sunteţi siguri că nu vă va lovi această judecată? Aveţi o legătură personală cu Domnul Isus? Ştiţi cine a purtat judecata, ca să nu veniţi la judecată? Nu vă lăsaţi înşelaţi! Faptul că aţi avut părinţi credincioşi nu vă foloseşte la nimic. Chiar şi frecventarea adunării credincioşilor nu vă ajută la nimic. Ceea ce este important, este să aveţi o relaţie vitală cu Domnul Isus, şi aceasta se primeşte prin pocăinţă şi credinţă. De aceea nu aşteptaţi! În curând poate să fie prea târziu.

Iar noi, credincioşii? Să fim fără nicio frică, deoarece pe credincioşi judecata nu-i va lovi. Când se va împlini acest verset, noi vom fi deja de mult la Domnul Isus. Credincioşilor din Filadelfia, li se spune: „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ“ (Apocalipsa 3.10). Acest ceas al încercării îl avem aici în textul de faţă, dar noi vom fi păziţi de ceasul încercării. Dar cum? Înaintea ceasului încercărilor. Aceasta ne dă siguranţă. Noi nu vom intra în această încercare, deoarece Domnul ne va răpi înaintea acestui eveniment.

Ce diferenţe între oamenii credincioşi şi cei necredincioşi! Poate acum avem încercări şi necazuri. Dar în inima noastră putem savura de acum această pace. Noi avem pace cu Dumnezeu (Romani 5.1), savurăm pacea lui Dumnezeu şi Îl cunoaştem pe Dumnezeul păcii (Filipeni 4.7-9). Siguranţa noastră pentru acest timp şi pentru veşnicie se bazează pe lucrarea desăvârşită a Domnului Isus. Ce fericire!

Versetul 4: „Dar voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, ca ziua să vă surprindă ca un hoţ.“

Apostolul nu vorbeşte mai mult despre cei necredincioşi pentru care ziua Domnului va veni ca un hoţ, ci se adresează direct către tesaloniceni: „Dar voi“. În primul rând există diferenţe elementare între credincioşi şi necredincioşi, în al doilea rând cunoştinţa despre ziua Domnului trebuie să aibă consecinţe practice în viaţa noastră. Aceasta este tematica următoarelor versete.

Despărţirea dintre credincioşi şi necredincioşi ne este prezentată în următoarele versete prin punerea faţă în faţă a diferenţelor:- lumină şi întuneric;- zi şi noapte;- a dormi şi a fi treji;- lucizi şi îmbătaţi;- pieire şi mântuire.

Mai întâi apostolul revine la realitatea că judecăţile care vor urma nu sunt pentru credincioşi. Pe noi ziua Domnului nu ne va surprinde ca un hoţ. Deşi trăim în această lume, noi nu suntem în întuneric. În această lume este întuneric. Oamenii trăiesc în întuneric. Ei aparţin întunericului şi se simt bine acolo. Într-un anumit sens, şi noi trăim în această noapte, care a început odată cu lepădarea Domnului Isus, dar noi nu aparţinem acestui întuneric. Noi aparţinem zilei. Noi trăim ca un corp străin în noapte şi aşteptăm ziua. Noi arătăm lumina şi caracterul zilei pe tot parcursul nopţii.

Un exemplu din natură ne ajută să înţelegem mai clar aceste adevăruri. În lumea animală există animale de zi şi animale de noapte. Ultimele se simt bine numai când este întuneric. Dacă animalele de zi umblă noaptea, este ceva neobişnuit pentru ele, nu corespunde naturii lor. Aşa este şi cu noi. După natura noastră nouă, noi aparţinem zilei, luminii. Dar trăim în această noapte, fără să-i aparţinem. Noi nu suntem în întuneric. De aceea, această zi nu ne va surprinde ca un hoţ noaptea. Numai pentru cei care aparţin nopţii, ziua aceasta va veni ca un hoţ în noapte.

Versetul 5: „Pentru că voi toţi sunteţi fii ai luminii şi fii ai zilei; noi nu suntem ai nopţii, nici ai întunericului.“

Acest verset întăreşte afirmaţia versetului anterior. El ne arată poziţia în care am fost aduşi. Această despărţire între întuneric şi lumină, între zi şi noapte este un principiu divin, pe care îl găsim deja în prima zi a creaţiei. Citim: „ ...şi Dumnezeu a făcut despărţire între lumină şi întuneric. Şi Dumnezeu a numit lumina zi şi întunericul l-a numit noapte“ (Geneza 1.4-5). Această despărţire clară o găsim pretutindeni în Cuvântul lui Dumnezeu. Lumina şi întunericul nu se împacă, între ele nu poate exista o comuniune (2 Corinteni 6.14). Exemplul copiilor lui Israel ne prezintă clar acest principiu divin. La egipteni domina întunericul. În exterior, şi israeliţii erau în întuneric. Dar exista totuşi o diferenţă majoră. În casele copiilor lui Israel era lumină. Totul era învăluit în întuneric, dar la ei era lumină.

Noi suntem fii ai luminii, fii ai zilei. Fiul poartă caracteristicile celui ce l-a născut. Aşa citim, de exemplu, despre fiii tunetului, despre fiii lui Belial, despre fiii neascultării sau despre fiul mângâierii. În contextul nostru, a fi un fiu înseamnă a purta caracteristicile luminii şi ale zilei. Când Domnul Isus a venit pe pământ, El era Lumina lumii. În El am devenit şi noi lumină (Efeseni 5.8). Da, Dumnezeu ne-a adus din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2.9). Noi am fost învredniciţi să avem parte de moştenirea sfinţilor în lumină (Coloseni 4.12). În legătură cu această poziţie înaltă este şi exercitarea în viaţa noastră practică a umblării ca şi copii ai luminii (Efeseni 5.8; 1 Ioan 1.7).Noi nu suntem numai fii ai luminii, ci şi fii ai zilei. Deja în capitolul 2.12 am văzut că am fost chemaţi la Împărăţia Sa. Noi aparţinem zilei. Va veni clipa în care cei drepţi vor străluci ca soarele în Împărăţia Tatălui (Matei 13.43). Aceasta face referire la partea cerească a viitoarei Împărăţii. De această zi viitoare aparţinem deja astăzi, adică arătăm deja acum caracteristicile acestei zile. Aceste caracteristici sunt de exemplu: dreptatea, pacea şi bucuria în Duhul Sfânt (a se vedea Romani 14.17). În lume nu găsim aceste caracteristici. Ea este caracterizată prin întuneric şi noapte. Dar noi ne deosebim clar de lume şi lăsăm să lumineze lumina noastră.

Versetul 6-7: „Astfel deci să nu dormim, ca ceilalţi, ci să veghem şi să fim treji; pentru că cei care dorm, dorm noaptea; şi cei care se îmbată, se îmbată noaptea.“

Când citim Cuvântul lui Dumnezeu, observăm întotdeauna că orice privilegiu acordat este legat de o responsabilitate. Când Dumnezeu ne arată poziţia noastră, atunci El ne spune cum trebuie să ne comportăm în această poziţie în care am fost puşi. Aşa este şi în fragmentul biblic de care ne ocupăm. Din principiu, toţi credincioşii sunt fii ai luminii şi ai zilei. Dar este posibil, ca, deşi suntem aduşi într- o astfel de stare, să adormim în viaţa noastră practică. Pentru ceilalţi, necredincioşii, starea normală este să doarmă. Ei nici nu pot fi altfel. Dar pentru un credincios este un lucru anormal. El este un fiu al luminii şi al zilei şi astfel trebuie să vegheze şi să fie treaz. Trebuie să trăim ca şi când este deja ziuă. De veghere avem nevoie în orice moment pentru a-L aştepta pe Domnul nostru. De luciditate avem nevoie ca să nu fim infectaţi de lucrurile acestei lumi.

Oamenii lumii dorm. Ei nu se gândesc nici la veşnicie şi nici la judecata viitoare. La noi trebuie să fie altfel. Cuvântul folosit aici pentru „a dormi“ este un alt cuvânt decât cel care a fost folosit mai înainte pentru moartea trupească. Cineva a spus că un credincios adormit este indiferent faţă de realitatea duhovnicească. Omul natural/firesc nu este receptiv la acest lucru şi este normal să fie aşa. El nici nu poate recepta această realitate. Dar un credincios este altfel. El trebuie să vegheze şi să fie sensibil la lucrurile duhovniceşti pe care Dumnezeu i le oferă. Noi trebuie să veghem, adică să fim într-o stare de alarmă, care este tocmai contrariul somnolenţei.Suntem îmbărbătaţi să fim lucizi (treji). Vegherea şi luciditatea merg împreună (a se vedea 1 Petru 5.8). A fi treji înseamnă a fi liberi de orice influenţe ale narcoticelor pe care satan le ţine pregătite pentru noi. Satan are multe narcotice, prin care încearcă să facă fără efect mărturia noastră faţă oamenii acestei lumi. De aceea să fim tot timpul veghetori!

Dumnezeu ne arată în Cuvântul Său un şir întreg de persoane care în loc să vegheze au adormit (de exemplu: Samson, Iona, ucenicii din gradina Ghetsimani). Ca un exemplu grăitor în acest sens, dorim să ne amintim de cele zece fecioare (Matei 25.1-13). Deşi exista o diferenţă interioară importantă între ele (cinci aveau ulei, cinci nu aveau), toate cele zece au adormit. Un observator nu ar fi putut face distincţie între ele. Toate arătau la fel. Aşa ceva să nu fie la noi! Noi suntem ai zilei, şi acest adevăr trebuie să fie vizibil. Adormirea duhovnicească şi beţia aparţin nopţii şi sunt caracteristicile oamenilor din lume.

Versetul 8: „ ...dar noi, fiind ai zilei, să fim treji, îmbrăcând platoşa credinţei şi a dragostei şi, drept coif, speranţa mântuirii.“

Ne surprinde cu ce intensitate se face aici diferenţa între lumină şi întuneric, între zi şi noapte. Pavel se adresează din nou tesalonicenilor ca cei care sunt ai zilei. Deşi acesta este adevărul, există pericolul ca să ne lăsăm cuprinşi de întuneric. De aceea apare un nou îndemn la luciditate. Dumnezeu doreşte să mergem pe cale, fără influenţele acestei lumi. Pentru atingerea acestui ţel, Dumnezeu nu ne-a lăsat fără ajutor. El ne-a dat în mâini armele cu care putem să ne apărăm. Acestea sunt:- platoşa credinţei;- platoşa dragostei;- coiful speranţei mântuirii.

Aceste trei adevăruri, credinţa, dragostea şi nădejdea, le-am văzut deja în capitolul 1.3 şi le avem şi aici. În timp ce în primul capitol sunt semne interioare şi roade ale vieţii noastre duhovniceşti, aici ne sunt prezentate ca arme, care ne ajută să revelăm în noapte semnele vieţii noi. „Aici apostolul îi îndeamnă pe credincioşi, dar nu ca înainte, să folosească aceste virtuţi pentru a aduce roade în lucrarea şi umblarea lor, ci pentru a se împotrivi vrăjmaşului, care vrea să ne fure speranţa.“

În diferite texte ale Noului Testament, credinciosul este comparat cu un soldat înrolat în luptă. Amintesc încă două locuri şi armele folosite de un luptător al lui Hristos. În Romani 13.12, citim despre armura luminii. În Efeseni 6.10-20 ne este prezentată toată „armura lui Dumnezeu“ cu îndemnul de a o îmbrăca. Acolo avem şi o descriere detaliată a luptei şi în mod deosebit a armelor care ne stau la dispoziţie. Dar este foarte remarcabil că nicăieri nu găsim o armură care să ne apere spatele. Un adevărat luptător al Domnului nu cunoaşte fuga din faţa inamicului. El nu întoarce niciodată spatele inamicului, ci stă faţă în faţă cu acesta. Aceasta este starea de alarmă continuă pe care am găsit-o mai devreme. Cu ajutorul armelor pe care Dumnezeu ni le dă în mâini, suntem întotdeauna în stare să respingem orice atac al duşmanului.

Lupta despre care se vorbeşte aici are un alt caracter decât lupta care ni se prezintă în Efeseni 6. Acolo este vorba despre acele binecuvântări duhovniceşti care le avem în Hristos. Conflictul constă în faptul că duşmanul este interesat să ne fure savurarea practică a binecuvântărilor. În epistola către tesaloniceni este vorba despre un atac specific al duşmanului. El doreşte să pierdem cunoştinţa venirii în curând a Domnului, amestecându-ne cu lumea şi asemănându-ne cu ea. Aceste atacuri trebuie să le contracarăm cu armele pe care le avem la dispoziţie. Privind atent armele acestea, constatăm că sunt arme de apărare; acest fapt înseamnă că este vorba de o luptă de apărare.

Platoşa ocroteşte inima, sediul central al tuturor înclinaţiilor noastre. Domnul Isus doreşte întreaga noastră inimă pentru El, dar El ştie cât de uşor suntem noi influenţaţi de lucrurile din lume. Credinţa nu ne leagă cu lucrurile vizibile din lume, ci ne leagă cu cele nevăzute – o sferă care va deveni în curând vizibilă şi realitate pentru noi. Dacă suntem ocupaţi cu ceea ce va veni odată, vom uita de ceea ce este în jurul nostru. Simpatiile noastre vor fi păstrate pentru Domnul. Cu cât suntem mai ocupaţi cu lucrurile vizibile, cu atât mai mare este pericolul ca inima să se lege de ele. Dar şi dragostea este un scut, ca să nu fim cuprinşi de alte lucruri. Însă nu este vorba numai despre dragostea faţă de Dumnezeu, ci şi despre dragostea faţă de fraţi. Dacă lăsăm un gol în dragostea faţă de Dumnezeu şi în dragostea faţă de fraţi, el va fi umplut cu repeziciune de satan. Astfel vom începe să iubim lumea.

Avem nevoie de ocrotire şi pentru cap, pentru gândirea noastră. Această ocrotire o avem prin nădejdea mântuirii. Mântuirea nu se referă aici la mântuirea sufletului, ci la aşteptarea venirii Domnului Isus Hristos ca Mântuitor, „care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale“ (Filipeni 3.20-21). Dacă gândurile noastre sunt concentrate la venirea Domnului (care va fi pentru noi mântuirea noastră deplină şi pentru suflet, şi pentru trup), atunci vom fi feriţi de o gândire carnală. Aşa ne păzeşte nădejdea pe care o avem.

Recapitulând, observăm că suntem ocrotiţi când inimile noastre nu sunt îndreptate spre lucrurile vizibile, ci spre cele viitoare care nu sunt vizibile. Cele trei mari principii din 1 Corinteni 13, adică credinţa, nădejdea şi dragostea sunt amintite aici. „Un creştin, un fiu al zilei trebuie să vegheze şi să fie treaz, fiind îmbrăcat cu ceea ce-l face desăvârşit pentru acea stare care corespunde cu poziţia: adică cu credinţă, nădejde şi dragoste; acestea sunt elementele necesare care îi dau curaj şi încredere să meargă înainte. De aceea, el merge cu îndrăzneală contra duşmanului, el poartă ca şi coif nădejdea acelei mântuiri minunate, care-i va aduce eliberarea deplină, aşa că poate să-şi ridice capul fără teamă în mijlocul pericolului.“

Să observăm pe scurt că trebuie să fim „îmbrăcaţi“ cu aceste arme, adică să le purtăm. Nu ne ajută la nimic ca să cunoaştem armele, deşi aceasta este condiţia. Tot aşa nu ne ajută la nimic să ne bucurăm de aceste arme; decisiv este să fim în stare să le folosim. Forma gramaticală grecească folosită în acest context arată că noi le- am îmbrăcat, că este o acţiune realizată, care are urmări continue. Deci noi nu purtăm această armură doar în anumite perioade de timp, ci o purtăm totdeauna. Acest lucru este necesar, pentru că nu ştim niciodată când atacă duşmanul. Un soldat care este în stare de alertă va purta tot timpul armele sale. Aşa trebuie să fie şi la noi, pentru a putea respinge oricând atacurile duşmanului.

Versetul 9: „Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie, ci spre dobândirea mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi.“Acest verset important ne descrie siguranţa deplină care este partea credincioşilor. Mânia lui Dumnezeu stă în contradicţie cu mântuirea, care este speranţa noastră. Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să dobândim mântuirea. „Mânia“ se referă aici la necazul cel mare, după care va urma ziua Domnului, şi la pieirea fulgerătoare care este amintită în versetul 3. Deja în capitolul 1.10 este amintită această mânie. Acolo se spune că mânia va veni, dar credincioşii vor fi mântuiţi de această mânie prin venirea Domnului Isus.Limbajul

figurativ al Apocalipsei ne descrie această mânie viitoare în cuvinte cutremurătoare, şi anume în cele şapte peceţi, trâmbiţe şi potire. Punctul culminant al acestei mânii stă în strânsă legătură cu reîntoarcerea Domnului pe pământ. În Apocalipsa 6 citim despre „mânia Mielului“ şi despre „ziua cea mare a mâniei“. Cel ce a murit odată pe Golgota ca Mielul lui Dumnezeu pentru vina altora, va fi Acela care va aduce răsplătirea şi judecata. Ce groaznic trebuie să fie lucrul acesta şi cu atât mai groaznic să fii lovit de el!Aici, credincioşii sunt mângâiaţi. Această mânie nu ne va lovi, deoarece nu vom mai fi pe pământ. Noi vom fi ocrotiţi de „ceasul încercării“ (Apocalipsa 3.10). Deci, noi nu vom intra în marele necaz care va lovi pământul. Istoria lui Enoh ne ilustrează acest adevăr (Geneza 5.24; Evrei 11.5).Dar cuvântul „rânduit“ din acest verset ne lasă să ne gândim la planul de mântuire al lui Dumnezeu. El Însuşi a hotărât aşa şi acest fapt ar trebui să fie suficient. Noi suntem rânduiţi spre mântuire. Mântuirea este descrisă în Cuvântul lui Dumnezeu sub trei aspecte temporare. Aspectul trecut ne arată că mântuirea este un fapt împlinit (2 Timotei 1.9; Tit 3.3-5; Efeseni 2.5). Aspectul prezent ne arată salvarea zilnică din împrejurările în care ne găsim (Romani 5.10; Evrei 7.25). Aspectul viitor, pe care îl avem în contextul de faţă, vorbeşte despre o mântuire care va veni în viitor. Când va veni Domnul Isus să ne ia acasă, atunci această mântuire va deveni realitate. Ea este sigură deja acum, nu există nicio urmă de îndoială, dar totuşi este o speranţă, pentru că noi încă nu o posedăm în mod practic. Aşa citim de exemplu în Evrei 9.28: „Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl aşteaptă.“ Această mântuire viitoare este legată cu încununarea actului de har, mântuire care ne va fi dată atunci când Domnul Isus ne va elibera pe deplin. Actul acesta cuprinde învierea sfinţilor din morţi şi răpirea sfinţilor înainte de revărsarea mâniei drepte a lui Dumnezeu pe pământ. În ceea ce ne priveşte pe noi, mântuirea va fi atunci pe deplin împlinită.În acest loc, Dumnezeu nu numai că ne confirmă realitatea mântuirii noastre, dar ne arată şi temeiul pentru care suntem mântuiţi. Temeiul este Domnul Isus Hristos, care a murit pentru noi. Iată cuvinte minunate, care fac ca fiecare inimă a credincioşilor să bată cu putere! El a murit pentru noi. El a stat în locul meu pe cruce. Pe crucea de la Golgota, El a fost Locţiitorul meu. Acest adevăr stă acum în faţa noastră. El a purtat judecata care trebuia să ne lovească. Mânia, care era partea noastră, a luat-o El asupra Sa de bunăvoie. Dumnezeu este drept şi nu pedepseşte de două ori. Cine crede că Mântuitorul a purtat judecata pentru el, nu mai trebuie să se teamă de judecata viitoare. În capitolul 1.10 ne este prezentată mântuirea noastră de mânia lui Dumnezeu în strânsă legătură cu învierea lui Hristos, cu realitatea că Dumnezeu a fost satisfăcut de lucrarea Lui pe cruce. În contextul de faţă avem moartea Domnului. Ambele, moartea şi învierea Sa, ne dau adevărata siguranţă. Oare mai avem vreo îndoială? Nu, nicidecum, mântuirea stă în faţa noastră şi este tot aşa de sigură ca mântuirea pe care am primit-o deja.

Versetul 10: „ ...ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.“Acest verset ne arată ţelul mântuirii noastre. Noi vom „trăi împreună cu El“. Dar în acelaşi timp este şi un rezumat al învăţăturii apostolului începând cu capitolul 4.13. Toţi credincioşii vor trăi cu Domnul Isus, ceea ce înseamnă nu numai că vom împărţi gloria cerească cu El, ci vom şi împărăţi cu El pe pământ.Din nou citim despre „veghere“ şi „adormire“. Dar aceste expresii nu avem voie să le punem alături de versetul 6. Credinciosul, care doarme în sensul din versetul 6 şi nu veghează, nu are nicio promisiune (aceasta nu înseamnă că este pierdut). Cei adormiţi în textul de mai sus sunt cei morţi, iar cei care veghează, sunt cei care trăiesc. Ambele grupe le-am găsit în capitolul 4. Toţi credincioşii au parte de prima înviere (fie vor învia, fie vor fi transformaţi), vor reveni cu Hristos pe pământ, ca să trăiască şi să împărăţească împreună cu El. Tocmai pe baza morţii şi a învierii Sale, aceasta va deveni realitate.Ne bucurăm de faptul că vom trăi cu El? Ce fericire va fi să fim în gloria Sa! Dar noi putem să ne bucurăm şi de faptul că odată i se vor da toate drepturile pe pământ. Şi atunci vom fi cu El şi vom fi părtaşi la gloria şi stăpânirea Sa. De aceea putem fi din aceia „care iubesc arătarea Sa“.

Versetul 11: „De aceea, încurajaţi-vă unii pe alţii şi zidiţi-vă unul pe altul, după cum şi faceţi.“Putem înţelege de ce apostolul enunţă la sfârşitul pasajului aceleaşi cuvinte ca în pasajul precedent. Aceste învăţături sunt pentru îmbărbătarea noastră. Împrejurările în care ne găsim noi acum sunt primejdioase. Poate că suflă vântul în faţă. Aşa cum Domnul Isus este lepădat, suntem şi noi lepădaţi. Dar vine clipa când vom trăi cu El şi vom avea parte de gloria Sa. Această încurajare ne este prezentată aici.Cuvântul „zidiţi-vă“ este folosit în Noul Testament atât în înţelesul propriu-zis, cât şi în mod figurativ ca în textul nostru, unde ne arată puternica influenţă a învăţăturii pentru toţi credincioşii. Zidirea este învăţătura care produce creşterea. Această zidire este efectuată prin: dragoste (1 Corinteni 8.1; Efeseni 4.16); profeţie (înseamnă a vorbi din prezenţa lui Dumnezeu: 1 Corinteni 14.3); încurajare (1 Tesaloniceni 5.11).În 1 Corinteni 14 ni se arată că atât încurajarea, cât şi zidirea au loc în adunarea credincioşilor. De aceea când ne strângem, să ne amintim de aceste adevăruri în legătură cu venirea Domnului pentru ai Săi. În versetul de faţă, tesalonicenii au fost îndemnaţi să se zidească între ei, „unii pe alţii“. În primul rând recunoaştem de aici că apostolul Pavel nu a dat acest îndemn doar anumitor fraţi, ci l-a dat tuturor. În al doilea rând vedem cât de importantă este discuţia personală. Limbajul omului natural este şi astăzi ca atunci pe vremea lui Cain: „Sunt eu păzitorul fratelui meu“ (Geneza 4.9)? Limbajul creştinului este altul. Noi ne preocupăm de fratele nostru şi de sora noastră. Noi avem voie să încurajăm pe alţii şi să ne zidim unul pe altul. Câţi copii ai lui Dumnezeu au nevoie şi astăzi de această slujbă a dragostei! De aceea la sfârşitul acestui comentariu vrem să ne punem întrebarea, dacă Pavel ar putea rosti concluzia sa către noi: „după cum şi faceţi“.

Versetul 12: „Vă rugăm dar, fraţilor, să recunoaşteţi pe cei care se ostenesc între voi şi vă conduc în Domnul şi vă sfătuiesc.“Apostolul Pavel îi numeşte din nou fraţi pe tesaloniceni, pentru că doreşte să le vorbească inimilor lor. Prin aceasta îşi exprimă toată simpatia sa. Între ei erau unii care lucrau foarte mult, care îi conduceau şi îi sfătuiau. Nu citim că Pavel ar fi delegat sau ar fi angajat pe cineva să exercite aceste funcţii. Nu, nicidecum; deşi era vorba despre o adunare foarte tânără, existau acei fraţi care, sub călăuzirea Duhului Sfânt, au văzut nevoia acelor lucrări.La fel este şi astăzi. Fiecare adunare locală – dacă este într-o stare bună – cunoaşte aceste sectoare de activitate. Aşa cum o familie nu poate exista fără o conducere, aşa cum un stat nu poate funcţiona fără guvern, există şi într-o adunare locală o conducere duhovnicească, pe care trebuie să o cinstim şi să o respectăm. Acest fapt nu are nimic de a face cu instituiri şi votări ale unui cleric, ci are legătură cu Dumnezeu Însuşi care îngrijeşte astfel de copiii Săi.Aceşti fraţi erau caracterizaţi prin trei lucruri. În primul rând, ei se osteneau, munceau, în al doilea rând, ei conduceau şi în al treilea rând, ei sfătuiau, îndreptau lucrurile între credincioşi. Munca se referă aici la o osteneală până la epuizare; munca era diversă. Este vorba de tot felul de slujbe. Un exemplu frumos în această direcţie este Epafra, care se ostenea pentru cei din Colose. Pavel a dat despre el mărturia că se „osteneşte mult pentru voi“, adică avea mult de lucru cu ei. Fraţii care conduc, cârmuiesc posedă o autoritate duhovnicească. Conducerea trebuie să nu fie carnală, ci în Domnul. Nu este voia Lui ca cei care conduc să stăpânească peste credincioşi. Nu, nicidecum, ci ei să fie o pildă pentru credincioşi. Un exemplu negativ îl găsim în Diotref care dorea să aibă întâietate în toate şi a mers aşa de departe, încât a dat pe fraţi afară din adunare (3 Ioan 9-10).Când o conducere este „în Domnul“, aceasta înseamnă trei lucruri: în primul rând, conducerea se referă la domeniul duhovnicesc şi nu la un domeniu natural. Rămâne valabil faptul că în viaţa naturală avem alte autorităţi deasupra noastră (de exemplu guvernul sau şeful de echipă la locul de muncă etc.). În al doilea rând, vedem că această autoritate este dată nu de oameni, ci ei au fost chemaţi de Domnul. De aceea această conducere duhovnicească nu este transmisibilă şi nu se poate moşteni. În al treilea rând, conducerea duhovnicească nu poate să treacă peste ceea ce este impus de Domnul. Când conducătorii noştri spirituali trec peste ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, atunci nu mai este „în Domnul“.Şi noi avem nevoie de corectură, sfătuire, îndreptare. Există învăţători care ne prezintă adevărul pozitiv, dar există şi dintre aceia care ne corectează, care

ne avertizează cu privire la lucrurile greşite, pe care le văd.Apostolul Pavel ne îndeamnă la o atitudine corectă faţă de astfel de fraţi. În primul rând trebuie să-i recunoaştem. În aceasta constă aprecierea şi respectul. Nu este oare acest lucru greu pentru noi? Dacă este vorba despre cei ce lucrează, atunci probabil suntem mulţumitori. Dacă este vorba despre cei care ne conduc sau chiar ne mustră, avem nevoie de mult efort, deoarece în astfel de situaţii trebuie să luăm o poziţie subordonată. Dar totuşi, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să-i recunoaştem şi să le fim supuşi.„Ascultaţi de conducătorii voştri şi supuneţi-vă lor, pentru că ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care vor da socoteală; pentru ca să facă aceasta cu bucurie, şi nu suspinând, pentru că aceasta ar fi nefolositor pentru voi“ (Evrei 13.17).

Versetul 13 a: „Şi să-i preţuiţi nespus de mult, în dragoste, datorită lucrării lor.“Aici nu este vorba despre principiul biblic conform căruia lucrătorul este vrednic de hrana lui (Matei 10.10), nici că trebuie să le dăm ceva celor ce ne învaţă (Galateni 6.6). Noi nu trebuie să avem numai mâini deschise, ci şi inimi deschise. Acest punct este foarte important aici. Este vorba despre starea inimii noastre faţă de cei care ne conduc.Aici nu este vorba numai despre fraţii care sunt „în lucrarea Domnului“, ci se referă la toţi cei care fac o lucrare spre folosul nostru şi o fac în Domnul. Să-i preţuim în dragoste şi aceasta nu din pricina persoanei lor, ci al lucrului care-l fac. Aprecierea unor fraţi datorită persoanei lor este foarte primejdioasă, acordându-le un loc care nu le aparţine. Trebuie să fim mulţumitori pentru ceea ce fac ei pentru noi. A-i aprecia în dragoste înseamnă, desigur, şi să ne rugăm pentru ei. Acest lucru este mai important decât să-i criticăm. Să ne întrebăm foarte serios cât timp petrecem cu critica şi cât timp folosim să ne rugăm pentru ei.Versetul 13 b: „Fiţi în pace între voi!“Putem să analizăm aceste îndemnuri fiecare în parte şi să tragem învăţăturile necesare pentru noi personal. Dar putem să găsim şi o legătură între ele şi astfel să observăm toate semnificaţiile acestor îndemnuri. Pacea între noi este foarte importantă când suntem împreună. Pacea caracterizează Împărăţia viitoare, care la noi poate să înceapă chiar de astăzi. Lumea din jurul nostru caută pacea, dar noi ştim precis că oamenii fără Dumnezeu nu au pace. Atât timp cât omul nu are pace cu Dumnezeu, nu va avea pace nici cu semenii săi. Copiii lui Dumnezeu pot deja de acum să trăiască în pace între ei.Condiţia pentru pace între noi este ca fiecare să situeze pe aproapele său mai presus decât pe el însuşi. Aceasta face legătura cu versetul 13a. Dacă nu-i stimăm şi nu-i iubim pe conducătorii noştri, ci suntem invidioşi pe ei, atunci nu avem nici pace între noi. O convieţuire împreună în pace poate exista numai atunci când fiecare recunoaşte cu mulţumire ceea ce Dumnezeu a făcut în fratele şi sora de alături. Aşa era în primele zile ale creştinismului. Citim în Fapte 9.31: „Deci Adunarea, în toată Iudeea şi Galileea şi Samaria, avea pace, zidindu-se şi umblând în frica Domnului; şi creştea prin mângâierea Duhului Sfânt.“ Ce frumos dacă am primi şi noi astăzi o asemenea mărturie prin Duhul lui Dumnezeu! Dar ce trist dacă duşmanul reuşeşte să semene sămânţa nemulţumirii între fraţi! Cât de mult suferă mărturia noastră faţă de lume!

Versetul 14: „Vă îndemnăm dar, fraţilor, mustraţi pe cei în neorânduială, mângâiaţi pe cei descurajaţi, sprijiniţi pe cei slabi, fiţi îndelung-răbdători faţă de toţi.“Chiar dacă credincioşii sunt reuniţi, ei nu sunt niciodată la fel. Chiar şi în creşterea duhovnicească sunt mari diferenţe. Dacă vrem să fim în pace unii cu alţii, atunci trebuie să ne preocupăm unul faţă de celălalt. Să arătăm un interes din toată inima faţă de fraţii noştri, mai ales faţă de cei care sunt în diverse pericole. În textul de faţă sunt prezentate trei grupuri de oameni, pe care putem să-i întâlnim în diferite împrejurări: în primul rând sunt cei care umblă în neorânduială, în al doilea rând sunt cei descurajaţi şi în al treilea rând sunt cei slabi.La fel ca alte expresii din această epistolă,şi cuvântul „neorânduială“ provine din vocabularul militar al acelor vremuri. Prin expresia „în neorânduială“ erau caracterizaţi cei care nu stăteau aşezaţi în linie sau în coloană. Dacă citim textul din 2 Tesaloniceni 3.6-10, vedem la ce se referă această expresie. Se pare că în adunare erau din aceia care nu mai voiau să lucreze. Pentru aceasta au avut diferite motive întemeiate. Ei aşteptau venirea Domnului Isus cu mult drag şi de aceea ei considerau că nu mai trebuie să se ostenească pentru o slujbă pământească. Totuşi, Cuvântul lui Dumnezeu numeşte un astfel de comportament „neorânduială“. Deşi aşteptăm zilnic venirea Domnului, este foarte important să ne îndeplinim obligaţiile zilnice faţă de lume şi faţă de cei din jurul nostru cu toată fidelitatea. În zilele noastre nu înseamnă că un şomer trăieşte în „neorânduială“. Aici erau vizaţi cei care nu voiau să lucreze.Cei ce trăiau în neorânduială trebuiau mustraţi, adică să li se arate că comportarea lor nu este în ordine. În a doua epistolă (3.6) li s-a spus destinatarilor epistolei să se îndepărteze de astfel de oameni. Existau de fapt oameni care nu primeau mustrările. Dar să ţinem seama de succesiunea evenimentelor. Prima dată era mustrarea, şi dacă persoana respectivă nu se îndrepta, atunci urma îndepărtarea de aceasta. Acest principiu mai are şi astăzi valabilitate. Înainte de a acţiona (o astfel de acţiune poate fi considerată şi disciplinare) trebuie să ne ocupăm de persoana respectivă cu multă dragoste. Cât de necesare sunt aceste acţiuni ale dragostei în zilele noastre!În al doilea rând sunt amintiţi cei descurajaţi. Pe aceştia trebuie să- i mângâiem şi să-i încurajăm. Descurajarea vine dintr-o decepţie în viaţă sau o dezamăgire. Încercările şi situaţiile prin care au trecut, i-au aruncat la pământ. Probabil, în Tesalonic erau unii care şi-au pierdut pe cineva drag prin trecerea în veşnicie şi din pricina aceasta au fost întristaţi. Câţi credincioşi nu sunt descurajaţi şi în zilele noastre? Cunoaştem astfel de credincioşi? Avem ochi şi inimi deschise pentru ei? Îi vizităm? Îi mângâiem şi îi încurajăm? Iată ce câmp mare de lucru pentru noi!Al treilea grup sunt cei slabi. Aici ne putem gândi atât la slăbiciunea trupească, cât şi la cea duhovnicească. Există persoane slabe în credinţă de care trebuie să ne ocupăm. A fi slab înseamnă a fi fără putere. Faţă de aceştia trebuie să avem o grijă deosebită şi să-i ajutăm.La sfârşitul versetului suntem îndemnaţi să fim îndelung-răbdători faţă de toţi. Îndelunga-răbdare este una din trăsăturile credinciosului creştin. Ea este o roadă a Duhului Sfânt (Galateni 5.22) şi este primul semn de recunoaştere a dragostei (a se vedea 1 Corinteni 13.4). Însuşi Dumnezeu este îndelung-răbdător (Romani 2.4). Îndelunga- răbdare este o însuşire care trebuie să ne împodobească pe noi, copiii lui Dumnezeu. Am putea defini astfel îndelunga-răbdare: este răbdare, care nu încetează nici atunci când este iritată prin împrejurări şi pusă la încercare. De aceea înţelegem că trebuie să fim îndelung- răbdători faţă de toţi. Cât de des este întreruptă pacea între copiii lui Dumnezeu, tocmai pentru faptul că ne lipseşte îndelunga-răbdare!

Versetul 15: „Vedeţi ca nimeni să nu întoarcă rău pentru rău, ci întotdeauna urmăriţi ce este bine unii faţă de alţii şi faţă de toţi.“În versetul de faţă ne este prezentat un principiu general care se referă la comportamentul nostru faţă de semenii noştri. Trebuie să avem grijă ca nimeni - şi aici ne includem fiecare în parte - să nu întoarcă altuia rău pentru rău. Acest principiu este pus faţă în faţă cu cel din Lege. În Vechiul Legământ se spunea: „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte“ (Exod 21.24). Oamenii din această lume se comportă de regulă astfel. Numai harul lui Dumnezeu poate lucra în inimile noastre, ca să ne orientăm după alte directive, şi anume după directivele lui Dumnezeu. Aici este vorba despre un principiu specific Împărăţiei lui Dumnezeu. Domnul Isus a vorbit despre acest principiu în predica de pe munte (care de fapt cuprinde principiile Împărăţiei lui Dumnezeu). El a spus ucenicilor Săi: „Aţi auzit că s-a spus: «Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte»; dar Eu vă spun: Nu vă împotriviţi răului; ci, oricui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt“ (Matei 5.38-39). Dar şi apostolul Pavel a scris despre un astfel de comportament când a scris romanilor: „neîntorcând nimănui rău pentru rău“ (Romani 12.17).Pentru cei din Tesalonic era, cu siguranţă, greu să se comporte conform acestor principii, cu mult mai greu decât multora dintre noi. Ei se aflau atunci sub presiunea semenilor lor, care au prigonit pe cei credincioşi. Am aflat că tesalonicenii au primit Evanghelia prin multe necazuri. Ei au avut parte de mult rău, iar acum erau sfătuiţi ca nimeni să nu întoarcă rău pentru rău. Dar şi nouă ni se adresează aceste cuvinte. Cât de uşor suntem înclinaţi să ne apărăm când suntem atacaţi! Cât de repede ne gândim cum să ne răzbunăm pe cel ce ne face rău! De aceea să ne îndemnăm unii pe alţii şi să învăţăm din gândirea Domnului, „care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă, suferind, nu ameninţa“ (1 Petru 2.23).Apostolul Pavel

merge aici mai departe. El spune: „întotdeauna urmăriţi ce este bine unii faţă de alţii şi faţă de toţi“. Deci, nu numai că trebuie să veghem să nu întoarcem rău pentru rău, ci trebuie să ne gândim cum să facem bine altora. Acest lucru trebuie să-l facem faţă de fraţi şi surori, dar şi faţă de lumea care ne înconjoară. Chiar dacă este o despărţire clară între lumină şi întuneric, între zi şi noapte, totuşi cei ce sunt lumină în Domnul să arate celor din întuneric caracterele luminii. Numai aşa arătăm adevăratul caracter de robi ai Împărăţiei şi vom fi o mărturie pentru Domnul.

Versetul 16: „Bucuraţi-vă întotdeauna.“O altă caracteristică a creştinului este bucuria. Lumea din jurul nostru este plină de violenţă, ură, nedreptate şi urmarea este tristeţe. Chiar dacă satan încearcă să-i amăgească pe oameni cu diverse bucurii, vedem totuşi că la sfârşit este multă tristeţe. Exemplul cel mai concludent este pilda fiului risipitor din Luca 15, care vorbeşte de aşa-zisele bucurii din lume. Numai cine are o legătură vie cu Isus, cunoaşte adevărata bucurie. Credincioşii au bucuria mântuirii, dar savurează şi bucuria ca urmaşi ai lui Hristos când merg după Domnul Isus. Acest fapt nu înseamnă că credincioşii nu cunosc întristarea. Se întâmplă adeseori contrariul. Dar putem să ne bucurăm şi în situaţii de tristeţe. Întristarea se referă totdeauna la situaţii de pe pământ, împrejurări în care suntem sau avem de trecut. Adevărata bucurie se referă întotdeauna la Domnul şi la ceea ce este în cer. De aceea noi putem avea ambele deodată. În acest sens putem să-l înţelegem pe apostolul Pavel care a scris din închisoare: „Bucuraţi-vă întotdeauna în Domnul! Din nou voi spune: bucuraţi-vă“ (Filipeni 4.4).

Versetul 17: „Rugaţi-vă neîncetat.“Pentru a savura totdeauna bucuria în Domnul trebuie să avem o comuniune continuă cu Domnul. Aceasta se exprimă prin rugăciune. De aceea apostolul a spus: „Rugaţi-vă neîncetat.“ El însuşi a fost un exemplu în acest sens, apostolul rugându-se neîncetat pentru tesaloniceni. Aici nu este vorba, în primul rând, despre adunarea de rugăciune şi nici despre rugăciunea noastră personală. Aceasta nu o putem face neîncetat, adică zi şi noapte. Nu, ci rugăciunea poate fi asemănată cu respiraţia sufletului, iar citirea Cuvântului lui Dumnezeu cu hrana sufletului nostru. Respiraţia, în general, o facem inconştient; aceasta înseamnă că nu ne oprim din lucru, ca să respirăm. Dar dacă te opreşti să respiri, vei afla foarte repede consecinţele. La fel este şi cu rugăciunea. Ea este legătura constantă cu Domnul, expresia dependenţei noastre de El. În sensul acesta, ea este o atitudine interioară în care putem să fim neîncetat, la lucru, acasă şi în timpul nostru liber etc.Aşa că în toate, şi aici, Domnul Isus ne poate fi un bun exemplu, grăitor şi desăvârşit. Numai Domnul putea să spună despre Sine: „Dar Eu mă rog“ (Psalm 109.4). Pentru El nu era numai o obişnuinţă bună, ci ca Om adevărat trăia în dependenţă continuă de Dumnezeul Său.

Versetul 18: „Mulţumiţi pentru toate; pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, faţă de voi.“Rugăciunea este întotdeauna strâns legată cu mulţumirea (a se vedea Coloseni 4.2). Mulţumirile exprimate în rugăciune sunt voia clară a lui Dumnezeu pentru noi. Mulţumirea demonstrează că suntem într-o stare bună a inimii. Conform textului din Filipeni 4.6 trebuie să facem cunoscut lui Dumnezeu cererile noastre, prin rugăciune şi prin cerere cu mulţumiri. Dacă ne rugăm într-o astfel de stare, ştim că Domnul ne va asculta cererile noastre aşa cum găseşte cu cale, şi pacea lui Dumnezeu va fi partea noastră. Dacă ne rugăm fără să mulţumim, vom fi foarte repede nerăbdători şi nemulţumitori, dacă cererile noastre nu sunt ascultate după cum ne gândim noi.Un creştin care nu mai poate să mulţumească este nefericit. De aceea satan caută să ne mobilizeze în diferite acţiuni negative, ca să uităm mulţumirea. Dar dacă avem ochii deschişi pentru îndurările lui Dumnezeu, atunci vom găsi zeci de motive pentru care Îi putem mulţumi. Dacă suntem profund convinşi că toate lucrurile lucrează spre binele nostru (Romani 8.28), atunci vom avea întotdeauna motive de mulţumire. De aceea să-L rugăm pe Domnul nostru, ca El să ne dăruiască o inimă mulţumitoare.

Versetul 19: „nu stingeţi Duhul;“Îndemnurile care urmează până la versetul 22 sunt strâns legate între ele şi sunt în legătură cu activitatea Duhului Sfânt. Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă diferite imagini, ca să ne facă atenţi cu privire la activitatea Duhului Sfânt. În textul de faţă avem imaginea unui foc cu care se poate compara acţiunea Duhului. Pentru noi există pericolul să stingem acest foc şi astfel să înăbuşim sau chiar să stingem acţiunile Sale. Acest fapt se poate întâmpla atât în viaţa unui credincios, cât şi în strângerile laolaltă. Aplicat la viaţa personală, stingerea Duhului înseamnă pe de o parte că nu ne mai lăsăm călăuziţi şi corectaţi de El, iar pe altă parte El nu mai poate să ne preocupe cu Persoana Domnului nostru şi cu binecuvântările cereşti. În strângerile laolaltă, stingerea Duhului înseamnă a înlocui călăuzirea Sa prin altceva (de exemplu conducere omenească). Ca urmare, Domnul nu mai poate da ceea ce a hotărât El să transmită prin Duhul Sfânt. Acest fapt este în strânsă legătură cu versetul următor, unde este vorba despre profeţie care este lucrată de Duhul Sfânt, dar numai atunci când nu-L stingem.În legătură cu activitatea Duhului trebuie să diferenţiem cu atenţie patru puncte:Stingerea Sa la noi, la alţii şi în adunare, aşa cum găsim aici, distrugând acţiunea Sa;Întristarea Duhului Sfânt (Efeseni 4.30). Acest fapt se întâmplă în momentul în care păcătuim. Locuind în fiecare credincios, Duhul Sfânt este necinstit şi întristat prin aceasta, iar părtăşia noastră cu Dumnezeu este întreruptă;Împotrivirea faţă de Duhul Sfânt (Fapte 7.51). Acest fapt se referă la necredincioşi care se împotrivesc lucrării de convingere a Duhului Sfânt;Hula împotriva Duhului Sfânt (Matei 12.24-32). Acesta este păcatul celor care identifică lucrarea Domnului şi Persoana Sa cu satan, aşa cum au făcut fariseii când trăia Domnul pe pământ.

Versetul 21: „dar cercetaţi toate, ţineţi ce este bun;“Prin cuvântul „dar“ se face legătura la versetul anterior în care suntem avertizaţi cu privire la un pericol. Noi trebuie să nu dispreţuim profeţiile, dar să cercetăm dacă ceea ce se spune este într-adevăr profeţia adusă de Duhul Sfânt. Cunoaştem bine inima omului. Cineva poate să vorbească şi să considere că este profeţie, dar la urmă se va vedea că profeţia este inspirată de firea sa. Acolo unde există libertate în strângerile laolaltă, firea poate foarte uşor deveni activă şi să folosească greşit această libertate. Cu privire la acest pericol suntem avertizaţi aici. Să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să lucreze nestingherit, dar în acelaşi timp să cercetăm ce se vorbeşte. „Dar cercetaţi toate“ nu înseamnă să cercetăm ceea ce există în creştinătate ca învăţături false şi rele (prin aceasta unii au ajuns la cădere), ci înseamnă să judecăm, dacă ceea ce s-a spus este într- adevăr o profeţie călăuzită de Duhul Sfânt. Cercetarea nu înseamnă să cugetăm, dacă ceea ce s-a spus ne convine sau nu nouă personal, dacă ni se potriveşte sau nu, ci este vorba despre izvorul din care izvorăsc cele spuse.Continuarea propoziţiei este la fel de însemnată: „ţineţi ce este bun.“ Deseori facem altfel. Cercetăm şi constatăm că ceva nu a fost călăuzit de Duhul, apoi vorbim despre aceasta şi criticăm. Ceea ce era bun, adică ceea ce Duhul Sfânt a dorit să ne înfăţişeze, uităm repede. Să nu fie aşa la noi! După ce am cercetat, să eliminăm partea negativă (acest lucru nu înseamnă că îl luăm de guler pe vorbitor), dar să reţinem binele spre folosul nostru. Acest mod de acţiune să fie aplicat după orice slujbă din Cuvânt în strângerile noastre.

Versetul 20: „nu dispreţuiţi profeţiile;“Aşa cum am menţionat mai înainte, acest verset stă în strânsă legătură cu versetul precedent, unde este vorba despre stingerea Duhului. Profeţia în Noul Testament nu se referă în primul rând la destăinuirea de lucruri viitoare (deşi se aminteşte şi acest înţeles în unele texte). Profeţia este o slujbă profetică prin care Dumnezeu ne dă prin Duhul Sfânt într-o anumită situaţie un cuvânt al Domnului de care avem nevoie în acel moment. Aceasta poate fi o îmbărbătare, mângâiere, îndemn sau o învăţătură. Explicarea unui text biblic este de exemplu în principiu aceeaşi, dar profeţia poate fi diferită. Astăzi avem nevoie de acest cuvânt, mâine avem nevoie de altul într-o altă situaţie în care ne aflăm. Ca să primim cuvântul potrivit la vremea potrivită, Duhul Sfânt trebuie să fie activ în mijlocul nostru.

În 1 Corinteni 14.1-5 observăm că profeţia este darul cel mai mare care se exercită în strângerile noastre laolaltă ca adunare şi suntem îndemnaţi să tindem cu toţii să profeţim.Dispreţuirea profeţiilor înseamnă a nu da Duhului Sfânt libertatea de manifestare în mijlocul nostru. Acest lucru merge mult mai departe decât stingerea Duhului, căci dacă dispreţuim profeţiile, atunci dispreţuim şi pe Cel ce ne îndeamnă să facem lucrarea, adică pe Duhul Sfânt. De aceea este foarte important să fim atenţi la călăuzirea Sa când suntem adunaţi ca adunare. Tot ce vine din firea noastră se împotriveşte Duhului Sfânt. Chiar şi atunci când nu ne ghidăm după planificări omeneşti în strângerile noastre laolaltă, poate să existe ceva în noi care să frâneze sau chiar să stingă călăuzirea Duhului. Să ne ferim de astfel de acţiuni, căci vom pierde multe binecuvântări.

Versetul 22: „feriţi-vă de orice formă a răului;“Acest verset are valabilitate ca un principiu general pentru toată viaţa noastră. La fel a scris Pavel romanilor: „Doresc să fiţi înţelepţi faţă de bine şi simpli în ce priveşte răul“ (Romani 16.19). Răul aparţine nopţii / întunericului şi se arată în formele sale multiple. Există răul moral, dar există şi răul în învăţătură. Satan găseşte la fiecare un alt punct de legătură. De aceea avem aici avertizarea „de orice formă a răului“, şi acel avertisment serios ca să „ne ferim de el“.

Dar pe de altă parte, acest îndemn are valabilitate şi în legătură cu cele spuse anterior. Un pericol ar consta în faptul că am putea stinge Duhul şi am putea dispreţui profeţiile; un alt pericol ar fi ca firea să folosească greşit libertatea şi noi să nu cercetăm în mod corect ce se spune. Şi de acest fel de rău trebuie să ne ferim.

Versetul 23: „Iar Însuşi Dumnezeul păcii să vă sfinţească deplin: şi întreg duhul vostru şi sufletul şi trupul să vă fie păstrate fără vină la venirea Domnului nostru Isus Hristos.“Cu acest verset începe încheierea epistolei. Încă o dată, apostolul vorbeşte despre venirea Domnului, revine la tema care este de fapt conţinutul acestei epistole. Dar mai întâi le aminteşte de „Dumnezeul păcii“. De fapt, în capitolul 2.12, apostolul le-a amintit tesalonicenilor că Dumnezeu i-a chemat la „Împărăţia şi gloria Sa“. Această Împărăţie viitoare va fi caracterizată prin pace. Pe Dumnezeul păcii, noi Îl cunoaştem deja acum. Şi El este Cel care ne sfinţeşte şi ne păstrează până în clipa când Domnul va reveni, pentru a-Şi instaura Împărăţia pe pământ.

Tema sfinţeniei practice am întâlnit-o în mai multe locuri în această epistolă. În capitolul 2.10 găsim sfinţenia în slujba apostolului, în capitolul 3.11-13 în legătură cu înclinaţiile noastre şi în capitolul 4.1-8 ni se vorbeşte despre sfinţenia în umblare. Aici, sfinţenia este pusă în legătură cu „Dumnezeul păcii“. Numai El poate să producă în noi sfinţenia practică, ceea ce înseamnă o despărţire de rău şi o întoarcere către Domnul Isus. În capitolul 3.13 am văzut că inimile noastre trebuie să fie întărite în sfinţenie „înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl nostru la venirea Domnului nostru Isus cu toţi sfinţii Săi“. Expresia „înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl“ lipseşte aici. Aceasta pentru că nu numai în faţa lui Dumnezeu este sfinţenie practică, ci şi că lumea va vedea ceva când vom veni cu Domnul Isus. Venirea Sa nu este numai încununată cu binecuvântări, ci este în legătură şi cu responsabilitate. Noi trebuie să fim păstraţi fără vină, fără nicio acuzare. Lumea să nu arate cu degetul acuzator spre noi când ne vom arăta cu Domnul. Când vom apărea cu Domnul, se va vedea dacă am trăit aici o viaţă practică de sfinţenie.

În prima parte a versetului se spune că Dumnezeu este Cel care ne sfinţeşte, în partea a doua rămâne deschis cine este Acela care ne va păzi. Se spune foarte simplu: „şi întreg duhul vostru, sufletul şi trupul să fie păstrate fără vină.“ Prin aceasta se apelează pe de o parte la responsabilitatea personală şi pe de altă parte se aminteşte că fără Dumnezeu nu putem face nimic. Ambele părţi sunt amintite şi ambele părţi sunt reale. Noi suntem îndemnaţi să umblăm în sfinţenie, iar pe de altă parte ştim că numai Dumnezeu poate să producă această sfinţenie. Deja mulţi au încercat prin eforturi proprii şi au eşuat.

Amintirea duhului, sufletului şi trupului în acest mod o găsim numai aici. În alte locuri ni se aminteşte de „duh şi suflet“ şi apoi găsim menţionat şi trupul. În prima parte este amintit omul lăuntric, apoi cel exterior. Această împărţire în trei părţi nu este la voia întâmplării. Prin aceste cuvinte este descris omul în părţile sale componente. Pentru Dumnezeu, omul se compune din duh, suflet şi trup. Şi despre Domnul Isus citim, când este vorba de El ca Omul desăvârşit, despre duh, suflet şi trup (Luca 23.46; Marcu 14.34; Evrei 10.5).

Ce înseamnă trupul, este uşor de înţeles. Trupul este vasul în care se găseşte duhul şi sufletul nostru, deci corpul nostru. Înţelegem foarte bine ce înseamnă să păstrăm trupul nostru în sfinţenie. Explicaţia despre duh şi suflet este mai dificilă. Chiar dacă diferenţa între ele este foarte fină, avem totuşi diferenţe, căci şi în alte texte din Noul Testament se face deosebire între cele două (de exemplu Luca 1.46-47; Evrei 4.12). Probabil, putem spune astfel: sufletul vorbeşte despre sentimentele şi simţurile omului. Duhul este viaţa, ceea ce Dumnezeu a insuflat omului diferit faţă de animale. Prin duhul nostru putem fi în legătură cu Dumnezeu, în relaţii în care nu poate intra un animal. Cât de important este atunci pentru noi, ca şi sentimentele şi duhul nostru să fie păzite întregi în sfinţenie! Deci este vorba de omul întreg. Nimeni dintre noi nu se poate împărţi. Unii au probabil grijă să- şi ţină trupul în sfinţenie, dar uită de duh şi suflet. Alţii sunt preocupaţi cu sentimentele lor şi astfel cad în învăţături rătăcite, deoarece nu-şi păzesc duhul. Pe când alţii pun mare preţ pe curăţirea duhului şi neglijează sfinţirea trupului. Nu, nicidecum aceasta nu este voia lui Dumnezeu. Dumnezeu doreşte ca întregul om să fie păzit, deci duh, suflet şi trup.

Duhul Sfânt doreşte ca omul împăcat cu Dumnezeu să fie dedicat lui Dumnezeu cu toată fiinţa sa, care l-a adus în legătură cu Sine prin revelarea dragostei Lui şi prin lucrarea de har, ca omul să nu se deschidă unei influenţe care este inferioară naturii divine la care omul este părtaş, şi astfel să fie păzit la venirea lui Hristos.

Versetul 24: „Credincios este Cel care vă cheamă, care va şi face aceasta.“Apostolul nu vrea să-i descurajeze pe tesaloniceni. Poate că şi nouă ne este teamă, cugetând la versetul anterior, că nu vom atinge niciodată standardul de sfinţenie prezentat acolo. Dar ce încurajare că în acest verset citim: „Credincios este Cel care vă cheamă, care va şi face aceasta“! Nu vrem să diminuăm nimic din responsabilitatea noastră, dar totuşi să ne bizuim cu bucurie pe credincioşia lui Dumnezeu. Cu toate eşecurile noastre, rămâne adevărul că Dumnezeu este credincios promisiunilor Sale.Dacă citim aici despre chemare, atunci nu este vorba despre chemarea la Împărăţia şi gloria Sa, ci despre chemarea la sfinţenia practică. Dacă nu corespundem responsabilităţii noastre, atunci nu este greşeala lui Dumnezeu. Nu! Dumnezeu este credincios şi El va desăvârşi în noi lucrarea pe care a început-o. De aceea nu trebuie să descurajăm gândind că chemarea la sfinţenia practică este prea greu de realizat pentru noi. Va veni ziua când vom sta glorificaţi şi în sfinţenie în faţa lui Dumnezeu.

Versetul 25: „Fraţilor, rugaţi-vă pentru noi.“Apostolul purta pe toţi fraţii, din toate localităţile, pe inima sa în rugăciunile lui. El s-a rugat şi pentru tesaloniceni (1.2). Dar el ştia şi cât de preţioasă este rugăciunea lor pentru el. Prin rugăciune nu suntem legaţi numai cu Dumnezeu, ci şi cu fraţii noştri. Cât de necesară este rugăciunea reciprocă!Să fim mulţumitori lui Dumnezeu că ne-a dat în stânga şi în dreapta fraţi care ne explică Cuvântul lui Dumnezeu, aplicându-l la inima şi conştiinţa noastră. Dar cât de important este că aceşti fraţi nu numai că ne aduc Cuvântul lui Dumnezeu, dar ei se şi roagă pentru ascultători! Dar este important, ca şi noi să ne rugăm pentru fraţi aflaţi în lucrarea Domnului într-o formă sau alta. Ei au nevoie de rugăciunile noastre.

Versetul 26: „Salutaţi pe toţi fraţii cu o sărutare sfântă.“Sărutarea era atunci forma de salut obişnuită. De aceea se pune accent nu pe sărutare, ci pe sărutare „sfântă“. Dacă ne gândim la zilele noastre, atunci este o strângere de mână. Decisiv este ca acest salut să fie sfânt. Aici se pune întrebarea dacă salutul nostru este sau nu sincer. Cât de adeseori trebuie să constatăm că şi în astfel de nevoi simple nu suntem sinceri. Dacă de exemplu doi fraţi discută negativ despre un al treilea şi când acesta se apropie este salutat cu cuvinte foarte prietenoase: „ce bine că te văd“, atunci aceasta nu mai este, cu siguranţă, o „sărutare sfântă“, ci o făţărnicie.

Versetul 27: „Vă rog fierbinte în Domnul ca epistola să fie citită tuturor fraţilor.“Aceste cuvinte sunt unice. Pavel foloseşte o expresie foarte puternică: „Vă rog fierbinte“ sau „vă implor“; este un jurământ sub care îi pune să facă această lucrare, adică să citească epistola tuturor credincioşilor şi să cunoască şi alţii aceste adevăruri. El era convins că deja la această epistolă a fost inspirat de Duhul Sfânt şi că acest conţinut al epistolei era de mare importanţă şi pentru alţi credincioşi.Într-adevăr, dacă privim în jurul nostru, dacă observăm câtă necunoştinţă este astăzi cu privire la adevărurile din această epistolă, cât de puţin se ştie despre venirea Domnului, ne dăm seama cât de actuale sunt învăţăturile epistolei pentru fiecare personal.

Versetul 28: „Harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu voi! Amin.“Ce salut potrivit la încheierea acestei epistole a îmbărbătărilor! Cât de necesar este harul Domnului nostru Isus în viaţa zilnică! Având în vedere că Domnul Isus va veni în curând, ca să ne ia la Sine, pentru ca apoi mai târziu să venim cu El la instaurarea Împărăţiei Sale, avem nevoie de harul Domnului. Da, suntem dependenţi de acest har măreţ. Am gustat harul Său când am fost mântuiţi şi vom experimenta harul Domnului când El va reveni. Dar şi în momentul actual stăm sub acest har. Deci am avut nevoie şi avem nevoie de har. Domnul cunoaşte împrejurările noastre. El ştie slăbiciunile tinerilor şi ale vârstnicilor. Harul Său este bogat pentru toţi. Harul este un izvor nesecat, care curge până vom fi în slava Domnului şi vom vedea gloria Sa.

De ce pot azi să umblu sigur? O, harul Tău mă apără!De ce eu azi nu cad în luptă? Iubirea Ta mă sprijină.Da, harul mă călăuzeşte, Iubirea mă conduce-acas’. Da, locuința-i pregătită,La Tine voi veni-n curând.

clickbible.org